

Utamaduni årsmagasin

Mwaka Huu 2012

30 års jubilæum

UTAMADUNI
KULTURFORENING

KÆRE UTAMADUNIFOLK

Mindre end et halvt år til lejr. Gad vide hvor mange af jer, der egentlig har dyrket noget afrikansk, siden vi sluttede lejren i juli 2011? Nogle har dyrket dans og trommer i en af de mange grupper, og andre har deltaget i afrikanske danse/trommekurser rundt omkring i landet. Nogle har rejst i Afrika, og nogle har måske bare nærlæst en artikel om Tanzania i aviserne eller skruet lidt op for fjernsynet, når der kom noget afrorelateret.

Mtu ni watu

Det er et swahili ordsprog, som altid har gjort stort indtryk på mig. Ordret betyder Mtu ni watu - Menneske er mennesker. Eller: Man er ikke noget uden andre. I Tanzania bliver det brugt i situationer, hvor man løfter noget i fællesskab eller til at understrege vigtigheden af ens eget bidrag til fælleskabet, parforholdet, familien, vennerne og hele befolkningen.
Utamadunilejren er for os et af de mange netværk, som vi indgår i udover familie, arbejde, facebook, taekwondoklubben og vejforeningen. Det, der gør lejren speciel, er lige pludselig at have et fælles projekt sammen med de 650 andre, man bor sammen med i en skov. Det er ikke tit i hverdagen, at man under tandbørstningen opdager, at man skal bygge cajón sammen i dag, lære en ny sang i opvaskekøen, eller at man i fællesbadet bliver spurgt, om man ikke har lyst til at spille puls til dagens bununguleworkshop.
Hvor er det skønt at møde de mennesker, man kommunikerer med. Man kan sige meget godt om facebook, men der er altså for lidt fællessang i det!

Wangoko

Det er svært at huske lejrene fra hinanden, hvornår var det nu lige, Nkwabi var der? Gunze, jaaa, hvornår var det lige, i '97 eller hvad? Kan du huske, at Spunk spillede om torsdagen? Hvornår stoppede de med det? Og hvornår var det egentlig sidste gang, vi spiste i spisegrupper sorteret efter stjernetegn? Siden vi ikke kan huske det, må det være uvigtigt, hvornår det skete. Men for dem som synes, det er vigtigt med tal, er der en ny chance: 2011 det var året, hvor Wangoko var der.

"Det er det bedste, jeg nogensinde har gjort", sagde Maja sammen med Nanna og Sarah (og Vipepeo og mange, mange andre) til Wangokos farvel-aften i september i en spejderhytte i Hinnerup. Et kæmpe arbejde, og det hele hang sammen, økonomi, jobs, lejr, et nyfødt barn … Jeg håber, at alle er klar over, hvor specielle Wangoko var som kulturgæster i Danmark. Hvis I er i tvivl, så gense lige Wangoko-intro-videoen som ligger på hjemmesiden..... Hvis I stadig er i tvivl så vis den til jeres onkel eller nabo og se på deres reaktion! Det var så fantastisk at mærke, at Sukumakulturen lever og udvikler sig, at den bliver dyrket, fordi man ikke kan lade være, og ikke fordi man prøver at bevare noget fra fortiden. Kulturformidling og ikke museumsbesøg. Måske noget vi kan på lejren?

Lejrånden

Under indskrivningen får info sommetider mails á la: Hvordan køber jeg en "billet" til lejren? Eller folk vil have pengene til "billetten" refunderet.. For filan: "Mtu ni watu" har jeg lyst til at svare! Fornemmelsen af at man køber en billet, en ydelse, og at nogle af os leverer en vare, er efter min opfattelse en kæmpe misforståelse af hele konceptet. Lejrbetalingen dækker altså kun omkostninger og er ikke lønbetaling. Ved nærmere eftersyn opdager man hurtigt, at alle arbejder alt for meget, og det gider man kun, når det er sjovt!
Når Wangoko optræder i Arla - T-shirt og hooligan-hue til ceremonien, så opdager man, at det altså er kultur og ikke show. Når køkkenet ikke kan nå det til tiden, når baren er løbet tør for Blå Thor, ingen af de tre hulbor er til at finde i pladsmandsteltet og Rex ikke kan finde sin pulsstik, så er det helt normalt - ikke træls. Vi kan vente, drikke Øko-Thy, gå rundt og lede ved badescenen, og hente en pulsstik i yurten.

Jubilæumslejr 2012

Forberedelserne til lejr 2012 er startet. Alle dem, der plejer at lave noget på det her tidspunkt, er kommet i fuld gang. Utamadunigruppen forbereder programmet, som nok bliver noget anderledes i år, end det plejer at være. Fx. flyttes All-Stars til fredag, og der er knald ud om torsdagen. :-) - glæd jer!

Regnskabet er helt afsluttet nu, Mads har lavet det nyhedsbrev, som I holder i hånden nu, og de første undervisere til 2012 er blevet kontaktet. Grupperne har summet over visioner til de næste lejre, og de skal diskuteres på generalforsamlingen d. 31/3 2012. Kom og giv dit bidrag til udviklingen af lejren. Alle lejrdeltagere, ikke kun arrangører og gratister, er velkomne til at komme til generalforsamlingen, det er faktisk der, tingene sker! Mtu ni Watu.

Christoph og Trine ved ceremonien på lejren 2011, hvor formandskabet blev overdraget.

Trine

Jeg vil egentlig ikke trætte jer med flere ordsprog, men der er lige et til: Mtoto kwa mama hakui!
Det betyder: For en mor bliver barnet aldrig voksen! Lejren er på mange måder Trines barn, og hun lægger ikke skjul på, at det er med en vis nervøsitet, at hun overgiver forkvindeposten.
Jeg har kun været med i sølle 15 år. Samtidig kommer jeg nok mest fra danse-trommeverdenen og er ikke så meget en del af baggruppen, selvom jeg faktisk startede som pladsmand i sin tid :-), så der er mange ting, jeg kan glemme. Heldigvis er Trine og jeg gode venner, både på facebook og i virkeligheden, og jeg har lovet Trine, at jeg altid vil huske hendes ord:
"Husk nu hvor stor den lejr er, hvor mange der har været med i tidens løb, og hvor mange historier der følger med folk" og "Du er så tjekket Christoph... husk, at vi er nogle gamle hippier allesammen".

Knus til Trine
og Utamaduni Oyee til alle jer andre!
Christoph

UTAMADUNI KULTURFORENING

Emmelev kærvej 1, 8500 Grenå • 8638 7292
info@utamaduni.dk • www.utamaduni.dk

Redaktion, layout, produktion: Mads Mchele gwa Njingi Bischoff, Safi.dk. Udgivet marts 2012.
Navnet: MWAKA HUU betyder "Nu i år".
Forside: Det store foto er det ene af to vinderfotos på lejr 2011, med motiv fra lejren 2010. De små fotos er fra lejren 2011. Alle fotos: Heinz Kanstrup.
Tak til korrekturlæsere og til APARTE for hjælp til trykklargøring. Og en *stor tak* til alle bidragsydere.
Trykt af GP-Tryk i samarbejde med Indtryk på Keramikgården. Oplag: 600 stk.

BESTYRELSEN

(bestyrelsen@utamaduni.dk)
Formand: Christoph Ridder (cr@utamaduni.dk)
Næstformand: Mads Bischoff (mads@utamaduni.dk)
Kasserer: Sanne Ntemi (sanne@utamaduni.dk)
Sekretærer: Lone Strunk (strunk@utamaduni.dk) og Astrid Strunk (astrid@utamaduni.dk)

SUPPLEANTER:

Rex Jensen, Trine Ø. Jensen, Svenn Strunk, Mette Sumo, Maja Krüger, Mikkel Jespersen og Anton Grønne Kühl

WWW.UTAMADUNI.DK

Lejren - utamaduni.dk/camp
Dansegruppen - utamaduni.dk/dance
Projektgruppen - utamaduni.dk/projekt
Dansegrupperne - utamaduni.dk/grupper
Den interne side - utamaduni.dk/siri
Facebookgruppe - facebook.com - Søg efter Utamaduni

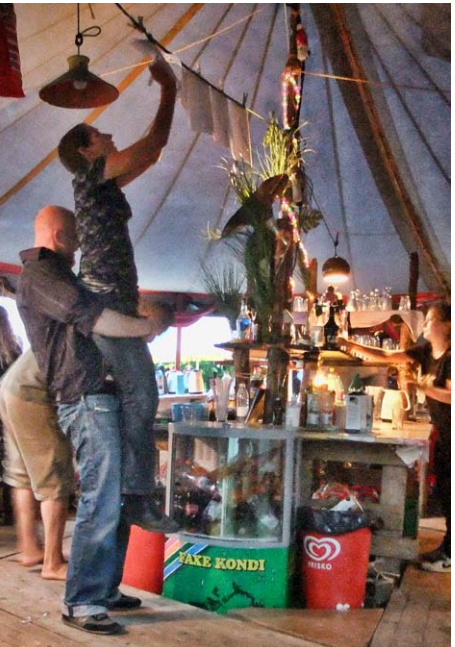

TAK FOR ENDNU EN DEJLIG LEJR

Her kommer en lille hilsen fra mig. Det var en noget anderledes lejr for mig i år, da jeg jo ikke længere er forkvinde. Dette har jeg det rigtig fint med, især da det så blev søde Christoph, der blev den nye formand, hvilket jeg er sikker på, at han vil gøre rigtig godt. Da han i sin tid startede på lejren, var det jo som lokumsmand, så man må sige, at han har arbejdet sig op ha ha. Selv nød jeg sammen med Rex at kunne tage hjem om natten og ikke deltage i de ellers hyggelige nætter. Da jeg er sådan indrettet, at jeg vil have det sidste med, bliver jeg her i min "alderdom" alt for træt. Ja, så vi hyggede os i den tid, vi var på lejren og havde for første gang i historien stadig energi, da lejren sluttede :-).

Alle fotos: Trine Ø. Jensen

Til gengæld vil jeg takke for alle de fede oplevelser, jeg havde derude. Keramikgården har og vil jo altid blive mit gamle kult-sted. Også tak til baren som er mit hjem på lejren, det er der, jeg søger ind, når jeg trænger til lige at sidde og få lidt ro på, i pusterummet.
Jeg nød også at se alle børnene, hvordan de finder og genfinder venskaber. Og hvor er der mange gode tilbud både i børneteltet og workshop med både dans og trommer. Michalas stoftrykværksted lige ved siden af genbrugsbutikken var også et hyggeligt hjørne, og praktisk var det, at man kunne finde undertrøjer til at trykke på hos naboen.
I år var jeg så også med i ceremonien (jeg plejer at tage hjem i bad, når det foregår!). Men det var en rigtig dejlig ceremoni, hvor vores gæster fra Ghana dansede og styrede, ja pigerne dansede endda med bare bryster, hvilket ikke er set på lejren siden firserne. Jeg tror nok, at de var ude på, at også jeg skulle vise bryster, det havde sgu været et syn for guder, så det blev der ikke noget af, ha ha. Til gengæld var det dér, jeg officielt overdrog formandsposten til Christoph. Det var en meget fin ceremoni. Tak for det.

Tak også for All-stars aftenen. Det var som sædvanlig et af lejrens højdepunkter for mig, jeg elsker at se, hvad i alle sammen kan udover at tromme, synge og danse.
Næste år er det så 30 års jubilæum, og vi er nogle, der i den anledning gerne vil være med til at lave en revy om årene, der er gået. Dette involverer også jer i grupperne. Så derfor kære venner, har I en god historie eller oplevelse, så hører vi gerne om det.
Kontakt mig på trine@emmelevs.net og hold øje med Habari, hvor vi skriver mere derom, efterhånden som revyen vil forme sig.
Så igen tusind tak for lejren 2011 til både børne- og voksenvenner. Glæder mig allerede til at møde jer alle igen.

Trine.

3. plads i fotokonkurrencen 2011: Svenn fra Infoen på vej over pladsen med sin drink på lejren 2010.
Foto: Ria Andreasen.

VINTERHILSEN FRA SOMMERLEJR-INFOEN

Info-sekretariatet, - os der skriver jer ind, Svenn og mig, har haft københavner-julebesøg fra lejrmiljøet. Det har været dejligt. Rigtig mange gange nævnte de unge mennesker nogle navne fra vennekredsen - og hvad sker der så i et Info-hoved?
Alle informationerne fra indskrivningen står blitzlysende klare: "Nå, den Cecilie, hun hedder Buchholtz til efternavn, ikke?", "Nå, Marie og Selassi bor…"
Midt i jul og sul fremkaldes alle ansigterne fra køen ved Infoen, når I ankommer. Det er vist det, man kalder en forgyldt fremkaldelse, for jeg bliver rigtig glad ved tankerne om alle jer dejlige mennesker, jeg synes, jeg kender.
Først gennem en telefonsamtale eller en mail i det tidlige forår. "Hvornår kan man melde sig til sommerlejren?". I maj når tilmeldingerne myldrer ind, den nat hvor der åbnes for online-tilmeldingen. Lidt senere når der dukker ændringer op. Igen når I har fået velkomstfolderen, og der er spørgsmål. Og på den store dag når vi har bygget op, og vi er klar til at byde jer velkommen igen i år - hvert år.
Sådan bliver det nok også i sommeren 2012. Samme hold, samme telt, samme kangaer, samme tjansesystem, - og altså også mange af de samme hoveder også på den anden side af disken. Og det er hvert år dejligt at gense jer. Det er også dejligt at byde nye lejrdeltagere velkommen. I 2011 tog den yngre del af Infoen, det vil sige Signe, initiativ til at gøre mere for førstegangs-deltagere. Det har givet meget positiv respons i evalueringerne. Det er vi glade for, og jeg er helt sikker på, at Signe tænker videre på konceptet.
Det var et lille pip fra indskrivningen/Infoen her midt i årsskiftet. Bare for at fortælle jer, I er ikke langt væk, selvom der er lang tid til lejren. Der skal bare pirkes lidt, så vælter I frem på nethinden og i hjertet.

God nytår, kære venner.

Fra Lone i Infoen

Min mor kalder
men jeg går den anden vej

Musikken spiller og jeg kan ej
- gå den anden vej

Trommerne kalder
- trommerne spiller

Utamaduni her kommer jeg!

Tekst og Foto:
Solvejg Sandberg

Foto fra lejren 2010.
Vinder af delt førsteplads i
fotokonkurrencen 2011.

GODT NYT UTAMADUNIÅR - OG EN GOD NYHED

En lille hilsen fra kassererens hjørne.

Jeg sidder her i vinterens mulm og mørke og fører regnskab over, hvad sommerens glæde kostede os i kroner og ører.
Det i sig selv er ikke særlig interessesant, selvom selv tal kan bringe gode minder frem, som når fx en regning på brænde til pejsen får mig til huske de gode aftener i varmen fra bålet.
Det, der gør regnskabet interessant, er, at det fortæller, hvordan vi bruger vores penge - og om hvor mange mennesker vi er om at få det hele til at lykkes.
Det er derfor, det er så vigtigt, at regnskabet er så korrekt som muligt. For vi kan ikke bruge det, hvis ikke det giver os et rigtigt billede.
Derfor kan vi i regnskabsgruppen nogle gange virke lidt krakilske og pedantiske - det håber vi, I bærer over med. Det skyldes ønsket om, at tallene afspejler virkeligheden mest muligt, og at vores penge bliver brugt efter de retningslinjer, vi sammen har aftalt på generalforsamlingen.
Grunden til, at det er så vigtigt, er også, at næste års budget bliver lavet med udgangspunkt i sidste års regnskab.

Bortset fra 2011 har vi i nogle år haft underskud på vores lejre. Det har vi ikke gjort til noget større problem, da vores pengekiste var stor nok til, at vi kunne tære på beholdningen der. Desværre blev underskuddet i 2009 dog noget større end forventet. Først og fremmest fordi vi fik færre penge ind, end vi havde budgetteret med.
Da vi for et år siden stod og skulle lave budget for lejren, var det tydeligt, at vi ikke kunne blive ved med at bruge flere penge, end vi havde. Lejren i år 2011 var nødt til at give overskud, hvis det fortsat skulle kunne løbe rundt.

På Utamadunilejren som på alle andre steder betyder det at få overskud, at man enten bruger færre penge eller får øgede indtægter - måske endda helst begge dele.
En ting var sikkert, vi ønskede ikke en skrabelejr - men en lejr med de sædvanlige gode forhold.
På generalforsamlingen besluttede vi derfor, dels at sætte lejrgebyret op (det var en del år siden sidst), dels ikke at spare, men at tænke over at bruge vores penge med omtanke.

Jeg har nu regnskabet for år 2011 så godt som færdigt.
Kære venner, det lykkedes, vores plan holdt, og vi går ud af år 2011 med et overskud på 49.000 kr. Det er langt mere, end vi turde håbe på. Så vi kan med sindsro glæde os til at kunne holde dette års jubilæumslejr.

Der er flere årsager til det gode resultat:

Forhøjelsen af lejrgebyret betød, at vi fik væsentligt flere penge ind end sidste år - endda også flere end vi havde turdet budgettere med.
På trods af det meget vellykkede besøg af Wangoko-gruppen blev der kun brugt halvdelen af de penge, der var sat af til det. GODT GÅET til gruppen, der har arrangeret det hele.
Både Dukaen, Baren og Kagefeen har tjent flere penge til os end forventet.

Det, at indtægterne blev større end forventet, har både dækket de områder, hvor det ikke lykkedes at holde budgettet - og har altså også skabt overskud.
Vi havde i budgettet håbet på et overskud på 16.000 kr - og er altså endt med 49.000 kr. Det er godt gået - når vi løfter i flok, kan alting lykkes.

Regnskabet er endnu ikke revideret, og der kan komme mindre ændringer. Jeg glæder mig til at kunne fremlægge det helt færdige regnskab på generalforsamlingen den 31.03.

Der er en solstrålehistorie mere fra regnskabet, jeg gerne vil dele med jer. Det er U-kassen, hvor vi som enkeltpersoner eller dansegrupper kan søge om beløb til at støtte vores venner i Afrika. Hovedformålet med U-kassen er at medvirke til støtte for aktiviteter, der hjælper til en løsning af grundlæggende menneskelige behov primært i tanzanianske landdistrikter, blandt foreninger og kulturgrupper. U -kassen har i år uddelt 32.300 kr til forskellige projekter. Læs mere herom i artikler i dette årsmagasin.
Alligevel er der 11.700 kr tilbage til uddeling i 2012. Indtægterne til U-kassen kommer dels fra 1,25% af lejrgebyrerne, dels fra overskuddet fra Maisha Safi, Nusu nusu og Trommegrotten.

Mange kærlige Utamaduni-hilsener fra kassereren.
Sanne Ntemi

LYSKÆDEN BLINKER GENERT OG ANDRE OVERVEJELSER I 2011

Festen står på en eng, varer 150 timer og er både stærkt underholdende og vanedannende. Nordens største fætter-kusinefest. Sol danser med kroppe. Kroppe danser med sol. Trommer, sange, bål, kakao, mad og drikke i ufattelige mængder. 700 familiemedlemmer og kærlighed til det umulige gør festen til en realitet.

Blandt barens kunder er beslutningskompetencen omvendt proportional med alderen. Jo ældre kunderne er, jo sværere har de ved at vælge. Som om synet af mulighedernes land lammer nogle vitale centre i hjernen, en slags overstimulation, der sætter evnen til at kåre en favorit ud af kraft.
- Hvad har du at drikke, spørger en midaldrende kunde.

Spørgsmålets semantiske indhold kombineret med 10-15 års erfaring giver mig med det samme en formodning om, at det kan blive en lang ekspedition.
- Æh, øl, sodavand, hård sprut, drinks, rød- og hvidvin, te, kaffe, vand, svarer jeg venligt og peger bagud med en gestus, der på samme tid omfatter prisskiltene, der med klemmer er hængt op i en ledning i luften og drinksbordet, hvor flaskerne er linet op.
Som bartender skal man her forstå, at kunden ikke egentlig spørger, fordi kunden ikke kan se noget eller ikke selv kan tænke, men at kunden ønsker at indgå i dialog med et andet menneske om en nært forestå-ende begivenhed i kundens liv. (Citat fra "Utas håndbog for nye bartendere", side 4.)
Står man ved baren med ryggen til pladsen og i øvrigt har åbne øjne, skal man være mere end almindeligt visuelt udfordret for ikke at kunne se bare nogle af mulighederne for væske, men baren er en serviceorganisation, så jeg holder mine negative tanker for mig selv og konstaterer træt, at her kunne være endnu et personligt arbejdspunkt OG at vi til næste år skal skrive med større bogstaver på prisskiltene.
- Er der noget, der ku' friste, spørger jeg i et opmuntrende tonefald.
- Ja, jo, siger kunden og lader øjnene glide rundt i baren bag mig.
- I hvilken retning er du tørstig, spørger jeg for at hjælpe kunden med at fokusere på en løsning af problemet.
- Det skal være koldt, fastslår han og udelukker dermed to af cirka 45 mulige emner, nemlig kaffe og te.
Jeg vurderer, det bliver en lang ekspedition og henter en stol.

Man kan godt fundere over, om manglende beslutningskompetence har forbindelse til det fuldstændig hysterisk overdrevne vareudbud vi i dagligdagen kæmper med, når vi for eksempel ønsker noget så enkelt som mælk i kaffen.
Som bekendt skal vi i supermarkedet tage stilling til, om mælken skal være pesticid eller øko, homogeniseret eller ikke homogeniseret, seks forskellige fedtprocenter samt mejeriet.
Sommetider skal vi også være smagsdommere på bondemandens udseende, fordi hans ansigt er afbildet på kartonen, og … åh ja, kartonen.
Vi skal vælge mellem karton eller en slags plasticpose, der - siger de - næsten ikke forurener, når den bliver brændt.

Det er dog kun de færreste af os, der overvejer samtlige parametre hver eneste gang. Det ville vi næppe overleve. Vi har for længst besluttet os for, at vi drikker dén slags mælk og vasker tøj i dén slags vaskepul-ver. Men netop fordi vi er så forhærdede af valg, og derfor ikke længere vælger, men kører autopilot, er evnen svækket. Comprende?

Der er nogen, der har bildt os ind, at valgmulighed er lig med frihed og demokrati og borgerrettigheder og individets ukrænkelige ret. En smuk rød sløjfe er bundet om FN's charter of Freedom og samtlige mejerier. Hvis vi strammer garnet, kvæler vi barnet. Det er effektiv kommunikation, men er det sandt?
Er masaierne på Den Gule Slette i det nordøstlige Tanzania mindre frie end danskerne i Ramten Skov fordi masaierne ikke kan få deres te med et skvat økologisk, uhomogeniseret letmælk fra mejeriet Naturmælk i Sønderjylland?
I think not, som de unge siger.

Vi har en ismaskine i baren, der laver isklumper. Det er en beige boks på størrelse med to skotøjsæsker, der kører på strøm og vand. Jævnligt giver den slubrende lyde fra sig afbrudt af noget 'klonk-klonk-klonk', mens vand langsomt forvandles til isterninger i dens indre. Med sådan en tingest in-house kunne man vel godt forestille sig, at vi også kunne have en maskine, der giver andre ting fast form?
Ville det ikke være smart?
Et kys til at have i lommen, en fornemmelse, man kunne vise andre eller et flirtende blik fra en sild, man kunne hive frem, når stjernerne ikke længere står helt så heldigt.
Sidstnævnte funktion ville jeg gerne have haft til rådighed, da en rødhåret kvinde, der får håret flettet, bevidst langsomt løfter sit ansigt og skruer blikket fast i mit. Et præcist missil, der låser sig fast på en terrængående jeep. På grund af varmen, kan jeg ikke mærke, om det kun er sved, der løber ned ad mit lår. Hun hører til den slags kvinder, som kan få mænd til at glemme deres problemer. En del kvinder vil sikkert mene, hun hører til den slags piger, som skaber problemer. I hvert fald vil jeg giftes. I hvert fald er hun over 20.
- Ad, gamle gris, siger min søde veninde i baren, da jeg frejdigt foreslår hende at ringe efter en borgmester til at forestå vielsen.
- Hvad, svarer jeg og forsøger at se uforstående ud.
- Find en på din egen alder. Det andet er patetisk, siger hun.
- Ok, hvad med dig? Skal vi gifte os?
- Din egen alder, svarer hun spidst og fjerner sig.
- Aldersfascist, hvisker jeg lavt, da hun er kommet langt nok væk.

Og nu begår jeg muligvis socialt harakiri for åbent tæppe. Pennen er som bekendt stærkere end sværdet. Det er helt sikkert politisk selvmord. For jeg erkender at være en gammel gris. Det er ikke et udtryk, jeg selv ville vælge, men er altså udtrykket i den sociokultur, jeg lever i. Om min slags. Mænd, der kan lide unge

piger. Det er lige meget, om vi også kan lide jævnaldrende piger. Hvis vi kan lide unge piger, er vi grise. Når ældre kvinder kan lide unge mænd, hedder de pumakvinder. Det signalerer lissom noget andet. Det er effektiv kommunikation. Men er det sandt?

Jeg vovede pelsen og fortalte en anden kvindelig kollega fra baren om den rødhårede ungdom med blikket.
- Uh, det kender jeg godt, svarede hun roligt. – Jeg brændte helt varm på min søns kammerat den anden dag. De var lige kommet hjem fra skole og stod der og var lækre. Jeg blev faktisk helt forvirret over mine egne følelser.
Bingo! Der var hul igennem.
Nu blev jeg set. Igen.

Måske kan jeg nøjes med en politisk besvimelse ved at hævde, at jeg godt ved, det aldrig ville gå. Med den rødhårede på 20. Hvad skulle vi snakke om? Og i øvrigt er jeg til hele skalaen. Hvis skalaen altså begynder ved 20. Jeg fastholder, at jeg godt kan lide unge piger. Jeg kan også godt lide unge fyre. Og jævnaldrende piger og fyre. Kvinder og mænd. Faktisk kan jeg godt lide mennesker. Det er ikke det samme som, at jeg naivt kan lide alle mennesker til alle tider, jeg kan sågar både skændes med og blive sur på mine venner. Og jeg har et arbejdspunkt med mennesker fra den yderste højrefløj. Men i udgangspunktet kan jeg godt lide mennesker. Jacob Holdt siger, der ikke findes had mellem mennesker. Der findes kun smerte.
Det, synes jeg, er utrolig smukt.
Hvis kærligheden kommer i form af en pige på 20, en fyr på 35 eller en jævnaldrende kvinde fra Nigeria, skal jeg så lade den passere, fordi nogen synes, det er klamt eller griset?
I think not.
Jeg hader, når nogen vil bestemme, hvad jeg skal bruge mit vågne liv på.

Mine ben er ømme og trætte. De overvejer, om de fortsat vil bære mig. Alt tyder på, at overkroppen har tabt kampen. Klokken er kun 00 fredag nat, og jeg er flad. Der er mindst tre timer til lukketid. Jeg er blevet for gammel til fuldt pensum, har skånevagt og er kun lidt træt af ikke at kunne stå distancen med kollega-erne, der slider gangpladerne glatte. Det er godt at kende sine begrænsninger. Pladskvinde Astrid kommer fejende ind og direkte over til bordet, hvor jeg sidder med benene oppe på to ølkasser, mens jeg imponeret følger med i barpersonalets stadige vals mellem kunder og pengekasse.
- Du skal komme ud på pladsen, der er optræk til ballade.
Hun er nødt til at gentage det tre gange, før jeg fatter, hvad hun siger.
- Mig? Jeg kan da ikke banke nogen! I øvrigt er jeg buddhist. Og Lakha Lama siger, det skaber afstand i stedet for forståelse, hvis man råber ad hinanden.
Måske var det ikke tiden til buddhistiske belæringer?
- Vi skal bare bruge en mand, kom nu.
Frygtsomt rejser jeg mig og går med hende. Jeg hader ballade. Den slags ballade.

Tekst og fotos: Dav Jacobsen

På ydersiden af baren får jeg øje på Dan, der er et hoved højere end mig og halvanden gang større over skuldrene.
- Dan, du skal lige komme med.
- Altid, svarer han og følger trop.
Vores gamle køkkenchef Niels, der er bygget som en mursten, står under en parasol og hælder i halsen. Jeg giver ham et hurtigt kram.
- Bliv lige i nærheden, vi får måske brug for dig.
- Ok, bare sig til.
Niels løfter flasken mod den mørke himmel og vurderer kritisk væskestanden, inden han lægger hovedet bagover og i ét drag tømmer den.
El Arne, Strunk og nogle andre klepperter har dannet løs rundkreds om en fyr, der lige nu bliver talt meget hurtigt til af en yngre kvinde. Ingen tvivl om, at manden både er ophidset og fuld. Så ser han direkte på mig, og jeg tænker, at han selvfølgelig vil kaste sig over den mindste. Det er mig. Hvad fanden står jeg her for? Imidlertid sker der ikke andet, end at fyren højlydt brokker sig og sætter sig ned. Der er ingen pointe. Langsomt opløses kredsen omkring ham, festen vender tilbage i vante folder og jeg vender tilbage til bordet i baren, mens jeg glæder mig over, at vi som gruppe tidligere på dagen havde forudset mulig ballade og derfor rimeligt hurtigt kunne stille nogle store typer. Hvordan jeg lige kom med i den liga, forstår så jeg ikke helt…

Lyskæden blinker genert. / Pulse dunker i takt. / Kvinder og mænd bytter væske – når de engang får sig lagt.
Smukke mennesker i solskin. / Svedige kroppe i dans. / Opstemte folk i natten - og dug på en stående glans.
Natten trækker sig sammen. / Dagen tager over med fløjt. / Baren i Skoven ved Ramten – serverer det bedste sprøjt.

Tak til Christian fra Allstars for inspiration. I det hele taget er Allstars en fantastisk opfindelse. Er du svedt, for en talentmasse. Tak for underholdningen. Jeg ville ønske, jeg kunne bidrage musikalsk, men må nøjes med at pifte og klappe. Grine over hele femøren. Og blive i jubelidiot godt humør af musikken. Af hjertet tak.

Fingrene løber af med mig. Inspirationen kom fra uta. Det er årsag nummer 100 til, at det er fedt med lejr. Man er helt fyldt med godt stof, når man kommer hjem. Hvad enten stoffet er ord eller kærlighed, god mad, gode oplevelser eller noget femte. På en eller anden led kan det ikke undgå at smitte positivt af på den øvrige verden. Dét i sig selv er fantastisk.

Tak for i år.
Love never dies.

KÆRE UTAMADUNI FAMILY

Foto: Tanja Schmidt.

Først vil jeg sige tak til jer alle for en skøn sommerlejr. Som altid var det en både dejlig og kærlig oplevelse. For Jazmina og jeg føles lejren som at komme hjem til den store stamme. Den livsglæde og kærlige opmærksomhed, vi deler, er dybt nærende.
Hvert år er for ungeteamet en ny og dejlig udfordring. Vi har i de sidste år været en tilbagevendende gruppe af stort set de samme mennesker, og vi håber, at det fortsætter sådan. Det giver de unge og os en chance for at lære hinanden at kende. At de ved, hvem vi er, gør det lettere for dem at bruge os. At vi ved, hvem de er, gør det muligt for os at se dem og give støtte, hvor der måtte være brug for det.
En stor del af vores arbejde er meget praktisk orienteret, især i starten. På forlejren finder vi plads til teltene, graver de gamle møbler frem af containerne og forbereder de unges ankomst. Vi tager på loppemarkeder/genbrugsbutikker og finder madrasser, tæpper, puder og andre hyggelige ting, og vi tænker på, hvordan vi kan gøre det rart for dem. Vi bygger den mellemste gruppes telt, men lader de store om selv at bygge deres, med hjælp fra os selvfølgelig. Den malede container er indtil videre blevet fast ungegrotte.
De sidste par år har vi valgt at have tre ungeområder. Dette kom i stand grundet en pludselig stor gruppe af 13 til 15-årige, som ønskede et sted, hvor de kunne være teenagere og private. Det har vi selvfølgelig fuld forståelse for. Et gennemgående problematisk tema på lejren er aldersgrænserne, der kan forårsage adskillelse og frustration for nogle. I de store unges telt må der ryges og drikkes, derfor er dette telt for de unge, der er blevet eller bliver 15 år i år. I år er det årgang '97 der sætter grænsen. Regler er retningslinjer. Det er selvfølgelig op til jer forældre at lave aftaler med jeres børn og sørge for, at de overholder dem. Vi er også på om aftenen, og de ved, at vi kommer og siger hej og ser, om de hygger sig. I de to andre ungesteder sætter vi ikke en aldersgrænse på den måde. Teltet og containeren er forbeholdt den ene og den anden gruppe, men vi beder dem om at være fleksible og søde ved hinanden.
Nok om det. Vi tager det, som det kommer. Hvert år er en ny lejr, nye børn, nye konstellationer. Apropos de nye unge, har vi et møde i starten af lejren, hvor vi laver en navne-lege runde. Her kan alle få en fornemmelse af, hvem der er nye, og hvem der ved alt om lejren, og her tilskynder vi de "gamle" unge til at hjælpe de nye ind. Dette bringer mig til sidste år, hvor vi i fællesskab med børneteltet arrangerede en rundtur i lejren, hvor langt over 100 børn og unge deltog. De blev delt op i aldersspredte grupper og gik på besøg i de forskellige afdelinger af lejren, hvor de fik opgaver, de skulle løse i fællesskab. Det fik jeg personligt meget sjov ud af. Jeg stod ved vores dejlige genbrugs med en ordentlig bunke meget blandet tøj. Alt tøjet skulle bruges, og de skulle tage det på, på tid. Det kom der nogle ret skøre personligheder ud af. Jeg fik taget billeder af alle grupperne. Ét af dem ser i her.
Det blev en lang eftermiddag, men jeg håber at de fleste havde det sjovt, og at de nye fik lært lejren bedre at kende. Jeg ved, at mange af de større børn syntes, at det var kedeligt og opgaverne for lette, men tak skal I ha' !!! for at holde sammen på tropperne og gennemføre.
Vi har fået tradition for en dag med snobrød og dans, og nu vil vi gerne lave en ny dag, hvor vi finder på noget, der kan være både sjovt og spændende for så mange børn og unge som muligt. Hvis der er nogen af jer unger, som har nogle gode ideer, må I meget gerne skrive til mig på siriusmermaiden@yahoo.com. Det gælder også I voksne. Hvad enten I har spørgsmål, ros eller kritik, vil vi gerne høre fra jer. Det kan der kun komme en bedre lejr ud af.
Så vil jeg runde af med et luftknus til alle jer unge. Tak for jer! Vi glæder os til at se jer alle sammen igen til sommer!

Kærligst Tanja.

LØRDAG, LØRDAG, LØRDAG...

På næsen af Jylland ligger Djursland, og midt på Djursland ligger Ramten Skov. Inde midt i denne skov ligger Keramikgården, som gennem de sidste 30 år har lagt baghave, vandpumpe og strøm til Utamadunilejren, og beboerne på gården har været så søde at lade en flok hippier og danseglade danskere komme og besøge deres baghave denne ene uge om året, år efter år. Med tiden har rigtig mange mennesker tilbragt én uge eller flere her i skoven, hvor der hvert år på blot to uger vokser en lille afrikansk landsby op, den trives og blomstrer med dans og sang, og den pakkes væk igen.
Keramikgårdens græsplæne er faktisk forbavsende lille. Selvfølgelig er den ikke lille, sammenlignet med så mange andre græsplæner, men når man tænker på, hvor mange mennesker, der skal være plads til under Utamadunilejren, så er den altså ret lille. Det er på denne lille dejlige græsplæne, at vi mødes hvert år, og det er på denne plæne, at arrangørerne og gratisterne gør deres bedste for at skabe rammerne for Utamadunilejren.

Jeg ved ikke, hvem der kom på ideen med vandtankene, men den var i hvert fald et godt køb!... Der blev sidste år snakket om at anvende "flydere" i kedlerne, så de genfyldes løbende og vi er fri for at løbe tør for varmt vand. Sådan nogle må man gerne tage med næste år, hvis man har én liggende i skuffen:) Ellers har det jo altid været sådan, at man selv skulle huske at fylde koldt vand på kedlerne, når man tappede varmt vand til sit bad... det kan jo være hårdt at ordne efter al den dans.
Foto: Anton Kühl.

Jeg er en af dem, som tilnærmelsesvis er vokset op på/med Utamaduni – 2,88% af mit liv har jeg opholdt mig i Ramten Skov – og er med tiden gået fra at være lejr-barn, til at være gratist i kageféen og børneteltet til nu at være endt i pladsmandsteltet, hvor jeg føler mig meget fint hjemme.
De daglige udfordringer og muligheder for hele tiden at forbedre lejren er virkelig et inspirerende arbejdsmiljø. Dagligt skal tidligere pladsmænds eller gæsters fiks-faks-løsninger gennemskues og genbruges eller kasseres, og nye løsninger opfindes. Nye løsninger som eksempelvis sidste år da køkkenets vedvarende vandmangels-problemer blev minimeret med de to nye 1000 liters tanke til badescenen.

> *Jeg har tænkt og tænkt, snakket og diskuteret og vil yderst gerne oplyse bladets læsere om nogle reflektioner over lejrlivet, som er blevet foretaget under og efter sidste års lejr i samhør med flere faste lejrgængere... ;)*

Med tiden har der været rigtig mange mennesker med til at få lejren til at løbe rundt, og de sidste år har der, som en del ved, været stor udskiftning i pladsmandsteltet. Med denne udskiftning er megen gammel viden om lejrens rutiner gået i glemmebogen, og nye løsninger er

... fortsættes ...

... fortsat ...

opstået. Det er dejligt med den nye energi i teltet overfor Knud Eriks chai-bod og meget dejligt med alle de positive bemærkninger, der kommer ind i teltet i en lind strøm fra lejrdeltagere så vel som arrangører og gratister. Det er virkelig fedt med den gode energi, for det hjælper meget, oven på nogle af de sure opstød (læs: misforståelser) som nogle af gæsterne kommer med i løbet af lejren. Jeg ved ikke, om det altid har været sådan, men jeg tror måske, at noget af den gamle gruppes autoritet og evne til at ordne rappenskralder ikke er flyttet med over på de nye skuldre...:)

Nogle gæster opfatter os nogle gange som bussemænd eller tjenere:
”Hvorfor skal jeg flytte mit telt!” (fordi det står på brandvejen/i skoven)
”Hvorfor er der ikke mere varmt vand!!!? - vi er nogle, der gerne vil have et bad efter dans...” (Ehm..? der er vand i vandhanen... den skal blot over i kedlerne, og vupti - varmt vand:)
”Hvorfor er der kun ét lokum nede ved søen, kan I ikke sørge for at få et mere op?” (det er så første år med lokum dernede, så det er luksus, at der er ét dernede! Men absolut ikke nemmere at tømme)
”Hvilken autoritet har du til at flytte mit telt” (kun den at jeg har taget et ansvar for lejrens ve og vel, og vi mangler plads til teltene – lidt tetris og der er plads til 3 telte mere, hvor dit éne står)
”I har glemt at sætte sø-hegnet op!! det er farligt med alle de små børn!!” (vi er altså på opbygningslejren – lejren er slet ikke begyndt endnu – du kan sagtens bare gå i gang) ”øhh nej tak”.
”Hvorfor er der ikke plads til mit telt” (du er én mand i et 6 personers telt, regn selv resten ud. Det er jo på grund af folk som dig, at jeg får en hammer dårlig start på en lejr, nu jeg skal gå rundt og være bussemand) eller
”Hvorfor må jeg ikke parkere her?” (for så kan biler (og brandbiler) ikke komme forbi)

Nanna og Helle. To skæppeskønne damer i færd med at bygge Badescenen!
Foto: Dea Mogensen

Alle spørgsmålene er i og for sig gode nok, men de er svære at svare på, når man har travlt med telt, parkering og campingvognspladser – samtidigt med at der mangler vand til kaffemaskinen oppe i baren! Eller containerne på Granlunden skal fyldes, der skal hentes sager til køkkenet i Nørre Snede, der skal købes værktøj, som er blevet væk, maling til børneteltet, bygges toiletter og meget meget mere af få mand på meget få dage.
Ofte kommer de ældre damer og klager (og det kan de gøre meget højt og utroligt uhøfligt!!) ”Tisselinerne er klamme i år, lav dem om!”, ”Det er livsfarligt at bruge dem i år, hvorfor er der ikke hængt en lampe op” etc. etc...
Det er lidt sjovt at høre, hvor mange af den slags kommentarer der kan nå at komme på en lejr – og hvor mange der kommer fra gæster, der ikke engang har opfanget, hvor uhøfligt det er, at de er kommet på lejren før tid. Dybt uforskammet at komme på lejren uden en opbygningstjans – og endda forlange mad og fine forhold på en græsmark.
Vi er med på lejren, både som deltagere og som arrangører, vi lægger ca. 2 ugers arbejde frivilligt, og vi gør det, fordi vi elsker lejren, og vi arbejder på lejren, så vi kan dele den med alle jer deltagere. Nogle gange glemmer gamle som nye lejrgængere, at Utamaduni ikke er en festival, men at vi alle er med til at skabe lejren. (Føler du, at der mangler noget, eller der kan gøres forbedringer, så hjælp med at ordne det ellers bliver din fantastiske gode ide ikke til noget – jeg vil helst ikke skældes ud, fordi jeg ikke har ordnet noget, jeg ikke ved, er et problem for dig)

Søens tisseliner: De er satme fine, men hvordan de er bygget, og hvordan de virker... det er der heldigvis nogle dejlige utamadunigængere, som har forstand på. Foto: Anton Kühl.

Når jeg som pladsmand må flytte rundt på jeres telte og fjerne lange barduner om lørdagen, er det ikke for at være en kæmpe nar, men for at få plads til alle teltene, så vi alle kan være med på Utamadunilejren i uge 30. Når vi gelejder bilerne ned på parkeringsområdet og ind til siden, er det for vores fælles brandsikkerhed i fald en brand skulle opstå.
Det er virkelig dejligt, at I gerne vil komme og nyde lejren med os, men det er sgu hårdt og krævende at få lejren i stand, inden I kommer lørdag. **Især når nogle ikke respekterer, at lejren først starter lørdag**. Vi kender jo alle I dejlige gamle kendinge, som kommer glade og frejdige på lejren før tid, men det er satme en ambivalent følelse, for det er dejligt at se jer, men besværligt at få lejren i stand i tide når vi også gerne vil hygge os sammen med jer. Når I kommer før tid, er vi ikke klar til at anvise jer en plads, køkkenet har ikke tid, og hænder til at lave mad til jer, og opvasken har ikke tallerkener nok klar før lørdag. Så bruger vi vores energi på at servicere i stedet for at få lejren op at stå og kunne nyde lejren ordentligt. Det er derfor, lejren først starter lørdag. (Undskyldningen gælder ikke: Man kan godt være farveblind og venstre/højre-forvirret, men fredag er altså ikke lørdag..:)
Opbygningslejr, alle dage før lørdag i uge 29, er for arrangører og gratister, der skal være her for at hjælpe med at sætte hele vores fantastiske lejr op og klargøre alt til lejrstart om lørdagen. Alle, der har særlige aftaler med den ansvarshavende arrangør på de forskellige områder, har meldt deres ankomst i tide til Infoen, (og hvem man har en aftale med), betalt for disse dage og hjælper, indtil hele lejren er sat op, er velkomne.
Utamadunilejren er et projekt, som arrangører og gratister og i løbet af ugen alle lejrdeltagere, er fælles om. Sammen får vi det op at stå fra lørdag til lørdag – og gud, hvor er det fedt.
Som altid glæder jeg mig til endnu engang at stå på pladsen i uge 29 og gøre klar til den bedste lejr igen igen igen, Vi ses til sommer i Ramten Skov! Lørdag den 21. juli.

Skrevet af Anton Grønne Kühl, efter reflektioner over lejren med en håndfuld arrangører og gratister som elsker lejren og virkelig ikke vil leve uden.

Helle fra Cheza Mjini. I fuld gang med håndvasken som Luna fra opvasken var så smart at give en ny placering og hjalp med at stille op. Foto: Heinz Kanstrup.

Hønseungdom og hulepindsvinedansere!

- et blik tilbage på da Wangoko kom til Danmark

Kijepa under kankuludans på Gøglerskolen i Aarhus.

40 kg per. person. Sådan stod der på flybilletterne, og når det var muligt, ville hver person absolut have præcis 40 kg med hjem. Plus en dertilhørende håndbagage. De store mængder af bagage betød, at vi alle slæbte alt for meget på vores rejse mod lufthavnen. Vi væltede med en lavine af tasker ind i Arriva-toget fra Hinnerup til Århus og kom næsten for sent til bussen mod København, da vi måtte løbe flere gange frem og tilbage mellem rutebilstationen og banegården pga. al bagagen. Dette resulterede i, at vi glemte et par trommer, tre telte og en god bunke tasker på Århus banegård! Heldigvis kom Mabiyu og Renatus os til undsætning og kørte dagen efter det glemte til Kastrup lufthavn. Efter at have slæbt den store mængde af pakkenelliker til tjek ind, set fyldte tasker rulle afsted på rullebåndet og at have vinket farvel til vores 13 gæster, var vi både lettede og triste.

En anden oplevelse, hvor vi havde alt for stor oppakning med, startede en morgen i København, hvor vi skulle afsted hjem mod Århus. Vi havde været på besøg hos dansegruppen Igokoloo. Tidligere havde vi kørt med den lejede bus, der fik tilnavnet Pilipili basi (chili bus), med den elskede chauffør Niels. Undervejs var bussen blevet mere og mere fyldt med bagage, men da vi nåede Igokoloo, skulle bussen afleveres, og vi stod pludselig tilbage med en uoverskuelig mængde bagage. Efter Igokoloo-weekenden tog halvdelen af Wangoko til Roskilde, og resten blev i København for at overnatte. Om morgenen skulle vi hjem mod Jylland med toget, hvor en del af gruppen skulle besøge Edwardi. Det gik dog ikke så nemt. Et lignende bagageræs, som ved Wangokos hjemrejse, udspillede sig mellem taxa, banegård og tog. Vi fik med nød og næppe alle mennesker og al bagage ind i toget. Nu manglede vi kun dem, der havde sovet i Roskilde, som vi allerede havde købt billet til. Det viste sig dog, at lyntoget kørte forbi Roskilde, og halvdelen af gruppen stod derfor forvirret på stationen. De måtte derfor købe nye billetter og tage et nyt tog. Da vi endelig nåede til Århus, fik vi med hast og jag smidt dem, som skulle besøge Edwardi på bussen mod Grenå. Selv tog vi glade og tilfredse, fordi at alt var lykkes på trods af besværet, tilbage mod hytten i Hinnerup, hvor vi boede. Efter en time blev vi ringet op af en lidt forvirret flok, som stod i Grenå og ventede på Edwardi. Det viste sig, at Edwardi samtidig stod og ventede på dem i Odder, hvor han jo egentlig bor.

Yohana, Mleka og Minyaro (fra venstre) i Vor Frue Kirke i Århus.

På et af Wangokos største jobs skulle de spille med bandet The William Blakes på P3-scenen på Skanderborg Festival. Det var et job, som vi alle var meget spændte på, da vi skulle prøve noget helt nyt, hvor Wangoko skulle integrere deres trommer og dans i William Blakes elektriske

Øver med Wangoko og Vipepeo uden for hytten i Hinnerup.

Wangoko og The William Blakes på P3-scenen på Skanderborg Festival.

Maja, Shibu og Yohana (fra venstre) lærer dancehall-dans sammen med danselinjen på Gøglerskolen

musik - og det hele improviseret på scenen! Vi havde sammen planlagt og gennemgået, hvad der skulle ske rigtig mange gange. I backstageområdet spiste vi kylling, gjorde os klar og gennemgik med adrenalin i blodet for sidste gang forløbet. Vi var alle meget optaget og travle, da trommer skulle varmes og hele gruppen males. I dette virvar gik det pludselig op for os, at vi ikke havde set Mleka, det ældste medlem af gruppen, siden han for en halv time siden gik ud for at vaske hænder efter kyllingen. Vi tjekkede toilettet og hele backstageområdet, men der var ingen Mleka at spore. Tiden gik, og showet nærmede sig drastisk. Efter en time, og lige inden vi gik på scenen, blev vi meget nervøse og satte en større efterlysning i gang over hele festivalen. Vi efterlyste en ældre tanzaniansk mand, der hverken kunne tale dansk eller engelsk. Vi var nødt til at gå på scenen. Showet gik over al forventning, og Wangoko fik en fantastisk oplevelse med at danse foran et propfyldt P3 telt, hvor publikum var helt med. Efter showet løb vi ned for at høre, om Mleka var fundet - der var intet nyt. Vi delte os op i hold og gik ud på den mørke festivalplads for at lede efter Mleka. Med en sur Skanderborg buschauffør i røret, der insisterede på at køre os tilbage til Hinnerup om 45 minutter, blev vi alle mere og mere pressede og bekymrede. Vi fandt Mleka, lige inden bussen ville køre. Han stod i en mørk krog med en cigaret i munden, meget langt væk fra det backstagerum, hvor vi havde været. Vi var alle meget lykkelige og lettede, da vi alle mand sad i bussen på vej mod Hinnerup og især Mleka, der havde spekuleret på, hvor han skulle sove den nat.

Fællesbillede af Wangoko og danselinjen på Gøglerskolen.

Der er sket utrolig meget denne sommer, mens vi har haft besøg af de 13 bununguledansere fra Sukumaland fra juli til september. Navnet Wangoko betyder i en kort oversættelse til dansk 'hønseungdom', og gruppen har speciale i stilen bununguledans, som vi på dansk kalder hulepindsvinedans. Wangoko blev inviteret af den århusianske dansegruppe Vipepeo som er deres venskabsgruppe. Som I nok kan høre, har der under besøget været kaotiske situationer, der viser, at projektet ikke altid har været let. Men alt i alt har det været en fantastisk sommer sammen med Wangoko, og projektet er gået over al forventning. Der er enormt mange oplevelser, vi gerne vil dele med alle Utamadunigængere. Det har været en unik tid, og vi har været vidt omkring sammen.

Sommerlejren i år var rigtig fed. Vi fik gang i kankuluworkshoppen, hvor bununguleSolodansen fik plads på lejren som en workshop, hvor både erfarne og helt nye dansere tog del og gjorde workshoppen utrolig fed.
I fællesskab med Sander fik vi i år en medicinworkshop op at stå, hvor en

Wangoko og Tonny Trifolikom til klovneskole på Friland.

mindre gruppe blev indviet i nogle af bunungulemedicinens hemmeligheder.
I sangworkshoppen med de to ældre sangskrivere fra Wangoko, fik man mulighed for at opleve en lidt anderledes sangtradition end den, vi tit oplever på lejeren. Til det fælles show om fredagen kunne bununguledansen opleves, som den udspiller sig i Sukumaland til lokale dansekonkurrencer. Helt forvirrende og helt roots på den helt gakkede måde.
Gruppen fik på lejren mulighed for at vise alsidigheden i bununguletraditionen, som de dyrker i Sukumaland. Det var på den måde en styrke, at de var en hel gruppe med hver deres forskellige specialer, som vi synes, gjorde sommeren til en helt særlig oplevelse.

Udover en skøn uge på Utamaduni sommerlejr har vi været vidt omkring sammen med Wangoko og lavet både workshop, shows og gruppen er også selv blevet undervist. Vi har blandt andet besøgt konservatorierne i Århus og København, arbejdet med Mzungu Kichaa og danselinjen på Gøglerskolen sammen med Mads Bischoff, været på flere forskellige friskoler i Jylland, besøgt dansegrupperne i Danmark og Sverige, sunget og danset med et kor fra Haslev Kirke og været på Skanderborg Festival, hvor vi lavede show sammen med det danske band the William Blakes. Samtidig har Wangoko selv fået engelsk undervisning, lært breakdance, danset vestafrikansk dans med African Footprint og været i trylle/klovneskole hos Tony Trifolikom. Derudover har vi været på besøg hos mange af Wangokos danske og tanzanianske venner og set det danske land, hvilket har været en stor oplevelse.
Overalt, hvor gruppen har været, har vi mødt åbenhed og kæmpe interesse. Det har været dejligt at opleve, hvordan Wangoko er blevet modtaget så positivt her i Danmark.

Vi har været glade for, at dette store projekt, pga. hårdt arbejde, knofedt og ikke mindst en masse tro, har kunnet lade sig gøre. Den erfaring vi har fået gennem projektet, vil vi gerne dele med alle dem, som skulle have lyst. Det har vist sig, at man ikke nødvendigvis behøver at være ekspert for at få denne slags projekter til at lykkes, men at man kan komme langt med en stærk vilje og ved virkelig at tro på det!

Wangoko og Sander under ceremonien på Utamadunilejren.

Wangoko er kommet godt og sikkert hjem til Sukumaland med alle pakkenelliker. Inden deres afrejse sagde de i evalueringen:

"***Der har været stor interesse alle de steder, vi er kommet. Vi er blevet mødt med åbenhed og vilje til at snakke sammen, forstå hinanden og lære af hinanden. Vi ønsker, at alle, vi har mødt, vil huske os, vores kultur og det vi har lært folk her i Danmark. Vi ønsker, at vores venskabsgruppe Vipepeo vil huske os og holde fast i det venskab, der er startet, og den kraft Vipepeo har fået. Vi ønsker at invitere alle fra Vipepeo og alle danskere til Sukumaland, og vi ønsker selv en dag at komme tilbage til Danmark for at fortsætte det venskab, vi har startet. Vi regner med at få besøg af 10 medlemmer fra Vipepeo i løbet af år 2011 og 2012. Der er blevet startet et fællesskab mellem to dansegrupper, og vi vil fortsætte med at udveksle ideer og tanker. Dette er ikke slutningen men starten.***"

Vi vil sige tak til alle, vi har mødt, der har hjulpet, støttet og vist interesse under besøget. I fællesskab har vi fået det til at lykkes!

Øvning med Cheza Mjini-gruppen i Odense.

Hold desuden øje – i løbet af i år kommer en mindre film om Wangoko og deres besøg i Danmark!

På vegne af dansegruppen Vipepeo
Maja, Mitundwa, Nanna og Sarah.

Naja fra Vipepeo får bunungulemedicin.

2011: Bung'hya Wangoko dansegruppen fra Sukumaland

2010: Bugekele Linus og Tobias Bujashi

2009: John Yamulinga, Mzee Shigela, Simon Ndokeji & Charles Ndege

2008: Steven Lyaku og African Footprint

2007: Maganigani & John Yamulinga

2006: Boni Milundumo & Yohana Paulo Musa

2005: Mzee James Sombi Makungu & Martina Thomas

2004: Ingen gæster fra Afrika. Fokus på herboende afrikanere. Boni Milundumo besøgte lejren første gang

2003: John Gambula

2002: Mabiyu Ntini, Martina Thomas Petro og Ng'wenhwandege

2001: Fitta, Nyamalwa og Makungu fra Ng'wanaLyaku gruppen i Lugeye, Sukumaland

2000: Nkwabi Ng'hangasamala

1999: Leonard Gunze, Tanzania og Bernard Diatta, Senegal

1998: Ingen kulturgæster fra Afrika, men fokus på vores herboende afrikanske venner

1997: Mzee Kang'wina, Ngoya Balele og Paulo Lusana

1996: Dunyo Luhemeja og Chumas Patilice

1995: Ngolo Kasonga

1994: Salu Kadelya

1993: Mabula Lyaku

1992: Mzee Kang'wina

1991: Lucia og Pascali Busheni, Sebastian Paulo

1990: Nzoza Boyi og Lubala Siyabo

1989: Ingen kulturgæster fra Afrika, men fokus på vores herboende afrikanske venner

1988: Mzee Kang'wina og Nzoza Boyi

1987: Mzee Kang'wina

1986: Nkwabi Ng'hangasamala

(1981: Mzee Kang'wina)

Fra Knud Erik -Djursland

Så ringer klokkerne for Utamaduni Kulturforenings 30 års jubilæum

60 år blev jeg selv i sommers og Grenå Produktionsskole kunne i september fejre sin 25 år fødselsdag. Når man bliver senior, er der jo noget forståeligt ved masai ordsproget "livet er en fest". Der er altid et eller andet, der skal/kan blive fejret. Hvor er det dejligt!

For tiden er det Nelson Mandelas selvbiografi, der har fyldt mit hjerte og tanker. Den har ført mig til en biografi om Mahatma (den store ånd) Gandhi, som Sydafrikas "Ikke vold" bevægelse tog udgangspunkt i. Hvor kunne det være skønt, hvis der opstod en masse-bevægelse mod den tiltagende forurening. COP-17 mødet i Sydafrika endte som de 2 foregående møder uden et nævneværdigt resultat. Havene vil stige, og millioner af verdens udsatte vil blive berørt. Udviklingslandene vil stå overfor mangel på viden og teknologi til at løse disse udfordringer. I den såkaldte udviklede verden taler vi om bilfri byzoner, landbrugets svineri med kemikalier og borgerens mistillid til politikerne, uden selv at kunne påtage sig et ansvar. Der er ligesom en laden stå til – det kollektive ansvar er ved at gå af mode. Det kollektive ansvar er forsvundet til fordel for det enkelte individ. Derfor er det så skønt, at vi har vores Utamadunilejr eller "sandkasse" i Ramten Skov, hvor vi i det mindste har et par fri-uger, hvor vi kan eksperimentere, praktisere og opdrage hinanden i samværets kunst. Hvor der gøres en ekstra indsats for, at der kan være plads til alle. Det er en god demokratiøvelse, og der kan køres længe på en sådan samværs opladning efter en endt lejr.

Frank bliver undervist i klining af korn siloen.

Det var en stor fornøjelse at være anfører for DR1´s tur til Sukumaland ved Victoriasøen i Tanzania. Frank "Bonderøv" skulle gøre sin entre blandt de hårdtslående Sukumabønder i de grønne enge omkring ferskvandskilden "Nyanza" (Nilens kilde). Sukumaerne tæller

Når havene stiger, vil slumbyen her stå under vand.

godt 5 millioner mennesker ud af Tanzanias ca. 60 millioner store befolkning. Som vores base havde vi valgt "Gud nummer to"'s boplads Ntulya i Mondo kommune.

Sukumaerne har en lang tradition for fællesskabsdyrkning af jorden (kisumbaen), hvor modne piger og drenge akkompagneret af taktfaste trommerytmer udfører markarbejdet. Trommerne styrer hakkernes faste bevægelser, så jordvoldene, der skal plantes afgrøder i, ikke eroderer i den hårde regntid.
Nu venter vi spændt på, at TV udsendelserne skal komme her i det tidlige forår. Man kan sige, at al den formidling Frank beriger danskerne med igennem sin leg med et forsvundet håndværk og selvforsyningstanken, lever sukumaerne lige midt i. Korn-opbevarings siloen skal flettes og klines med komøg, huset skal tækkes, og alle afgrøderne til aftensmaden skal hentes fra marken og tilberedes under kunstfærdig kunnen af kvinderne akkompagneret af snak og latter. Mahatma Gandhi var imod industrialisering og den moderne teknologi, som udelukkende bygger på udnyttelse og ikke havde et socialt perspektiv.

Donation af Massey Ferguson årgang 65 fra Gl. Fjellerupvej.

Hovedrenoveret og sat i stand til Bujora Cultural Center.

Helle Thorning har ret, når hun i sin nytårstale udtaler, at de fede år nu er historie. Vi må genfinde nærværet og udfordringen i skabelsen af en bæredygtig livsform.
Vores samarbejde med grupper i Tanzania i år 2011 har været indsamling og renovering af 170 kubikmeter udstyr (60 ton.), 1298 sms blev afsendt/ modtaget, 2218 mails blev skrevet/ modtaget. Mellemfolkelig Samvirkes "Genbrug til Syd" har støttet med Kr. 440.646,- til indkøb af reservedele, transport i forbindelse med indsamling og forsendelse af 5 fyldte containere til Tanzania. 10 unge produktionsskoleelever har været engageret i indsamling og istandsættelse af udstyr. De unge har været med ude hos landmanden og hente hans donerede traktor, været med til at hovedrenovere motoren og istandsætte og male den og de tilhørende landbrugsredskaber. Pakke container og så selv rejse med til Tanzania for at introducere brugen af udstyret. En ny form for "fra jord til bord" oplevelse - de unge er med i hele processen fra indsamlingen til aflevering. Efter hjemkomst formidler de deres oplevelser videre til unge i Danmark. De har lært om genbrug, istandsættelse af udstyr og mødet med en anderledes kultur og ikke mindst skabt venskaber.
På vores besøgstur til Tanzania i oktober måned fik vi besøgt alle foreningerne i Sukumaland, som igennem året 2011 har modtaget udstyr fra Djursland.
Ngo'en Vijana Vision i Geita Region i Mwanza Distrikt modtog uddannelsesudstyr til skoler i distriktet. Specielt de 150 computer så vi i brug på skolerne. Selv historien om at lærerne på gymnasium skolen i Misasi havde overbevist skolebestyrelsen om, at de havde brug for internetforbindelse i forbindelse med forberedelse af nutidig undervisning. De fik derefter net-forbindelse og kan nu sidde langt ude på landet og forberede deres undervisning.
Slangedanserne i landsbyen Isesa ved Mwanza fjord modtog deres container med landbrugsudstyr i juni måned. John Ya Mulinga, vores tidligere Djurslands-gæst, både dansede og viste stolt frem gruppens aktiviteter lige fra ris-afskaldningsmaskinen, majsmøllen og til landsbyen nye sundhedsklinik.

Vores sidste nye tiltag har været støtten af et traktor-trukket savværk til Ntulya bopladsen. Det var vi nede at introducere til Ntulya Modern Kilimo (NMK) i oktober måned. Idéen med savværket er, at det skal motivere lokalbefolkningen til at plante træer, fordi det er en vej til indkomst. Det skal blive spændende at følge dette projekts udvikling i de kommende år.
I containeren til Ntulya Modern Kilimo var der også sendt hospitalsudstyr til det nye sundhedscenter i Ntulya. Vi fik fornøjelsen af at være med til at installere udstyret på klinikken. Med afviklingen af Grenå Hospital og lukningen af Middelfart plejehjem fik vi indsamlet klinikudstyr til at kunne fylde en 40 fods container til Misungwi Distrikt. På vores besøgstur i oktober fik vi et godt indblik i, hvor fantastisk det ville være med bl.a. de 50 hospitalssenge med madrasser, vi havde sendt af sted. Ude på landet i Tanzania er der lang vej til, at brugerne kan føle sig trygge og forvente en god behandling.

2011 sluttede med, at en 20 fods container blev afsendt til Bujora Cultural Center (Sukuma Museum). Bujora har ansøgt om udstyr til reetablering af de gamle værksteder (metal og træ). Fra Grenå Produktionsskole rejser vi til februar i 5 uger, 2 lærere og 9 elever til Bujora for at være med til at installere maskinerne, spille fodbold, danse og lære om livet blandt sukumaerne.
Og så til sidst, årets store "Klodshans" som både vi og Naserian English Medium School i Malambo i Ngorongoro burde have forudset. Vi afsendte en 40 fods container pakket med skoleudstyr fra Saksild skole ved Odder i december 2010. Sammen med myndighederne i Ngorongoro, Speditionsfirmaet Mechanized Cargo System i Dar Es Salaam og modtageren i Malambo, Naserian skolen, havde ikke tænkt på, at en 40 fods container lastbil (25 m lang lastbil) ikke kan komme igennem de snoede veje op igennem Ngorongoro, til toppen af verdens 7. vidunder (Ngorongoro Crater). Alt skoleudstyret måtte omlæsses til mindre lastbiler ved gaten ind til Ngorongoro og så fragtes op til Malambo, en tur på 160 km. Selv med 30 års erfaring kommer der stadig uforudsete overraskelser.
Med denne lille afrunding vil jeg ønske alle et godt år 2012.

Knud Erik Mlalahasi - Baba Chai.

Renoveringsværkstedet på GPskole 2011.

GPskoles 25 års jubilæums container til Tanzania. Alle fotos: Knud Erik Asak.

Splittergalt tillykke!

Utamaduni ønskes hermed et STORT tillykke med 30 års jubilæet.
Vi har således haft stor glæde af at anvende de afrikanske dansetrin, som specielt vores klovn Jonna danser, når vi optræder.
Og i forbindelse med opvarmningen til vores øvegange bruger vi også den afrikanske dans og tager trinene med i de danske familiedanse.
Danse og trin som er blevet overleveret til os gennem jeres undervisning på bl.a. Gøglerskolen i Århus. Vi håber på et samarbejde i fremtiden, hvor vi måske kunne mødes for at udveksle afrikansk og dansk gårdsangerkultur.
God vind fremover!

De Splittergale ved Jacob Hogrebe
www.desplittergale.dk

Klip fra jubilæet 1997

Utamadunilejren afholdes for 30. år i træk, når vi mødes i Ramten Skov til sommer. Så tiden er igen inde til at fejre jubilæum. For 15 år siden satte Sander, Rex og Mads sig for at opsummere historien. Nu er der gået dobbelt så mange år, men historien er den samme... Så her kan du læse om vores historie, kort fortalt:

Her, i jubelåret 1997, vil vi lige ridse historien op for Utamaduni gruppens tanzanianske forbindelse.
Faktisk startede det hele med en begivenhed i 1973. En dansegruppe på 30 tanzanianske bønder fra Sukumastammen besøgte Moesgård Museum (inviteret af lektor Skott og U-landsfonden af 1962) og udførte deres traditionelle danse og håndværk. Dette gjorde så stort et indtryk på nogle etnografer, musikere og teaterfolk fra Århus og Djursland, at de i ´77 (for 20 år siden) arrangerede en storslået tur til Sukumaland, delvist støttet økonomisk af Kulturministeriet. I denne rejse deltog flere af de mennesker, der stadig er aktive omkring vores lejre. Disse er opstået efter et mangeårigt samarbejde og venskab med nogle af folkene fra Sukumastammen i det nordlige Tanzania. Vi blev så fascinerede af deres måde at tromme og danse på, at nogle af os gik i lære. Ved gentagne besøg hos hinanden, har vi i årenes løb udviklet en indbyrdes forståelse, både musikalsk og menneskeligt.
Ved hjemkomsten fra vores rejser begyndte vi at tage rundt i hele Danmark, med et blandet program af sange, danse, trommespil, fortælling, håndværk, hyttebygning m.m., og blev et farverigt indslag i mange U-landssammenhænge, på skoler, højskoler og lignende.
Efterhånden blev mange danskere så interesserede, at de begyndte at danne dansegrupper efter afrikansk mønster, og de første sommerlejre opstod for at samle disse grupper én gang om året. Den første var

DRUMSPOT.DK

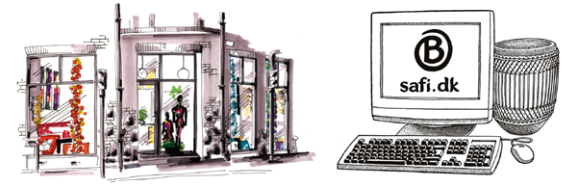

I september 2011 løb den ottende trommefest DRUMSPOT af stablen i Søvang ved Aarhus. Festen er en global tromme-freds-event, som er blevet en fast tradition. Rigtig meget ved festen er direkte inspiration fra lejren!

en forlænget weekend i 1983, og deltagerantallet var på ca. 70. Den fandt sted på den samme dejlige naturgrund ved Keramikgården i Ramten Skov, hvor djurske kollektivister og andet godtfolk op gennem halvfjerdserne havde holdt deres sommerlejre.
Fra starten af var det Utamadunigruppens medlemmer, sammen med nogle enkelte gode venner, der arrangerede alt det praktiske og stod for al undervisningen, men da dette i sidste halvdel af firserne blev for stor en mundfuld, allierede man sig med en større flok af lokale, tidligere kollektivister, som havde lyst til at indgå i et samarbejde om at stå for de praktiske ting omkring lejren.
Således gik det for sig, at den nuværende Utamaduni Kulturforening blev til. Hvert år har vi haft gæstelærere fra Sukumaland, ja, nogle derfra har endda slået sig ned i Danmark, og uden deres medvirken ville det være utænkeligt at afholde vores årlige sammenkomst.
Udover lejrene har foreningen i de senere år beskæftiget sig med bistandsprojekter, som f.eks. renovering og opstilling af majsmøller i både Sukumaland og hos Masai'erne i Ngorongoro-området.
Fra den første ganske lille lejr i 1983, til dette års 15.ende lejr med næsten 500 mennesker, er der sket en stor udvikling. En arrangørgruppe på 50, plus 35 undervisere og gratister, sørger for, at så lidt som muligt overlades til tilfældighederne, og resultatet er et fantastisk velorganiseret træf, som vi er meget stolte over.
Det er de mange hænders arbejde, som bliver til én stor, fælles oplevelse, vi gerne vil fejre sammen med jer i år.

Sander Machombo,
Rex Shilungu og
Mads Mchele, 1997.

Mads Bischoff
Trommedans & computer
Gl. Munkegade 21 • 8000 Aarhus C.
86184758 /20282523 • mads@bischoff.dk

LEJRHITS FRA 1983-2011

NANA MIHAYO'S BUD PÅ HVILKE DANSE DER VAR "HOTTE" HVORNÅR:

1983-84: Red cross, Jenga ujamaa, Hatari, Mitendo ya Pius, Wang'wangelela, Kilimo cha kisasa, Twendeni, Watanzania, Kuomba mvua, Mabuchuki 1 og 2, Pachanga, Lille sindimba, Binadamu, Umoja, Hodi
1985: Nyamadoke, Hakken i nakken, Ulinzi/Kaza miziko, Piga nenda, Chabula. Ndege, Makofia, Kuvuta kamba, Hiyo Kuzambia
1986: Safari ndefu, Maria er væk, Nayombe, Kikuyu
1987: Shinyanga mayu, Rundedans
1988: Hoo Libala, Juu kabeje, Kengele
1989: Makamba
1990: Champion, Idwisha, Ujio wa Papa, Lufundya, Shingeshemenya, CCM, Bingwe abashimbe, Ikila bunonu
1991: Linemwele, Makumbusho, Magongo, Mahogoyo, Liwelelo
1992: Hatari ya pili, Masewe, Ukala
1993: Mabula nummer 1 til 6, Kabilibili, Wankobolele
1994: Buyeye, Kasimbi nene, Nyamhawa, Lingonya
1995: Kadoum, Isabuni, Igete, Mkulima, Usiliwe, Sindimba/ Mdendele eh
1996: Malivata, Msewe, Ngoloma, Sogota: Pajero, Emmelev, Utamaduni, Waya waya
1997: Mgonyozi, Tanzania tunalia, Ichimu lyane, Nilele lwane, Djursland, Igokoloo, Mapambano
1998: Mitete, Singe, Ikala lya moto, Kushokeleja, On Your marks, Sang: Nomolomo nomolomo
1999: Limbunjumu, Utamaduni songa mbele, Malivata nr 5
2000: Ngukwa
2001: Shigumholo, Fukuza adui, Litunga, Mapinduzi, Kaunguza
2002: Kachemko, Nchegencha: Luhega mawe, Maraha, Superbukomyalume, Bugolo
2003: Buzz Lightyear, Woody
2004: Sonda
2005: Ndono, Pachanga kanga-style
2006: Igokoloo, Utamaduni, Bulabo, Nyamaza, Sema sema
2007: Bugunda, Buyeye-John-style, Sogota: Ng'wana cheyo, Ustange tange, Kadashi
2008: Buyeye-Makungu-style, Choma, Cheba, Volvo
2009: Buyeye-John-style, Obama, Kaunguza, Budagala, Kuomba, Michael Jackson
2010: Levina, Paulo, Boogielicious, Zawadi, Welelo, Mamma mia, Kusekwa, Ng'ombe nane
2011: Shoka shoka, Selema, Tabasamu, Makaranga, Ng'wilagikooye

Hjertelig tillykke til Utamaduni

og den sande beretning om, hvordan det hele startede...

Denne artikel blev trykt første gang i jubilæumsskriftet for 15 år siden. Historien, om 'hvordan det hele startede', har ikke ændret sig siden...

Ikke at det er den fulde beretning.
Smukke og intelligente kvinder må vel have deres hemmeligheder. I sommeren 1977 drog jeg som etnograf med en gruppe kunstnere og kollektivister fra Djursland på kulturudveksling. Etnograferne skulle garantere et vist niveau, vi havde jo fået offentlig støtte.
Jeg havde lige afsluttet bifag med en opgave om afrikansk socialisme. Som en pige fra landet, der kunne danse folkedans, røg jeg lige ind i kunstnergruppen, med fuld musik kan man sige, som Sanders dansepartner - kort sagt - min lykke var gjort. Det blev en forrygende tur - Daraja la Utamaduni - så for mig var der ingen grund til, at dansen ikke skulle fortsætte i Danmark.
I efteråret 1977 flyttede jeg derfor fra hybelen i Århus til kollektiv på Djursland, hvor der var alarmerende mangel på kvinder. Sander rejste tilbage til Tanzania for lige at tjekke, at det var rigtigt, hvad han troede, han havde set. Jeg syede velourtøj i kollektivet og passede mine antropologiske studier.
Men der gror ikke mos på rullesten. Jeg kontaktede min gode veninde Mulle i Askeladen og Mik Torfing og spurgte, om de ikke syntes, at vi skulle lave noget sjovt. Vi fandt ud af, at vi sagtens kunne lave et dansejob kun tre mand, og vi afprøvede det på en lilleskole. Succes! Job nr. 2 var, så vidt jeg husker, på Grenå Gymnasium, hvor flere fra rejsegruppen var med. Næsten fra starten kaldte vi os Utamadunigruppen. Jeg husker tydeligt om aftenen, hvor vi var samlet, hvor Uffe kom og sagde, at han gerne ville være med. Det kunne vi selvfølgeligt ikke afslå.
Elisabeth havde arrangeret, at Edwardi kunne rejse til Danmark for at arbejde med et stykke ved navn Shibilibili på Det Lille Teater. Sander og jeg dannede modtagelseskomité sammen med Elisabeth i Kastrup, da han ankom sammen med Martin Loft. De smed Sportsman-cigaretter ud til os over afspærringen. Vi havde nogle herlige dage i København.
Senere da teatret var overstået, kom Edwardi til Djursland. Utamadunigruppen var allerede dannet, men først da kom den helt op at svinge. Der er en grund til, at jeg ikke har billeder fra den tid, jeg dansede og lod andre om at fotografere.
Vi begyndte at turnere land og rige rundt. Vi var til Festival of Fools i Amsterdam, i Thylejren, på Tvind, på Hesbjerg og på Christiania.
Vi lavede teater med Henrik Flagstad på "Den Frie", vi optrådte på Det Kongelige Teaters Balletskole. Vi besøgte kollektiverne på Lolland og et utal af skoler og højskoler. Vi optrådte på Moesgård Museum og til Århus Festuge. Der var ikke den begivenhed, hvor vi ikke deltog.
For mit vedkommende sluttede turneen i julen 1979 med julearrangementet i Den Grå Hal.
Jeg hoppede af, da jeg fik tilbudt at gå over i børnetjenesten. Det tog mig 8 år, hvor jeg savnede dansen sådan helt ind i marven. Så startede dansegruppen Ikumbo i 1988. Jeg kom med, og med Edwardi her i København og alle de andre fantastiske dansere, vi har fået, er det jo det rene svir. Jeg glæder mig meget over, at Anders og Sabina nu bor her på Christiania, og vi har startet en række danseaftener i Operaens Cafeteater. Ikumbo har netop overstået en vellykket turne i Litauen med 6 jobs på 5 dage. Vi havde Lubala Siyabo og Tobias Masunga med os, så vi var i alt 17 på turen.
Så dansen den går - kama zamani -. Er jeg ikke verdens heldigste antropolog? Jeg vil aldrig mangle noget at studere - jeg laver det jo selv! Kærlig hilsen til min gamle gruppe - og hvad med at byde op til en dans ved lejlighed? Jeg er også til en stille sjæler! Hongera!

Kirsten Kubini Mlele Larsen Fisker Mhoja.
Christiania d. 31/3 1997.

Optog med Emmelev Showband, Mik og mig.

KLIP FRA DET FØRSTE NYHEDSBREV UDGIVET VINTEREN 1997:

WORKSHOPS 1996

Lejrens nye tiltag, dette nyhedsbrev, gør det ekstra aktuelt at gøre status over sommerlejrens mange workshops.
Vore gæster i år var sogotamestrene Dunyo og Chumas, som var med til at gøre også denne lejr til en uforglemmelig oplevelse.
Vi har fornyligt fået brev fra dem, hvor de takker, fordi de måtte komme. Og samtidig sender de billeder af deres nybyggede huse med bliktage.
Utamadunigruppens udsendte medarbejdere hjembragte en mængde flotte danse, sange og rytmer, som vi fik lov at lære, og ca. 15 undervisere derudover hjalp med at få det tætpakkede program til at køre.
På lejren var der 34 forskellige tilbud. Børnedans, nybegynder hakkedans, svære trommer, sang, vijana (unge), vestafrikansk, bunungule og meget meget mere. I alt 100 timers undervisning. -Intet under at vi ikke ser noget til de vilde dyr under lejren!
Allerede nu er vi i Utamaduni i fuld gang med tanker og forberedelser til næste års lejr. Jeg vil ikke løfte teltdugen her, men blot love at der bliver tryk på!
Godt nytår og tak for 1996. Især en stor tak til Keramikgården, som år efter år har gjort det muligt at komme tæt på Afrika i Danmark.

Vi ses i 1997
Anne Birgitte, Undervisningsminister

DEN DANS TRAK VAND!

Det er så decideret en mand med evner. Som en af lejrens unger konstaterede det i morges:
Øv, det regner. Det er også ham Jens' skyld!
Jens dansede regndansen i går, og se bare hvad han fik manet frem i en truende tørketilstand.
Pas på at ikke Landbrugsrådet hedhunter ham til Axelborg.
Utamaduni News,
Lørdag d. 26. juli 1996

1996 VAR ET VENDEPUNKT!

For første gang var der flere børn & unge end voksne på lejr. Det startede med en danselejr for voksne (unge), men med årene er vi blevet en kulturlejr (lege-lejr) for alle generationer.
Fra i begyndelsen kun at have en efterladt høstak som legeplads har "børnescenen" taget & fået mer' og mer' plads: Børne- & ungdomsdans i flere aldersgrupper, ungdomstelt, børnetelt m. udstilling & genbrugsværksted m. legetøj & instrumenter, smykker af naturmaterialer, farver, ler, hyggehjørne, sandkasse & soppepøl. Dertil kommer div. tjanseordninger og egen børneevaluering.
Som om børnescenen er ved at blive en selvstændig organisme. Det er næsten gået for godt.
Nu er vores største udfordring at bruge generationers forskellighed, at få forældrene & lejren mere med i børnenes verden, og omvendt.
...måske var det dét, der var ment, da en 7-årig knægt sagde: "det var en sjov lejr, man kunne lave mange sjove ting, der var bare for mange "løse" voksne!"
Anders Shagembe
Historiefortæller

ET TRIP TILBAGE...

Dorthes beretning om genforeningen af rejsegruppen fra 1977, blev trykt første gang i jubilæums-skriftet for 15 år siden.

Info-pigerne anno 1997: Dorthe, Dorthe, Lone og Anna.

Jubilæumslejren blev første lejr i mange år, hvor jeg var på fuldtid i Info, og det var sandelig en stor oplevelse. Mange gange tænkte jeg tilbage og kunne glæde mig over udviklingen, hvor resultatet af en gruppe menneskers vedholdenhed, energi, engagement og kærlighed til og for et projekt igennem mange år i den grad bliver synligt.
Gåpå-mod, vilje, ansvarsfuldhed, kreativitet og hjælpsomhed overalt, lige fra den spæde opbygning af lejren begynder, ikke underligt at den lejr bare er fuld af kærlighed og gode vibrationer.
Måske var det dobbelt livsbekræftende for mig, en efterhånden gammel tidl. „djurskollektivist", sådan igen at føle suset og få bevis på, at den gamle tro om, at alt kan lade sig gøre, hvis vi er mange, der vil det samme og har ovennævnte tilgang, stadig gælder.
Oplevelser, vi heldigvis har haft mange af i „gamle dage", men som jeg nu nok synes, er ret sjældne i vore dage.
Det har hver gang været optur at komme på lejr, hvad jeg næsten har været, siden vi startede, men denne blev noget særligt, nok fordi jeg var med hele vejen.
Jeg havde påtaget mig at kontakte gruppen fra 1977, der jo var spredt for alle vinde. Desværre kunne ikke alle, og en enkelt lykkedes det mig ikke at finde frem til, så vi måtte undvære nogle stykker.
At være i Info med de 3 dejlige piger, at kunne modtage alle deltagerne, vennerne, de mange kendte ansigter ikke mindst alle børnene, kan stadig varme mit hjerte. Store pubertetsdrenge og piger, der falder hinanden om halsen og danser rundt af glæde over gensynet og en hel uge på lejr, mange af dem var der første gang i deres mødres maver.

Så kom jubilæumsfestdagen, og det var mig, der havde kriller i maven over at skulle gense den gamle gruppe, der var sket meget for os alle i de 20 år, der er gået, siden vi forberedte os til mødet med Afrika, med sukumaerne.
Alle har sikkert, som jeg, været på trip tilbage i tiden, vintermøder i 1976 hvor projektet tog form, hvor ansøgninger skulle skrives, og visionerne skabtes. Foråret 1977, hvor de fleste af os flyttede sammen på familien Kirks dejlige gård, byggede lejr, syede telt, kostumer, skrev teaterstykke og øvede musik/sange - hvor var vi dengang - hvor er vi nu?
Det var en dejlig oplevelse at mødes igen, jeg tror, alle har haft den følelse, som hvert år kommer til mig, glæde og fryd over at have hjembragt en trommesang og dansekultur, der takket være nogle få blev fulgt op, (flere ildsjæle kom til, tog over, var vedholdende), og det bredte sig over det ganske land.

De kærligste hilsner og på gensyn, Dorthe Loft.

Daraja la Utamaduni gruppen fra 1977, samlet ved jubilæumshøjtideligheden på den 15.ende Utamadunilejr den 25. juli 1997. Begge fotos: Martin Loft.

En bununguledrengs bekendelser

I en alder af 30 år, og lige hjemvendt fra et lille års rejse i Syd- og Mellemamerika, havnede jeg i 1981 i Århus og skulle til at genfinde mine danske rødder.

Af Henning FUPE Nielsen

Jeg fandt et kursus i afrikansk dans med Edwardi som lærer og begyndte at kæmpe mig gennem koordinerede krydsbevægelser i tanzanianske sangdanse, med Uffe, Sander og Janie som hjælpelærere. En af Edwardis læresætninger var "Bee serious and keep smiling", og han fortalte ofte følgende historie: Som ung fordanser havde han fyret den helt af med at brillere og jonglere med hakken. Pludselig mistede han grebet i hakken, og den fløj af sted og landede midt i de gamle agtværdige ældstes kar med hjemmebrygget pompe, så det flækkede. Edwardi samlede resolut noget andet dansegrej op og fortsatte som om, intet var hændt.

Hulepindsvinedanserne fra Djursland (Sander, Uffe, Martin og Knud Erik) på slap line i Botanisk have i Aarhus 1981. Foto: Maibritt Andersen.

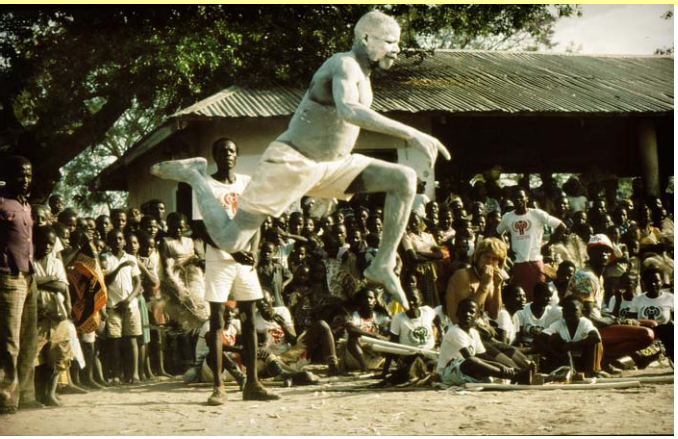
Gennem efteråret blev der arrangeret kurser, på Granlunden i Emmelev, og vi blev introduceret til Kang'wina, "Den lille kødædende krokodille", som Knud Erik samt Rex og Martin havde inviteret herop. Her hørte jeg første gang om Hulepindsvinedanserne fra Djursland, som gruppen fra Djursland kaldte sig. Janie fulgte Kang'wina hjem til Sukumaland. Dansegruppen var nu en ren mandegruppe. Ved et arrangement i Grenå præsenterede Martin gruppen med deres hulepindsvinenavne, og da jeg ikke havde noget navn, kunne jeg låne navnet Fupe under forestillingen.

Edwardi planlagde en rejse hjem i foråret '82, og der blev lavet en rejsegruppe, som jeg deltog i. Turen til Tanzania foregik med Aeroflot, så vi mellemlandede i Moskva, hvor vi blev indkvarteret på et lufthavnshotel, uden tilladelse til at komme ud i det forjættede land. På vores etage sad der en ung vagt, med et stort maskingevær, og han fulgte nysgerrigt med i, hvad vi lavede. Noget af Edwardis rejsegods var en stor ghettoblaster, som blev centrum i en gang Michael Jackson disco ude på gangen. Efter nogle få numre blev festen afbrudt af et telefonopkald til vagten, der straks røg op i en stram retstilling og fik viftet os tilbage på værelserne, så den kommunistiske ro og orden blev genindført.

Dar Es Salaam var en farverig start på rejsen ind i Afrika, og allerede her stiftede jeg bekendtskab med malariamyggene. Byen var fyldt med farver, lugte og lyde, som var både berusende og kvalmende. Turen videre til Mwanza foregik med bus, hvor vi var så heldige at have siddepladser. På vej ud fra busstationen kørte vi døren af en taxi, buschaufføren ville ikke standse, så taxichaufføren forfulgte os til fods gennem resten af byen, uden at nå os. Nogle passagerer stod op på hele turen og gumlede løs på nogle grønne blade.

Efter 3 dage ankom vi godt gennemrystede til Viktoriasøen. På Bujora, den katolske missionsstation og håndværkerskole, der var vores endemål, blev vi installeret i nogle gæstehytter. Der var mange unge på håndværkerskolen, og vi fik hurtigt kontakt med nogle af de lokale dansere. Kang'wina gav mig ved en ceremoni navnet Fupe, og desuden fik jeg trommemedicin, så jeg kunne spille i en uendelighed, uden at blive skadet. Det blev den spæde start på min rejse ind i bunungulеverdenen.

I Lumeji var der en meget stærk hulepindsvinegruppe, som vi blev inviteret til at besøge. Når man gik rundt langt

Nkina hoppede rigtig højt i sin kankulu, og Watoto wa ninja ninja udførte et klassisk cykel-stunt.

I menneskepyramiden herunder er Lubala øverst, og derunder Nkina og Watoto wa ninja ninja.

ude på landet, lød råbet Mlalahasi! (Knud Eriks bunungulenavn) fordi han som hvid mand havde danset der. Vi var gæster hos hulepindsvinedanserne, og en dag fik jeg en lektion i pulstrommespil. To af gruppens medlemmer stod og malede kassava i en morter, og en kraftig rytme opstod ud fra malestokkenes rytmiske puls. Pludselig gik der leg i arbejdet, og den fælles grundrytme blev presset højere og højere op. Så det var oplagt at danse til den livlige rytme, der endte ud i en række små dansesoloer. Jeg havde fundet stedet til at lufte mine bunungulebarnefødder. Blandt de unge dansere fik jeg en god ven, Lubala, som jeg ikke kunne tale med, da jeg kun kunne nogle få hilsner på swahili, men i forhold til dans og trommespil forstod vi hinanden rigtig godt. Kang'wina inviterede Lumejigruppen og os ud for at besøge den lokale skole. På vej der ud blev der på bedste klodshansmaner samlet halve sko, ødelagte skolebøger og gammel frugt. Alle ingredienserne indgik i showet, som Lumejigruppen lavede for skolebørnene. Det tanzanianske skolesystem er meget engelsk og autoritært, og børnene fik et antiautoritært show, som fik dem til at danse, huje og flække af grin, lige til læreren hævdede sin autoritet, og al spontanitet forsvandt som dug for solen.

Jeg tog en masse billeder på turen, og da jeg fik dem fremkaldt, var danserne frosset fast i deres vanvittige spring, groteske figurer, magtpyramider, arketyper og sære tricks, som blev leveret videre fra generation til generation.

Sammen med Sander tog jeg på besøg hos smedene i Lugeye. Der skulle smedes værktøj til trommefremstilling, og det var den gamle slangedanser Ng'wanalyaku der stod for arbejdet. Med en pind dirigerede han en mand med en stor forhammer til at smede jernet, præcis hvor den gamle ville have det på den store sten, der fungerede som ambolt. Efter arbejdet var færdigt, skulle vi, som traditionen foreskriver, have noget at spise. Vi fik udleveret en kniv, og så kunne vi selv gå på jagt efter den af bopladsens høns, som vi ville have til frokost.

Hjemme i Danmark igen blev dansegruppen udvidet med Jytte og Lone, som vi var sammen med i Tanzania, og navnet blev ændret til Utamadunigruppen. Der blev arrangeret

Mathias ("Watoto wa ninja ninja") parodierer en skolelærer, mens skolens leder ser til i baggrunden.
Alle fotos fra Lumejigruppens optræden på skolen i Rangi: Henning Fupe.

spillejobs, workshops og featureuger i skoler, og det hang fint sammen med at få supplerende understøttelse. Da der blev etableret flere lokalgrupper, opstod der en ide om at lave en regnbuehær med afrikanske dansere, som skulle deltage i karnevaler rundt omkring i landet. Trommegruppen bestod af Rex på puls, Henning på lilletromme og Sander/Edwardi på dansetrommer. Danserne var delt op i farver, efter hvilke grupper de kom fra. Det var svært at spille de lange rækker med dansere op for vores lille trommegruppe, og vi blev tit splittet op i mindre grupper, hvis der kom en stort sambaoptog med fuld trommebesætning forbi.

Sommeren 83 underviste Janie og Edwardi på Herning Højskole, og Uffe, Sander og jeg var med som hjælpelærere. Her lærte jeg en af de dejlige danse- og trommekvinder at kende, og vi har været sammen siden. Efter 14 inspirerende dage, med dans, musik og drama, fik vi lokket nogle af kursisterne med på vores næste projekt; en "Utamadunilejr" en weekend på Djursland. Sommerlejren blev afholdt ved Keramikgården i Ramten Skov, hvor der var et cirkustelt til at sove og danse i. Ingen private telte og adskillige bål om natten. Køkkenet blev etableret som lerklinede komfurer, nær den hjemmebyggede bageovn fra Djurslandstræffene på stedet. Vand blev hentet i mælkejunger, og elektricitet var unødvendigt, da trommerne jo alligevel kunne høres flere kilometer væk. Brugsen og nogle af de lokale leverede varer, og vi havde fadebur i et lille lysthus ved søen. Der var omkring 75 voksne og 2 børn på lejren, og der blev sunget, danset og trommet det meste af døgnet. Efter lejren var der enighed om, at den skulle fortsætte som en årligt tilbagevendende begivenhed, der måske med tiden kunne financiere en gæstelærer fra Tanzania?

Når der var hulepindsvinedans med i Utamadunigruppens forestillinger, bestod det af fællesdanse bundet sammen af teatralske optrin. En historie kunne være: En sort og en hvid fyr mødes, de hilser, ser hinanden an, griner og hygger. Efter forbrødringen lægger de sig til at sove. Om natten vågner den sorte op og sminker sin hvide broder sort i ansigtet, den hvide vågner og sminker sin sorte broder hvid i ansigtet.
Da de vågner om morgenen, er de begge rigtigt godt tilfreds med den andens udseende, til de kigger i et spejl og opdager, hvordan de selv ser ud!

Jul og nytår 84 tilbragte jeg sammen med Lone, Jytte, Solvejg, Friis, Niels og Mads i Baskerlandet. Vi var inviteret med til en "Gaupasa", en nytårsnat med sang, dans, teater og hyggeligt samvær til den lyse morgen. Laden i et bondehus blev bygget om til scene og bar af de inviterede grupper fra hele Europa. Aftenen startede med, at publikum kom på en guidet tur ud i nytårsnatten. På ruten var der teatralske optrin, hvor vores indslag var bygget op over koreograferede spejderremser, fremført af nogle drillenisser fra Danmark. Resten af natten foregik i den oppyntede lade. Der blev danset flamenco, sunget længselsfulde sange om den savnede sømand, danset hulepindsvinedans, jammet med lokale musikere, og en avantgarde teatergruppe knuste billedrør fra fjernsyn på scenen.

I marts 85 var vi en stor gruppe, som drog til Sukumaland. Da vi kom frem, blev Jesus' lidelseshistorie udspillet, mellem missionsstationens runde kirke og de traditionelle hytter, med personale og elever i rollerne som afrikanske udgaver af Romere, Jøder, Farisæer og Disciple. Al sammen fordi det var den katolske påske.
Vi var en stor gruppe, så for at få lov til at besøge landsbyer, skulle vi have en masse tilladelser fra myndighederne.
Jeg blev udset til at være i spidsen for en af forhandlergrupperne. Ved et møde med den lokale Utamaduni Officer stod alt i stampe, vi var "alt for mange", skønt vi selv havde

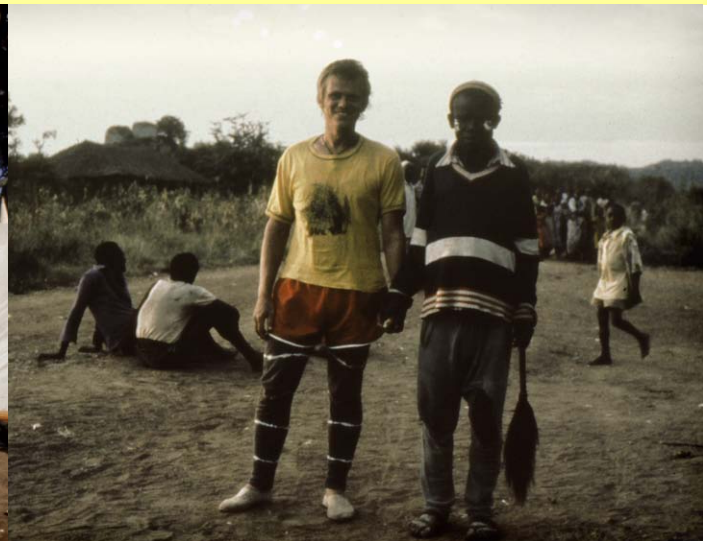

Kankulu, bununguledans til Gaupasa i Baskerland nytårsnat 84/85, med bla. Friis, Mads, Fupe, Solvejg og Niels Kilele.

Rejsegruppen fra 1985 med Henning Fupe, Ria, Michael, Rune, Lene, Thomas, Uffe, Sander, Jytte, Ingeborg og Maibritt.

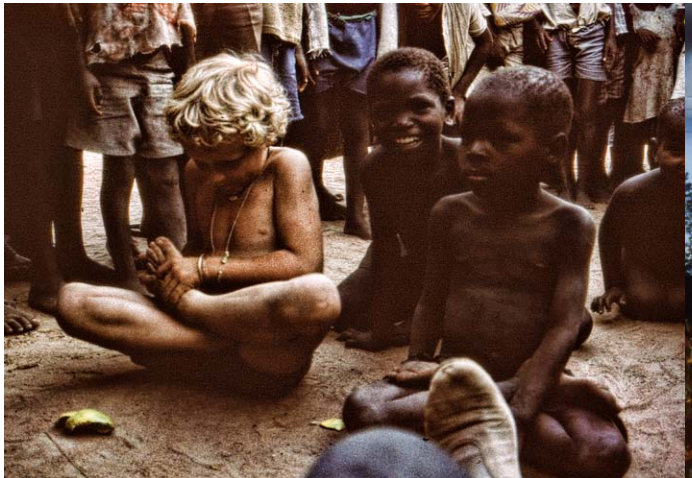

Fupe med sin medicinfar Ngolojose.

madvarer og telte med, og "hans overordnede var overhovedet ikke venlig stemt for den slags projekter", og "det kunne tage måneder at få en godkendelse, og det ville alligevel nok ikke gå igennem". Til sidst bad jeg om at få lov til at tale med The Head Chief, og det viste sig, at vi kunne få en tid med det samme. Vi blev ført ind til en stor rund mand, der var hjerteligheden selv, og vi kunne da få de nødvendige tilladelser med det samme. Vi havde en fantastisk tur og rapporterede taknemmelige tilbage til The Head Chief.

Sammen med min familie besøgte jeg bunungulefamilien i Lumeji, hvor der blev trommet, danset, sunget og fortalt historier. Ngolojose, medicinfaderen i gruppen adopterede mig som medlem og gav mig et medicinspyd med nakkehår fra hulepindsvin og fyldt med dawa. Min indvielse bestod af en tur ud i skovområdet omkring bopladsen, hvor der blev samlet planter, rødder og diverse kraftobjekter, som blev knust i en morter og brændt til sort aske. Min kæreste og hendes søn fik allernådigst lov til at overvære ceremonien, hvor jeg af Ngolojose og Lubala blev initieret som fuldgyldigt medlem af klanen. Jeg forpligtede mig hermed til altid at være klar til aktion, uanset hvornår trommerne kaldte, og slangedansernes udfordringer skulle besvares.

Ng'wanalitunga var en af de kraftfulde danseledere i bagalu-traditionen, som hulepindsvinedanserne også er en del af. Han havde bedt Lumejigruppen om støtte ved en dansedyst mod slangedansere fra bagika-traditionen. Turen foregik i luntetrav, med trommer og sang, og en voksende hale af supportere, som blev tiltrukket af trommernes kalden. Solens bagen blev afbrudt af nogle få dråber, et lyn flænsede himlen, og regnen væltede ned i tykke tove, så udsigten fra det frelsende halvtag så ud, som om vi brugte et par Doubble-cola flasker som briller. Årsagen til regnen var helt sikkert slangemedicin, så vores indtrængen i området var blevet observeret. Gemt bag et skjold af medicin og med store grønne blade som paraply nåede vi frem til bagalulejren. Dansepladsen var større end en fodboldbane, og der var heftig aktivitet her på tredje dag i dysten. Hulepindsvinedanserne indtog pladsen med friske kræfter, og rygtet gik, at slangedanserne skrantede. Intensiteten i trommerne steg og steg, pladsen blev tømt for dansere, og jeg blev kastet på banen helt alene. Der lød et kæmpe brøl af skrig, barnegråd og jubeltriller i en kakafoni, der skyllede ind over dansepladsen. "Den hvide mand danser", lød det,

Regnen kom, som sendt af Bagika/slangedanserne for at gøre os Bagalu/hulepindsvinefolk vejen besværlig...

Trommeøvning foran trommeteltet lejren i (vistnok) 1984, med bl.a. Mads, Janie, Fupe og Ingeborg.

og publikum begyndte at råbe mit navn, og flere kom ind og gav penge og gaver. Det hele endte i vild tumult, slangedanserne havde endelig givet op. På hjemvejen solede vi os i vores del af triumfen, og der var rigtig mange, der fulgte os på vej og råbte Fupe, Fupe, Fupe!

Jeg har altid været interesseret i håndværk, og på Granlunden var der en stolt tradition for at bygge trommer af olietønder og koskind. Der var stor mangel på gode hulepindsvinetrommer af træ, så jeg begyndte at eksperimentere med stavlimede trommer, som blev monteret med metalbespænding til at stramme skindet. Forsøget faldt heldigt ud, og det var dejligt med nogle trommer, der virkelig kunne sparke røv, når man røg ind på banen.

Sommerlejrene blev et experimentarium for udviklingen af en bunungulekultur, med rødder i den danske muld. Hulepindsvinedansen blev inspireret af input mange steder fra. En flok kvinder stillede en bænk op og skiftedes til at lave små dansesoloer over en punchline fra Det Neodepressionistiske Danseorkester: ”Det kan vi da godt prøve, Ja Ja, det kan vi da godt”.

Mændene arbejdede med elementerne ild, jord, luft og vand, og arketyperne blev prøvet af til deres yderste grænser. En typisk historie var om forholdet mellem mand og kvinde, hvor der var arbejde, druk, madlavning, ægteskabelige skærmydsler, fødsel, levende begravelser og mere almindelige hverdagsbegivenheder involveret, i en indpakning af sort humor. Pludselig dukkede der en kvælerslange kaldet Mulinga op, og den tiltrak sig en masse opmærksomhed, og en slangedansergruppe begyndte at krybe frem. Lejren var delt i slangedansere og hulepindsvinedansere, og det blev starten på en lang række historiske shindanoer, hvor vi gjorde, hvad vi kunne for at overgå hinanden i illusioner, kraftpræstationer og skøre påfund. Min datter meldte sig klar til at deltage som hulepindsvinedanser i 2006, og jeg blev inviteret med til at deltage i hendes debut. Jeg vil hermed sende et ”Bukulula banyema” til alle, der stadig vedkender sig den stolte bununguletradition.

September 2011 i Kucheza Musikklub i Åbyhøj. Wangoko, sommerlejrens bunungulegæster skal undervise musikklubbens børn. Jeg er inviteret med som gæst af min datter, der bærer klannavnet Ngoya, og som er teaterlærer på stedet. Mleka, en stor sangskriver fra min tid i Sukumaland, møder jeg igen. Han er imponeret over mine færdigheder som trommebygger, og af gensynsglæde synger vi nogle af hans gamle sange, så der ikke er et øje tørt. Et andet

“Til karneval, til karneval til karneval....”
Københavns karneval cirka 1984.
Vesterbrogade i silende regn...

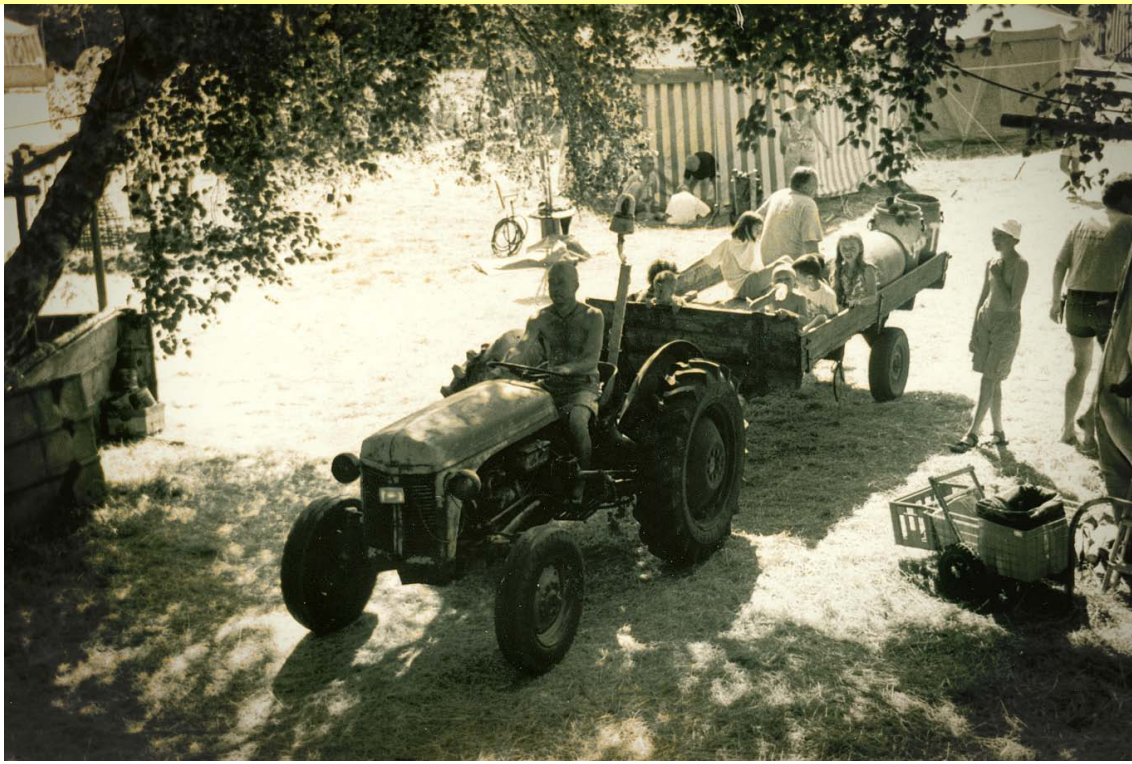
medlem af gruppen tager mig i hånden og siger; ”Jeg husker shindanoen uden for Lumeji i 1985, jeg var en lille dreng, og jeg glemmer aldrig suset, da du indtog banen Fupe!”

I legendernes verden lever man så længe, der er nogen, der husker og fortæller om ens bedrifter...

Ngoya i kankulu’en på lejren 2006. Foto: Lone Hedegaard.

En lille Odyssé

- en personlig beretning og tilbageblik i anledning af jubilæet.

Gamle dage og gamle biler har det med at stråle i et særligt skær. I hvert fald ankommer vi i vores gamle Volvo herregårdsvogn vestfra til vores allerførste Utamadunilejr lige midt i 90'erne. Vi havde hørt, at det skulle være en fantastisk sted for børnefamilier, og min viv var begyndt at danse afrikansk.

Den første, vi møder, er "stråmanden". Han står der i den gloende hede midt i stubmarken med sin store gamle stråhat, alt imens teltene popper op omkring ham. Han er vokset helt ind i varmen med sin benede krop, t-shirt'en og hatten, ganske som er han eet med evigheden. Med en storslået gestus byder han os velkommen til Utamaduni Camp og anviser os en teltplads.

Med en selvvalgt funktion (gennemgående tjans) som lejrens skraldemand kommer jeg naturligt i kontakt med et sært folkefærd. En samling skøre kanaljer, hvor det viser sig, at også stråmanden hører til. Tilsammen udøver de en magnetisk kraft på mig, og hver gang jeg finder et påskud for at søge over i deres selskab, bliver jeg mødt af en uforbeholden modtagelse. Sådan en flok drengerøve skal man da ligegodt lede længe efter. Her kan der grines igennem.
- Der er godt nok en gammeldavs mandehørm, som jeg sandt for dyden altid har afskyet. Men her er sgu' skønt at være.
Her sidder man godt - i pladsmandsteltet.

Det er herfra, lejren bliver styret. At folk kan få deres varme brusebad fra solfangeren, være i tørvejr, få sig vasket, komme på lokum og ugen igennem få hjælp og låne værktøj til lejrlivets nogle gange seriøse fysiske udfordringer. Det er på samme tid selve lejrens motor og et udsted længst væk fra lejrens kulturlige centrum.

Men så en dag sidst på ugen tager drengene godt nok røven på mig (lissom for at blive i jargon'en). I løbet af dagen har de bygget en af deres monstrøse trækonstruktioner - en rimelig høj tårnlignende platform og Niels Plads indvier mig i, at jeg godt kan glæde mig til, når den senere på dagen skal tages i brug. Hvad han ikke fortæller er, at jeg er tiltænkt hovedrollen!

Historien går i al sin enkelthed ud på, at "Aldrig har de da haft så ren en lejr!" Det skal da fejres - med et blåt flag - hvad ellers. Som lejrens skraldemand annoncerer de, at jeg skal klatre til tops og herfra afgøre, hvor det blå flag skal plantes. Helt trygt gætter jeg på, at Niels benytter lejligheden til at sige et par bevingede ord om, hvor vigtigt det er, at vi hjælper hinanden med at holde lejren ren! - Ganske og aldeles uforberedt sidder jeg så deroppe på toppen og skuer ud over folket, der er forsamlet og tænker på drengene og deres tilsyneladende enfoldighed. - Hvilken gestus, hvilken dåb - der

er jo mange lag i denne lille særegne event. . . .Nå, men jeg får en bajer rakt op, så jeg havde noget vievand at forberede pladsen på samt til at anråbe verdenshjørnerne. - Tom for ideer og uden anvisninger indser jeg, at der ikke er andet at gøre end at samle hænderne til buddhistisk lytten ind i uendeligheden - simpelthen for at sikre, at flaget kommer til at stå, hvor det er tiltænkt fra kræfter større end alle os tilsammen.

Undervejs gennem årene, der følger i pladsmandstrøjen, kommer vi til at stå frem som "the invincibles"! - I hvert fald sprænger vi rammerne for almindelig "good pladsmandsship" . Vi kan slet, slet ikke nøjes med at sikre lejrens praktiske rammer og tage det sikkerhedsmæssige ansvar. - Næh, vi vil skam lave et modstykke til det ligesom mere finkulturelle centrum. "Vi ka da os' det der med kultur!" Det bliver til en jævn strøm af events og happenings, udover vores dedikerede arbejde med at justere på de fysiske detaljer og fx indføre pissoir og tisseliner - i en stadig balance mellem komfort og bevarelse af lejrlivet. Jeg husker med nostalgisk længsel på de tirsdag aftener, hvor vi rejste de vist 10 meter høje stolper - 2 styk, hvorpå vi hang de store kæder af kulørte lamper. Det var et imponerende syn, det skabte en særlig magi og etablerede en smuk ramme om nye kulturligheder til resten af ugen. For som Pedersen sagde: "De skal ikke ha' det hele på een gang. Og de nye lejrdeltagere skal have lov at forundres og glædes!"

På den vis er det lissom for færdigt i dag - alt er klar fra *day one*. Gud hjælpe pladsmændene, hvis alt ikke er på plads - så deles der ørertæver ud! Vores force var, at vi, gamle i gårde, var herrer i eget hus. Vi vidste godt, at der var travlt på forlejren og i de første dage, indtil det nødvendige var rettet ind. Og så havde vi en klar vision om at hive i bremsen og klappe hesten for at forhindre behagesygen i at løbe løbsk - for mer vil ha mer. Hvad vi nyetablerer i år, blir krævet som en selvfølge næste år. Det kræver et stærkt hold at stå op imod.

Selvfølgelig var teatergøglet og eventmageriet ikke blot et spørgsmål om et erfarent hold med overskud - vi ku' jo bare ikke la' vær. Det lå i blodet på den flok at være nogle spøgefugle og spasmagere. Sjældent har jeg da grint så gennemtrængende! - Men altså synge - det kunne vi da i hvert fald ikke! Det holdt os nu ikke tilbage. Pigerne bag bardisken måtte bare have den sang, vi så omhyggeligt havde øvet os på ude i skoven i flere timer, uanset hvor pinligt og ynkeligt det end lød. Og begivenheden blev udpenslet næste dag i avisen - den hang jo altid i baren, så man kunne følge med - vidunderligt påfund fra journalisten! Heri ku' man læse om sceneriet, hvor alle pladsmandsgutterne sprang op af skraldesækkene for at skråle deres blues til de skønne kvinder, efter at skraldemanden havde trillet dem ind midt på pladsen på sin Ferguson med vogn durk, lige ind i hovedgadens mylder - uden at nogen kom til skade under køretøjet - jo det var tider!

Personligt i mit eget lille rum holder jeg allermest af et minde fra en baglejrs stadigt halvfyldte scene, hvor jeg triller ned over pladsen på min elskede Ferguson med endnu en vognfuld unger og bare må bryde ud i en sang fra hjertet. Jeg er Poul Richard, da jeg stående på min dejligste traktor for fuld hals skråler : "Er du dus med himlens fugle" - simpelthen en helt igennem lykkescene.

Alt dette er skrevet i behørig respekt set i lyset af, at vi første gang kommer til lejren i 95. Indtil da har en spændende udvikling allerede udmøntet sig i et landsbyliv med 500 indbyggere. Et særegent underfundigt og spektakulært liv, der udspiller sig der i skoven på samme plet og samme tidspunkt hvert år. Kredsen udvides år for år, og selv dem, der ikke er på årets lejr, de er alligevel med i historierne. Disse mangfoldige historier om intriger, tragedier, bryllupper og nye generationer og ja nye venskaber forude. Jeg har altid holdt af alle disse udfoldede originaler og elsket denne boble. Det er en verden i verden, og som min gode Niels siger: "Her kan alt ske - her kan vi noget - og skabe ting, der aldrig lod sig gøre "derude"".

Som i mange andre familier er det vores børn, der nu er voksne, der har trukket i håndbremsen, de år vi har foreslået andre feriemål. De har levet et *helt liv* derude i landsbyen med det sære navn *Utamaduni*. Et særdeles vigtigt eet med venner, de måske kun ser denne ene gang om året. Nøjagtig som livet med "gutterne i pladsmandssjakket" og vores *dybt filosofiske* syn på Utamadunilivet, ja da udfolder der sig andre livsformer andre steder i landsbyen fx blandt ungdommen - livet i landsbyen er i rivende udvikling!

Så jeg er rigtig glad for i jubilæumsåret at kunne vende tilbage helt ind i hjertet af lejren, denne gang som "Duka-man". Nu har der været legendariske skikkelser i lejrens lille butik. Det ville være en fejl at forsøge at efterligne den stil, de mestrede. Men vi er klar i biksen til sommer for fuld skrue og et lille drys magi. Det blir skønt at være Duka-man with All of his Duka-women!

Kys, kram og kærlighed fra Tzewang,
(alias Plys-man)

SOMMERLEJR-SANG
(MELODI: KROBOTO)

Vi er samlet, det' kultur, det' fra Afrika
sommerlejr, vi laver sommerlejr
pladsen blomstrer, sammen skal vi nu gi' og ta'
sommerlejr, vi laver sommerlejr
info-pigerne - står parat
baren bugner - det er klart
køk'net laver - lækker mad
pladsen sørger - for et bad
sommerlejr, vi laver sommerlejr
sommerlejr, vi laver sommerlejr

Biblioteket sørger for, vi kan følge med
sommerlejr, vi laver sommerlejr
og på pladsen er der workshops på hvert et sted
sommerlejr, vi laver sommerlejr
børnene dem - har vi med
duka'n er på - rette sted
man ka' skære - i et ben
lave sig en - smykkesten
sommerlejr, vi laver sommerlejr
sommerlejr, vi laver sommerlejr

Kagefeen gir os plads til at slappe af
sommerlejr, vi laver sommerlejr
og vor bager bager det, som vi godt vil ha'
sommerlejr, vi laver sommerlejr
vi kan få en - cer'moni
opvask ka' vi - også li'
skulle der et - uheld ske
har vi røde - kors til det
sommerlejr, vi laver sommerlejr
sommerlejr, vi laver sommerlejr

NANA PAULO 1997.

Sanders plakat for dansegruppen i 1981.

PÅ DANSENDE GRUND...

Første gang lød det lidt som en slags knallert af oprindelig, asiatisk afstamning. Anden gang jeg mødte navnet, var det i et årsmagasin med billeder af en masse vilde, dansende mænd med store slanger over de halvnøgne skuldre og en slags, nærmest voodoo-agtig maling i ansigtet. Alt sammen meget flot, meget anderledes og alligevel en lille smule skræmmende for en nordjyde i sin bedste alder.

Ikke mindst fordi, at det udelukkende var min kære kones univers – og jeg anede jo intet som helst om noget som helst, andet end at det måske godt kunne gå hen og være lidt farligt...

Sådan forholdt det sig i de første par år med det der Utamaduni – i det mindste bør man vel kunne udtale navnet, før man kaster sig ud i den slags!

...og så alligevel - nu var der jo en del faktorer, der pustede til min nysgerrighed. Dels er musik en stor og meget fyldig del af mit liv, og dels har jeg haft fornøjelsen af at opleve dele af det fantastiske afrikanske kontinent i forbindelse med mit gamle job. Og jeg havde jo været til adskillige flotte og festlige opvisninger med min kones dansegruppe, da vi boede i København. Og desuden lå jeg under for et massivt pres fra min kones kække lillesøster, som også er dedikeret danser og lejrdeltager: ”*- aii helt ærligt - du ville elske det!!*”

Omsider måtte jeg så give efter for presset!
I 2009 startede familien og jeg med en uges ferie på Sjælland, og på hjemvejen var planen så, at jeg skulle droppe tøserne af i Ramten Skov for derefter at drage mutters alene mod Skørping og hygge mig med lidt oprydning i rødvinslageret. Men der skete da et eller andet, da jeg lige pludselig stod der på bakken ved Keramikgården og noterede mig, at jeg åbenbart ikke var det eneste mærkelige menneske på denne planet.
Min mission var nu at læsse mine kære piger

Hatten er stedet med den hyggelige stemning og rare fornemmelse af fællesskab.

Ganske imponerende og nærmest ledløs slangedanser på plænen.

af på det respektive spot og dernæst forsøge at anskaffe mig en kop kaffe - uden armbånd (og nyvaskede hænder...!!) - nedfælde den og derefter trille nordpå. Men se nu der - i baren stod såmænd nogle af mine rigtig gode venner, og hvad er bedre end en kop frisk kaffe med et skud velkendt tryghed?
Det blev til i alt 3 besøg på lejren i den uge - mest af praktiske årsager i forhold til den uheldige kombination af regn, billige telte og småbørn med hjemve, men jeg udnyttede selvfølgelig situationen og så mig lidt omkring - der var jo flere halv- og helkendte ansigter i flokken. Det var jo nu engang slet ikke så farligt...

Det der med at rydde op i sit rødvinslager, det kan varmt anbefales! Det er et arbejde omgivet af kronisk velbehag og er et ganske strålende supplement til pertentlig og hygsom madlavning! Faktisk så godt at jeg insisterede på at gentage successen året efter, mens resten af familien, endnu engang, ville med på årets lejr. Nu var vi jo blevet een mere i det foregående år, så min svigermor måtte træde til som den hjælpende hånd på lejren. Desuden havde min kære kone anskaffet en campingvogn, og det kom sig jo ganske naturligt, at jeg igen skulle sørge for at aflevere hele herligheden på det respektive spot i Ramten Skov. Men så blev svigermor syg to dage før afgang...

Med to små tøser på henholsvis 3 år og 3 måneder var hun et ret vigtigt element, for at familien overhovedet kunne deltage på lejren, så jeg nappede et plus på koncertkontoen og tog tjansen i hendes sted. Velsagtens var jeg nok også den bedste vikar, man kunne tænke sig - set med familiens øjne. Og rødvinen måtte jo så bare leve med rodet! Og Uta med mig...

Charleston på plænen – en dans der fremmer humøret.

Man skal ikke have været på Utamaduni i ret mange timer, før at lejrens motto nr. 1 har boret sig dybt ned i hukommelsen.
I starten havde jeg mistænkt mikrofonmanden for at have en skjult agenda som reklamemand for et håndsæbefirma, men hurtigt kom det til mig, at der godt kunne gå ganske grundigt ged i den, hvis man ikke fulgte hans målrettede anvisninger.
Og dermed var jeg landet på lejren og havde haft mit første fællesmøde under hatten. Jeg fik meldt mig til at give en hjælpende hånd med opsætning af hegn på campingområdet sammen med nogle søde og hjælpsomme piger og velsagtens den aller skrupskrappeste ghanesiske trommedreng, man kan opdrive nord for alperne! Desuden stiftede jeg bekendtskab med en ny faggruppe - de såkaldte pladsmænd. Et helte-betonet virke, som da bare må spille op til ethvert drengebarns endegyldige voksendrøm, næst efter masterdrummer naturligvis. Det skulle også vise sig, at den lille udkantede provinsby, jeg selv er bosat i, var ganske pænt repræsenteret af en flok dejlige og sjove mennesker. Så det var faktisk ligesom om, jeg allerede var lidt *connected*.

Traditionen er jo, at man ved ankomst melder sig til en eller flere workshops og tjanser, og jeg ville da heller ikke skille mig alt for meget ud, så jeg sprang på en køkken/opvasketjans og en trommeworkshop. Det passede nu ikke særlig

Slangedansen med Mulinga gjorde stort indtryk, selvom regnen silede ned.

godt sammen, da workshop og tjans faldt stort set på samme daglige klokkeslet som min kones danseworkshop og de obligatoriske familiære ulvetimer.
Men da en af mine naboer fra provinsen pludselig åbnede muligheden for, at jeg kunne lægge lidt backing guitar på hendes bidrag til All-Star aftenen, lå det ligesom mere til højrebenet for mig, og det blev hurtigt til en slags workshop i sig selv.

Jeg er selv en dedikeret "ned i knæ" rock'n roll herre med hang til folk og frygteligt countrymusik. Og jeg er hverken skolet eller prof. indenfor feltet, men nok mere en spillemand på gadeplan. Dermed var det også lidt af en udfordring, da jeg blev præsenteret for Uta's mangfoldige univers af stilarter. Umiddelbart forekom vores første session mig temmelig kejtet. Der stod jeg så – i gummirøjser med smurt bodegastemme og halvstemt westernguitar – omgivet af alverdens musikalske stortalenter, som alle virkede til at være så gode venner, at de kunne skifte takt og tone med små indforståede blink og håndtegn. Og jeg måtte klamre mig hårdt til mine åndsfæller fra hjemegnen for ikke at gå i præsentationspanik.
Skæbnen ville til gengæld, at jeg havde den allermindste med til vores anden fællesøver. Hun var 4 måneder på det tidspunkt, og så var isen ligesom brudt! Og jeg endte med at spille sammen med nogle fantastiske mennesker, og processen omkring All-Stars var sjov og særdeles inspirerende at være med til.

Efterhånden nåede vi så min første lejrs fredag – den store dag, hvor "de almindelige" udefra kunne komme på besøg. Og efter en uge i en – særdeles utæt – campingvogn og med en million nye indtryk kunne vi vende næsen hjemover. Og efter at have sundet mig i et par dage var det tid til at reflektere lidt over den sidste uges oplevelser. Og trods mit lettere skeptiske udgangspunkt var der skam masser af højdepunkter – og dermed også gode grunde til, at jeg har tænkt mig at komme igen og igen.

Som helhed er Utamaduni for mig en form for kulturel og musikalsk rejse, hvor buldrende trommer og vild dans er et steady omdrejningspunkt. Jeg bliver nok aldrig selv den store danser eller *djembetist*, men har en varm forkærlighed for elektroniske beats, og det er nogle fantastiske inspirerende rytmer, der hamrer hen over grønsværen. Og det er skam altid en fornøjelse at være tilskuer, når det går løs!

Jeg glemmer heller aldrig de mange sangaftener. Det var bare så sindsygt fedt at være med til den programsatte med Janie. Derudover havde jeg en "ud af kroppen" oplevelse i baren med ca. 30 glade, velsyngende festligheder, der sendte en varm hilsen til den gamle countrysang. Man må sige, at når lejren virkelig synger igennem, er det så ubeskriveligt intenst, og det giver en helt speciel og meget unik stemning.
Sidst, men ikke mindst, har jeg mødt en masse fede mennesker og håber kun på, at jeg næste gang får lov at gense dem, og møde endnu flere af slagsen! Dermed sagt at vi alle her i familien glæder os rigtig meget til at se jer alle igen til sommer!

Jeg vil gerne slutte med en lidt munter betragtning, som min datter gjorde sig, da vi nærmede os Ramten Skov efter en lille udflugt til Grenå under lejren 2010:
"*Far, ved du godt, at Afrika ligger lige derovre bag de der træer?*"

Utamaduni Oye!
Heinz K

Alle fotos: Heinz Kanstrup

Selamta rummer et af de velkendte ansigter - som altid kalder smilet frem!

Swahili i Bøgeskoven

Familien har haft sommerhus i Fjellerup i mange år, og vi har flere gange på vore sommerferier set et lille skilt "Utamaduni" vise vej ind ad en skovvej, men uden at vide hvad det viste hen til. Sommeren 2011 læste min kone og jeg for første gang om fænomenet i en af lokalaviserne, og så var vi simpelthen nødt til at besøge lejren om fredagen, fordi det lød spændende, og fordi vi her måske ville kunne opleve afrikanske stemninger, som vi er blevet lidt afhængige af efter flere rejser.

Der var åbenbart andre, som havde fået samme gode idé, så vi måtte parkere helt ude på asfaltvejen gennem skoven. Straks var stemningen fra Afrika der, for gennem bøgeskoven lød der glade og ivrigt diskuterende stemmer på swahili. Det billede af gruppen af unge, afrikanske mænd i den lyse, danske bøgeskov blev ikke til et foto, men det blev til et indre billede på første vores oplevelse af Utamaduni: den gode stemning, kontrasterne og det smukke fællesskab.

Efter en god modtagelse ved indgangen gik vi på opdagelse i området, der viste sig at være en forunderlig kombination af liv og glade dage samt fred og fordybelse. Vi gik rundt og nød det hele, satte os ned forskellige steder og kiggede, faldt i snak med folk, mens vi undervejs var forbi boderne, baren og det lokkende spisebord flere gange – og over det hele lød trommerne. Danseoptrinene, de farverige folk, generationerne, støvet, det velorganiserede og kærlige kaos, hyggeligt samvær – alt sammen bidrog til et rigtigt positivt indtryk og et kærligt gensyn med nogle af de stemninger, vi selv har oplevet i Afrika.

Næste år vil vi komme tidligere, og vi vil også blive længere for at få endnu flere oplevelser med – og vi vil helt sikkert også anbefale oplevelsen til alle andre med lyst til at opleve et fantastisk stemningsfyldt fællesskab med højt til himlen og luft under vingerne. Afrika på Djursland var en god oplevelse for 1-dagsturister som os, og hvor stort må det så ikke være for de mange, der er med hele ugen?!

Per Drustrup Larsen
Øster Brønderslev
www.drustrup.dk

Alle fotos: © Per Drustrup Larsen

Mine første år i Utamaduni-miljøet

af Nana Mihayo Paulo

Min første lejr var i 1985, det var den 3. Utamadunilejr. Forinden havde jeg været et halvt år på musikhøjskole i Toftlund, og der gik en pige, Bodil, der dansede afrikansk dans i Wadudu i Århus. Hun fik sin gode veninde Ria til at komme og undervise os, og jeg blev meget fascineret af dansen, sangen og trommerne. Bodil og Ria fortalte om Kuchezakurserne i Herning, hvor Edwardi og Janie underviste, og jeg meldte mig straks til det sammen med Hans, min daværende kæreste. Det blev til 14 dage med masser af dans, sang og for mit vedkommende især trommespil, sammen med Janie, Edwardi og Leif (Falk), som var med på trommer. Det var helt forrygende.

Da vi hørte, at der et par uger senere var en lejr på Djursland, hvor man kunne danse videre, så måtte vi også derud. Vi meldte os til at bygge en tromme, og det viste sig at være en meget vigtig beslutning. Det betød nemlig, at vi efter lejren fik lov at komme med i Wadudu - fordi vi havde trommen, og de manglede trommer i gruppen - og måske også, fordi nogle havde lagt mærke til, at jeg kunne spille på den.

På mine første lejre, hvor jeg var almindelig deltager, meldte jeg mig altid på tjans til morgenmaden - så gik man nemlig ikke glip af noget af dansen. I øvrigt var det så skidekoldt i soveteltet, at det gjaldt om at tilbringe så lidt tid som muligt der, i halmen, på sit liggeunderlag. Vinden piskede ind under teltdugen i det gamle cirkustelt, og selvom vi byggede halvvægge af halmballer omkring vores sovesteder, så frøs jeg trods uldent undertøj under og termotøj over nattøjet. Og da der kun var 3 aftener på sådan en lejr, så behøvede man jo ikke at gå tidligt i seng - der var gang i sangen og snakken omkring bålet natten lang. Om dagen blev der danset mange forskellige danse. Der havde lige været en stor gruppe i Tanzania, og de kom hjem med mange nye danse. Jeg husker at Uffe, Jytte og Ria underviste i en ny hakkedans, og på trommerne kæmpede Henning, Sander og Ingeborg med en mærkelig rytme. Det var Nyamadoke-dansen. De fik hjælp af blandt andre Mads, Kilele - og var Friis og Tap der mon også? Jeg vovede mig også på et tidspunkt op til en tromme, og det var stort, da det efterhånden lykkedes os at få det til at swinge.

Resten af den lejr lærte jeg en masse sjove trommeting af Mads, han tog sig rigtig pænt af mig. Han syntes åbenbart, at det var sjovt at lære sådan en up-coming ny lejrdeltager alt muligt sjovt og mærkeligt, som han selv gik og morede sig med at øve. Senere kom vi til at stå side om side ved trommerne i mange år og lære mange ting sammen.

Jeg var jo helt ny på lejren. Vi kendte ingen bortset fra Ria, som vi havde danset med i 14 dage på Højskolen - og så Kilele, som jeg kendte hjemme fra Frilandsvej i Tønder, der hed han godt nok bare Niels. Var det ikke ristefodbold, vi altid spillede ude på vejen? Men han var mest ven med min storebror (og havde min far i skolen), så jeg havde vist aldrig rigtig selv snakket så meget med ham. Jeg blev derfor noget forundret, da jeg så ham derude på lejren. Det var jo en helt ny og mærkværdig verden, jeg havde bevæget mig ind i, langt fra det velkendte hjemme fra Tønder, og så stod der pludselig en fyr fra min barndoms gade bag en tromme ude i en skov!

I 1987 kom jeg med i Utamadunigruppen samtidig med Mads. Så fra 1988 var jeg selv med til at arrangere lejren. Det var før, vi dannede lejrforeningen, så vi i Utamadunigruppen stod for hele arrangementet selv sammen med nogle få praktiske hjælpere som blandt andre Trine og Inge Lise. Jeg var med til at købe ind til hele lejren et år - det var sammen med Mads og Ingeborg, og vi rendte rundt ude i Bilka med 3-4 overfyldte

Møde i Utamadunigruppen, cirka 1990: Fra venstre: Nana, Ulla, Uffe, Knud Erik, Sander, Mads, Ingeborg, Rex og Sophia.

Utamadunijob, cirka 1991: Nana, Rex, Knud Erik og Ingeborg.

indkøbsvogne; Jeg var i indtjek sammen med blandt andre Maibritt (Henning Fupes kæreste); Jeg var med til at grave huller til wc'erne - vi havde både skuret med de 3 huller men også et par sukumatoiletter ovre ved badescenen; Vi gjorde dansepladsen klar og byggede i det hele taget pladsen op med bar, og hvad der ellers hørte sig til; Vi lagde program for lejren og stod selv for en del af undervisningen, med god hjælp fra andre i miljøet; Og vi lavede mad. Vi var nok ved at være oppe på 100-120 mennesker her sidst i 80'erne. De allerfleste dansede til daglig i en gruppe, og lejren var reelt et træf, hvor vi mødtes for at danse alt det, vi kendte sammen, og samtidig lære lidt nye danse og sange, som man kunne tage med hjem til sin gruppe og derved fortsat udvikle sit repertoire.

I 1992 var vi blevet så mange, at vi måtte afvise folk, fordi vi ikke syntes, lejren skulle blive større. Vi ville gerne holde fast i, at lejren var et træf, og derfor forsøgte vi også at tilgodese dansegrupperne rundt om i landet, så de fik chancen for at melde sig til tidligere end folk, der ikke var med i en dansegruppe. Vi var blevet så store, at der var kommet mange flere praktiske hjælpere til. De hjalp os i Utamadunigruppen med at arrangere lejren, og sammen dannede vi sommerlejrforeningen.
I 1997 holdt vi lejr for 15. gang, og i forbindelse med jubilæet det år skrev jeg en sang, som kan ses genoptrykt her i dette års magasin. Den giver et meget godt billede af, hvilke områder der var på lejren dengang.
Og hermed vil jeg ønske os alle et dejligt 30-års jubilæum i år med ønsker om endnu en fantastisk lejr.

Hilsen Nana Mihayo.

Nana og Seba i front med Mahogoyo hakkedans på lejren i 1991.

KREATIVITET og KAOS

Frem af tågerne i utatidernes morgen opstod på et tidpunkt et ganske særligt sted for de yngste på lejren.
En ny lille plet på landkortet- børneteltet.
Opstået ud af et behov for en børne-p-plads for dansegale forældre blev det dog hurtigt osse et frirum for børn- et åndehul til egne sysler midt på en larmende plads.
En fritænkende institution uden pædagogisk ansvar med plads til kreativitet og kaos.
"Det er ikke nogen pasningsordning", lød parolen snart, men kom her sammen med dit barn og skab noget eller tag en slapper i hyggekrogen sammen med Anders And eller bare find dig selv.
Af propper, dåser og alskens dingenoter er der i årevis blevet frembragt de særeste, skønneste og sjoveste køretøjer, dansedukker, tegninger og fuldstændig uidentificerbare tingester.
Mange børn har fået sin dag reddet ved at sidde ved tegnebordet eller ladet sig opsluge i opfinderværkstedet for en stund. Inspireret af iderige voksne, men oftest er aktiviteterne dog opstået ud af en sammensmeltning, en syntese af børnenes egen frie kreativitet og de mange legende voksne, der har besjælet teltet enten som forældre, tjans, arrangør eller gratist.
Mange ihærdige ildsjæle og hyggetrolde har givet hjerteblod, saft og kraft til børneteltet, og rigtig mange tiltag har været afprøvet. Djævlesticks, perlerier, bollebagning i bageriet, filt og pileflet for blot at nævne et par få ting. Nogle aktiviteter er blevet en tradition, mens andre har været enlige svaler. Mange af aktiviteterne har kaldt nørkle- og skabertrangen frem hos de voksne, og ofte er der set flere voksne end børn rundt om bordet igang med at forme og udvikle, mens børnene har leget rundt om i deres egne kroge på pladsen.
Tidligere aktive personer fortaber sig i tågen, men der er to, som jeg synes lyser særligt op, Mette Spire og Helle Smørblomst, som med værdier og hjerte på rette sted i nogle år i høj grad entusiastisk har præget børneteltet med input og struktur.
Som løsgænger og egentlig udsprunget af børneteltet har vores allesammens legendariske Anders Historiefortæller haft en særlig rolle. Han har forført mange barnlige

hjerter med sine hensættende, magiske fortællinger, og hvem har ikke på sin nethinde fået indprentet en skjald, spillende på sin eventyrlige fløjte, vandre hen over en støvet danseplads med en hale af hoppende unger bag sig.

Anders har desuden nu et come back i børneteltet som inspirator til fremstilling af afrikansk legetøj. Men de fleste aktører har dog arbejdet og ydet i det stille med at holde dampen oppe, mens trommerne har tordnet derude, og ikke mindst har de sørget for en rimelig ryddelig standard i det ofte uoverskuelige børnetelt. Ingen

kreativitet uden kaos.
En stor, stor tak til alle som i tidens løb har medvirket i fænomenet "børneteltet" enten som barn, forælder, gratist, tjans, eller arrangør.
Det bliver spændende at se, hvordan børneteltet udvikler sig fremover.
Farvel til børneteltet og kærlig hilsen fra Ki, arrangør og gratist gennem 10 år.

(Ki vil sammen med sin mand Tzewang være at finde i Duka'en fremover. Red.)

Noget af historien om Utamaduni Dance Troupe

af Nana Mihayo Paulo

Jeg har i mange år tænkt, at det kunne være sjovt at samle op på min kære gruppes historie. Jeg har selv oplevet det som om, jeg gennem årene fra 1987 til nu, har været med i 4-5 forskellige Utamadunigrupper, fordi gruppen har været så forskellig i de forskellige perioder. Jeg har her i efteråret bedt alle gamle og nuværende medlemmer om at udfylde et spørgeskema, og det har ca. halvdelen haft tid til at gøre. Så nu vil jeg forsøge mig med nogle inputs omkring vores historie, ud fra de svar jeg har fået samt snakke på øveweekender med blandt andre Uffe og Sander og andre nuværende medlemmer af gruppen.
Efter at den store gruppe fra Djursland i 1977 var kommet hjem fra Sukumaland og så småt begyndte at danse, tromme og synge, kaldte de sig Hjertensfryd. De lavede en slags teater og dans, og på den måde tog de rundt og formidlede indtrykkene fra turen. I 1980-81 var Edwardi i Danmark, inviteret op for at spille en teaterforestilling, Shibilibili, i København.

Edwardi underviser sin nye danske Utamadunigruppe på Granlundens græsplæne, foråret 1980. Foto: Uffe Madadi.

Her var Sander også med. Da det sluttede, kom Edwardi med til Djursland og begyndte at danse sammen med de andre, og det var der, at han begyndte at kalde gruppen for Utamadunigruppen. Indtil da havde der været mange forskellige folk ind over, blandt andre Kirsten Larsen, som stadig danser i Ikumbo. Hun har tidligere skrevet en meget fin og mere udførlig artikel om denne periode.
På et tidspunkt dansede de faktisk kun bunungule, og her kaldte de sig Hulepindsvinedanserne fra Djursland. Den første vinter i 81 dansede de på loftet i Gæstfri, men siden blev det på Granlunden. Samme år blev Kang'wina inviteret hertil og lærte gruppen flere gode sange og danse. På det tidspunkt var de kun mænd, det var Edwardi, Sander, Uffe, Richs, og Martin og Knud Erik, når de var hjemme i Dk. Gruppen var bl.a. til Christianias 10-års jubilæum i september 81, hvor de med alle christianitterne gik rundt om hele området, med Edwardi og Kangwina

Edwardi Mashiku Ntemi i front med Utamadunigruppen til byfest i Haderslev, Sønderjylland, i 1980.

Hulepindsvinedanserne fra Djursland spiller og synger i freds-optoget rundt om fristaden Christiania til 10 års-jubilæet 1981, med de tanzanianske sukumapersonligheder, Edward Ntemi og Mzee Kang'wina.
Foto: Kai Ole Mortensen

i front med trommer og en ndono – hele vejen rundt i gaderne omkring området lagde de en magisk kæde som beskyttelse. De sang Tukachanganya, Mlulu og andre sange. Sammen med Edwardi og Kang'wina tog de også på en tur til Norge. Og i samme periode var gruppen i Thy-lejren og danse. Her mødte de Janie, som blev bidt af dansen (og gode venner med Edwardi) - og som ene pige kom hun med i gruppen.
I 1982 tog en gruppe til Sukumaland. Denne gang var Uffe, Sander og Edwardi af sted sammen med både Henning Fupe, Jytte Shilole og Lone Kubingwa. Efter turen kom de 3 med i Utamadunigruppen. På denne tur var de med i en shindano. Forinden havde Uffe lært nogle af de unge fra Bujora at gå på stylter, så det gjorde de sammen i shindanoen – det var nok en af grundene til, at de vandt over selveste WanaLyaku.

Den følgende sommer var det, at djursernes gamle sommerlejr-fest gik i sig selv, og den blev overtaget af Utamadunigruppen og blev til en danselejr, altså i 1983. Lone husker tilbage på det år: "Vi startede op i 1983, det var meget basic. Vi mødtes en uge før og knoklede, jeg cyklede blandt andet rundt og bestilte varer hos Brugsen osv. Og vi ryddede selv op efter lejren." Sander supplerer: "Vi boede alle ca. 60 i presennings-langhus og lavede mad på tre sten og spiste i cirkel – med fingrene (højre hånd) og byggede trommer på én lang weekend. Pigerne dansede topløse, det var før videoen kom på tale."
De første års lejre blev der allerede danset mange forskellige stilarter som blandt andet hakkedansene Jenga ujamaa, Twendeni, Wang'wangelela, Kilimo cha kisasa m.fl. Indenfor bunungule var der Watanzania og Kuomba mvua, og af bulabuka blev der danset Mabuchuki 1 og 2. Der var også allerede Pachanga på pladsen samt Umoja, Hodi og dejlige sange som Pole pole og Binadamu.
I 1985 var der endnu en stor tur til Sukumaland. Der var nu kommet lidt flere med i gruppen,

Utamaduni Dance Troupe med Wadudu til Aarhus Festuge 1988, sammen med Nzoza Boyi og Mzee Kang'wina på besøg fra Sukumaland.

Utamaduni Dance Troupe med venner karneval i Viareggio i Italien 1988.

Utamadunigruppen i Sukumaland 1990, her på gæstevisit hos Mzee Kang'wina.

blandt andre Ria og Ingeborg, andre var gået ud og Edwardi og Janie flyttede til København og satte gang i dansemiljøet derovre. En stor del af Utamadunigruppen var af sted; Uffe, Sander, Jytte, Henning, Ria og Ingeborg sammen med flere andre, der ikke var med i gruppen, men også var en del af miljøet. De kom hjem med mange nye danse, som de lærte videre til os andre på lejren og også på deres ture rundt i landet til andre dansegrupper.
Dengang var der også godt gang i karnevallerne rundt om i det ganske land. Der var tradition for, at grupperne mødtes både i Ålborg, Århus, Odense og København, og så dansede man sammen i optogene. Til hakkedansene havde grupperne aftalt, at de malede hakkerne stribede og hver gruppe med sin farve. Det så kanon godt ud. I Wadudu havde vi rødstribede hakker, og i Utamadunigruppen var det sortstribede, Ålborgs var lilla, Odenses orange og Svendborgs grønne.
Et år, var det mon i 1986 eller 87, var vi ude at sejle på en tømmerflåde til karnevallet i København. Det var lidt vildt, Edwardi ville i hvert fald ikke med ombord, så han gik oppe på gaderne og fulgte os på flåden. Så vidt jeg havde forstået, skulle vi kun sejle i de små kanaler, men på et tidspunkt kom vi ud, hvor de store skibe til Bornholm lå, og her gik bølgerne højt, især fordi nogle unge folk i speedbåde fandt det vældig morsomt at gasse op og give os bølger. Vi blev totalt oversvømmede, jeg husker at Jane lå hen over sin marimba for at holde på stavene. Også alle trommerne blev våde. Sent om aftenen måtte vi tørre dem i Operaen på Christiania, hvor vi overnattede sammen, og her fik vi tændt lidt for godt op i den store brændeovn. Ud på natten gav det pludselig et ordentligt smæld, og så var skindet på en af trommerne sprunget. Det var skidt.

I Utamadunigruppen havde vi også mange arrangementer for Mellemfolkeligt Samvirke. Her er det igen Lone Kubingwa, der husker tilbage: "Vi optrådte og underviste på deres forberedelseskurser (tit omkring Århus og på Djursland) for kommende frivillige og til deres sommerkursus på Kolding Højskole. Lønnen til forberedelseskurserne var aftalt som et beløb plus en kasse blå Thor. Med årene måtte vi piger bede om, at de blå Thor først blev serveret EFTER showet…" Ja, de jobs husker jeg også, og at nogle af trommeslagerne havde svært ved at ramme trommen, det var nok ikke så professionelt. Men det blev bedre.
Der var også de meget hyggelige jobs i Folkedansernes Hus i Århus. Her optrådte vi mange år i træk til Afrika-festerne, det var tit sammen med Wadudu, og så spillede Ngogo Highlife Orkester, Hel Kanel eller Slagkraft op til dans senere på aftenen - alle bands med dansefolk som medlemmer.
Her midt i 80'erne var også Kilele, Friis og Frank kommet til i gruppen, og i 87 kom Mads og jeg selv med. Sofia, Ulla og Lea kom med de følgende år, og så var Martin og Knud-Erik efterhånden stoppet. Det er lidt svært helt at sige, for nogle var det en glidende overgang at gå ud af gruppen. Det gælder vist også for Kilele, Friis og Richs. Sidstnævnte gled nok ud, da vi flyttede øveweekenderne væk fra Granlunden og i første omgang til Hinnerup Friskole, hvor Ria var lærer. Det var omkring 93-94, hvor vi var blevet så mange, at pladsen var for trang. Mads havde også store problemer med at danse hakkedanse i Granlundens lade, for der var så lavt til loftet, at han måtte ned i knæ, hver gang hakken skulle op omkring hovedet!
I løbet af 80'erne gik gruppen altså fra at have været 6-7 personer til omkring 12 personer. Og i løbet af 90'erne voksede vi endnu mere. Her

kom mange nye til i nogenlunde denne rækkefølge: Ruth, Sebastian, Said, Annastacia, Jens, Lone Lee, Anne Birgitte og Marianne kom alle med i første halvdel af 90'erne. I anden halvdel fulgte Maiken, Shoma, Majid, Maico Mitundwa, Trine og Willbert. Det var også i denne periode, at der kom rigtig mange børn til. Før i tiden havde der været en enkelt eller to, det var Jyttes Maj, Richs' Filip, måske af og til Franks Simon, og så fulgte Uffe og Sofias Patricia jo. Men her i 90'erne var der lige så mange børn som voksne på øveweekender – det var nok den anden grund til, at vi flyttede væk fra Granlunden – de fyldte jo en del, alle de kære unger.
Vi havde gennem årene af og til nogle rigtig dejlige rejser. Gruppen var i Stockholm i 84 og i Baskerlandet henover nytåret 84-85, her lavede de jule- og nytårsshow. Vi var i Montreaux i 87 og optrådte bl.a. i Casinoet og i små bjerglandsbyer, det var sammen med Kang'wina – vi havde egen bus og chauffør, men bussen havde set bedre dage, så der skete alverdens uheld. Da vi kørte hjem over den tyske grænse, efter en optræden på et ældrekursus på den danske højskole i Flensborg, sad der én på køleren og styrede koblingen med et snoresystem, imens Ingeborg som chauffør styrede resten! Vi var til karneval i Viarregio i Italien i 89, hvor vi optrådte sammen med træskodansere fra Belgien og alskens andre mærkværdige grupper fra hele Europa. Vi kørte alle i et stort karnevalstog derned – strømmen gik og vi sad i bælgravende mørke, og det blev ret koldt. Så var vi i Pakistan i 97 til en stor international teater- og dansefestival i forbindelse med Pakistans 50-års selvstændighedsjubilæum. Der var grupper fra mange forskellige lande, og der var et væld af optrædener i hele Lahore i de 10 dage, festivalen varede. Hver aften efter optrædenerne mødtes alle de deltagende performere i et kæmpe telt. Her var dækket op med det helt store bord, der blev spist, drukket og senere jammet og danset den halve nat. Her husker jeg mest, at nogle af os de første dage måtte leve af brød og frugt, da der var chili i al maden – og jeg mener alt – selv "plain rice" var for heftigt for mig og adskillige andre, men efter nogle dage forstod de problemet, og vi fik ris uden chili. På en anden tur var vi til tysk byfest – Kielerwoche – her husker Maiken tilbage: "Vi boede på pensionat i Kiel, og jeg tror aldrig at pensionatets Hausfrau havde set så besynderlig en besætning ved morgenbordet. Sander havde på det tidspunkt sin høje fåreskindshue på ved alle måltider. Men ikke desto mindre smeltede vi værternes hjerter, da vi alle sang Yole Mama for dem, da vi tog af sted, de blev meget glade og tog billeder til deres gæstebog."

Utamadunigruppen på vej til Pakistan for at deltage i fejringen af landet 50 års uafhængighed i 1997. Foto: Mie Damsgaard.

Ind imellem var vi også i større eller mindre grupper i Tanzania. I 90'erne arrangerede vi danseworkshops på Bujora sammen med WanaSesilia og andre dygtige danse-, tromme- og sanglærere fra området. Vi kaldte kurserne Warsha Ya Utamaduni, og de var store succeser.
Herudover har vi gennem alle årene været ude at lave workshops og shows til et utal af arrangementer. Maiken husker bl.a. tilbage på Skanderborg Festival: "Det var sjovt, men det koksede ind imellem, f.eks. var vores bunker med hver vores dansetøj gået i kludder, og nogle få af os dansede løs for at holde på publikum, mens resten forsøgte at finde kostumerne. Uffe råbte: Er I klar derude? hvorefter publikum råbte: Ja, er I selv klar? Rigtig sjovt… altså bagefter!"
Da vi kom ind i det nye årtusinde var en del af "de gamle" stoppet i gruppen, og nye kom til. Ind i gruppen kom: Christoph, Gry, Kay, Marco, kort efter også Maja og lidt senere Karin, Mathias, Jakob og Mabiyu. Alle de mange børn var også blevet dygtige til dans og trommer, og i denne periode havde vi en decideret børnegruppe, som var med ude at optræde.

De var også en stor del af vores show på næste udenlandstur, turen til Tunesien i 2006. Det var dejligt at opleve, hvor seriøst de gik ind i showet, og publikum var vilde med dem. Det gjaldt også herhjemme, hvor vi især havde glæde af børnegruppen til vores årlige optrædener i Givskud Løvepark i forbindelse med deres Afrika-weekend. Et par af børnene var særligt ihærdige med at komme på øveweekender og var med til at danse med os voksne, og i 2008 kom Anna Laura og Joram med i gruppen som 16-årige, og vi indførte begrebet unge-medlem. Herefter er Makungu, Koku og sidst men ikke mindst Patricia kommet til - hun må også siges at være født ind i Utamadunien, lige som Anna Laura og Joram er det.

Hvad er det så, der kan holde gang i sådan en gruppe gennem så mange år og nu gennem flere generationer? Mange har svaret på mit spørgsmål om, hvad der var/er det bedste og det værste ved at være med, og her følger som afslutning på min beretning nogle af svarene: ”Det bedste var, når du ledede en workshop til alles tilfredshed og succes. Det værste var, når vi skændtes og var uenige…og når der ingen afrikanere var med, når vi skulle lave show…”, ”- Det bedste var vores fælles mål. Vi ville fortælle om tanzaniansk kultur, så det kunne mærkes af dem, vi kom ud til. At formidle kraften i dansen og musikken og give oplevelser til børn og voksne.”

”Det bedste var, når det svingede…og den fede respons fra publikum. Det værste var, når en hel øveweekend gik op i røg.”, ”Bedste: Søde mennesker, at kunne noget sammen, kulturmødet. Værste: For lange snakke.”, ”Bedste: at jeg har fået en ekstra familie gennem det her. Både de nære, som jeg ser ofte - min gruppe - og de fjerne, som jeg ser på lejr og til vinterkucheza. Men også at sprede glæden ved dans, sang og rytme ud i alle afkroge. Værste: Når nogle går ud af gruppen.”, ”Jeg er meget glad for at have givet det fællesskab videre til mine børn, det er fantastisk.”, ”Hyggen på øvere, vi havde det sgu´ sjovt. Gruppens medlemmer var rigtig søde, men det værste var folk i miljøet, der altid skulle hævde sig overfor hinanden og være dem, der havde de største erfaringer med Afrika.”, ” Værste: Sløvhed, folk mødte ikke op til tiden. For lange møder.”, ”Det var som en familie. Helt fantastisk at opleve, når man kom fra Afrika til Danmark og ikke havde sin familie her.”, ”Bedste: Den virkelig skønne humor, som opstod. Værste: Nogen gange meget lange (men også konstruktive) møder og så rygekulturen.”, ”Bedste: Trommer og dans, fede shows. Værste: Øl og stærk tobak.”- ”Bedste: At spille på det eneste instrument, jeg har lært at mestre, nemlig min syngende dansekrop, sammen med mennesker, der er som familie for mig.”, ”Bedste: Hyggen, familiefølelsen – på godt og nogen gange ondt. Ikke værste, ellers var jeg der ikke.”, ”Noget af det bedste: At vi takket være Uffe og Sander har verdens bedste trommer.”, ”Bedste: Være med til at tage beslutninger om lejren samt fællesskabet og samhørigheden i gruppen. Værste: Alt det ekstra arbejde og flere møder i forbindelse med forberedelsen af lejren.”, ”Fedt fællesskab, personlige venskaber og meget inkluderende for børnene.”, ”Bedste: At jeg har en ekstra familie, som elsker lige netop den sukumamusik og -dans som gør mig skør.”, ”Bedste: Kærligheden og fællesskabet vi har, kombineret med at vi elsker at synge, danse og tromme sammen.”

Det var en del af historien, resten må I få en anden god gang.

Utamaduni oye fra
Nana Mihayo.

Utamadunigruppen anno 2010 i Givskud Løvepark.
Foto: Dav Jacobsen

Optræden i Tanzania 1977 med Daraja la Utamaduni-gruppen. Det blev starten til dansegruppen Utamaduni, der senere tog initiativet til at starte Utamadunilejrene som et træf for dansegrupperne tilbage i 1983.

I anledning af Tanzanias 40 års jubilæum:

Tanganyika 1961 - 2011

af Jesper Kirknæs, formand for DANTAN, Dansk-Tanzaniansk Venskabsforening

Tanganyika, som i 1964 blev sammenlagt med Zanzibar til unionen Tanzania, fejrede 50 års selvstændighed i december sidste år. Uafhængighedseuforien i 60'erne medvirkede til den nationalfølelse, som bandt de over 120 etniske grupper sammen og fokuseringen på swahili som fælles sprog og identitet var stærkt fremmende for dette.

I de svære år fra midten af 70'erne til midten af 80'erne var der derimod igen en stærkere identifikation med den etniske gruppe, da det var dér solidaritet og sikkerhedsnet i svære sociale situationer kunne forventes.
Realiteterne på landet var barske, men blev delvist overskygget af utopierne om Ujamaa, som skulle fokusere på forbedring af bønderne forhold på bekostning af byerne.

Flere studier har vist, at omstilling til Ujamaa fællesskabet skete for hurtigt og i flere tilfælde med tvang og uden hensyn til lokal kultur og traditioner. Der manglede også midler til omstillingen og en socialistisk samfundsmodel forventes som bekendt at bygge på en fordeling af landets rigdom for at kunne fungere. Det er mere kompliceret når virkeligheden betyder fordeling af fattigdom som i Tanganyikas tilfælde!
Ujamaa er den praktiske udformning af Arusha erklæringen fra 1969, der også opstiller moralske og etiske regler for landets ledere.

Præsidentskiftet i 1985 betød også accept af IMF's regler for lånoptagelse og strukturel tilpasnings til markedsøkonomien, hvad der medførte kraftig devaluering af valutaen og privatisering af produktionsapparatet, og desværre større muligheder for korruption.

Zanzibar

Det var Nyereres panafrikanisme sammen med eksternt pres af frygt for et "nyt Cuba" der resulterede i unionsdannelsen. Den politiske udvikling i Zanzibar er en historie for sig, men

Wanasesilia gruppen (Heriblandt Mzee Kang'wina og Edwardi Ntemi) fra Bujora , var i 1972 på besøg i bla. Lejre forsøgscenter, inviteret af U-Landsfonden af 1962.

det er positivt, at Zanzibar efter valget i 2010 har fået en samlingsregering med deltagelse af de 2 store partier efter mange års voldsomme politiske uroligheder på øerne.

Danmark - Tanzania

De to lande har haft et meget frugtbart udviklingssamarbejde siden begyndelsen af 60'erne med adskillige danskere udsendt i kortere eller længere perioder i Tanzania og adskillige tanzanianere på uddannelse eller besøg i Danmark. Udstationeringen af folk og den mellemfolkelige kontakt har betydet meget for den folkelige opbakning bag den danske bistand.
Bistanden til Tanzania har bevæget sig fra projektbistand over program- til sektorbistand og er nu en blanding af støtte til få sektorer, erhvervsstøtte gennem B2B (Business to Business) og IPD (Innovative Partnerships for Development) ordninger og direkte overførsler til Tanzanias statskasse, såkaldt budgetstøtte.

Det folkelige element varetages nu hovedsageligt af de mere end 20 små og mellemstore foreninger, NGO'er, der arbejder med projekter i Tanzania.
Ud af den samlede danske udviklingsbistand på over 16 mia. kr. går kun 7% via NGO'erne og kun 3% til de små og mellemstore foreninger. Til sammenligning yder Sverige og Norge mere end det dobbelte i procent til NGO'erne.
I forslag til finanslov for 2012 fremlagt af den forrige regering er der lagt op til en yderligere reduktion på 64 mill. kr. i forhold til 2009 i den del af udviklingsbistanden, der kanaliseres via de danske NGO'er.

De centrale principper om fattigdomsfokus og partnerskab med verdens fattigste lande er også under pres gennem sammenblandingen af udviklingssamarbejde, nød- og katastrofehjælp, dækning af udgifter til flygtningeområdet, terrorbekæmpelse, støtte til de nye EU lande mod øst, genopbygning efter krig, etc. Den stigende privatsektorstøtte er også med til at udhule de centrale principper bag den danske bistand.

Fotos: Jesper Kirknæs.

Et væsentligt argument for erhvervsstøtten, privat sektor støtte, B2B og IPD er behovet for skabelse af arbejdspladser i Tanzania, men den vigtigste arbejdsplads i Afrika er stadig en kvinde, der arbejder i marken med en hakke. Man kan så stille spørgsmålet, om hun vil få et et bedre liv af privatsektor- og budgetstøtten til Tanzania?

Jesper Kirknæs.
(Artikel fra DANTAN's blad KUMEKUCHA)

Er tiden inde til et arkiv?

Siden 1973 er der foregået en kulturudveksling mellem Danmark og Sukumaland. En "ny" kultur - eller subkultur kan man måske kalde det – er opstået i Danmark omkring denne kulturudveksling og har efterhånden fået en reel bredde og forgrener sig nu ind i forskellige andre miljøer såsom det antropologiske, akademiske miljø, det rytmiske musikmiljø, undervisnings- og skolemiljøer og andre Afrikamiljøer i Danmark. Sukumasangene har sneget sig ind på lærerseminarierne og musikkonservatorierne i Danmark og endda også Sverige. I børnehaver og skoler synger de nu sukumasange, som de ikke aner, hvorfra er kommet. Gennem årene har folk dygtiggjort sig i forskelligt traditionelt sukumahåndværk, såsom trommebyggeri og endda beriget denne kundskab med nye teknikker. De danske trommebyggere har lavet sukumatrommer, der er endt i helt andre sammenhænge end vores egen lille danseverden. Man kan blive overrasket over, hvor mange steder der er blevet bygget trommer udenfor dansemiljøet så at sige, bl.a. på skoler og fritidshjem. Skoler rundt omkring i Danmark har besøgt Sukumaland for at lære sig et og andet og for at bidrage med deres kundskab. Der er endda lavet antropologisk forskning om sukumadansemiljøet i Danmark af nogle i Amerika. For nyligt udkom en bog – en ordentlig mobbedreng – om sukumaerne. Denne bog har en del referencer til Danmark og Utamadunisangbogen, da det er en af de få kilder til sukumasangene, som faktisk er nedskrevet. Nogle af sangene, som er i den mobbedreng, bliver endda sunget her i Danmark og er komponerede af herboende sukumaer.

Alt dette er ting, der ikke direkte er en del af dansemiljøet, men sker på grund af det. Der er en enorm kundskab og viden hos alle os, der er eller har været en del af sukumadansemiljøet. Man kan endda sige, at vi i al beskedenhed og ydmyghed har været med til at påvirke Danmarkshistorien en lille smule. Nogle af os blev født flere år efter, de første danskere havde etableret sig i grupper, og da vi var små, begyndte vi at gå til afrikansk dans og trommespil, enten i en af de mange dansegrupper der engang eksisterede eller ved at deltage på lejren. Det eksisterede altså i Danmark og er for os en naturlig del af vores identitet i dag – det er ikke noget, vi har lært i et eksotisk afrikansk land langt borte, det er faktisk en del af vores danske kulturarv. Vi er mange, der er vokset op med sukumadans, og man kan simpelthen ikke tage det fra os igen. Det vil altid være en del af os.

Nu er det næsten 40 år siden, at det første møde fandt sted, og der er ved at ske en ændring i vores lille verden. Meget af det, der var før, er nu ved at ændre sig til noget nyt, noget af det gamle vil sikkert blive glemt. Mange af vores venner i Sukumaland - og endda nogle her i Danmark - er ikke mere. De ældste i vores dansemiljø er ikke længere så unge og fulde af energi. Vi befinder os lige nu i et skifte. Det er der absolut intet i vejen med, heldigvis formår vi at være i stændig forandring. Men hvis vi vil bevare den kundskab, der naturligt forsvinder ved et generationsskifte, er det faktisk nu, der skal tages affære.

Sagen er den, at der i den grad findes en masse materiale om os, om sukumadansen ud fra vores perspektiv. Problemet ligger i, at det findes hos folk privat som egne ferieminder, en opgave man lavede til skolen eller noget lignende. Relativt lidt materiale er offentligt tilgængeligt, og på en eller anden måde er det synd ikke at videregive denne kundskab til offentlig brug.

Vi er nogle, der har en drøm. Den består i at lave et arkiv. Et arkiv, hvor alt materiale kan samles. Det skal være en kundskabsbank, hvor video og billeder, lydoptagelser, artikler, skoleopgaver, specialer, bøger, nyhedsmagasiner fra Matendo, Utamaduni kulturforening, dansegrupperne osv. kan være samlede. Tænk engang hvor meget stof og materiale, det kan blive til. Tænk hvor det skulle lette for de flittige personer, der skriver opgaver om dansen, om sukumakulturen eller om lejren. Det kan blive et sted, hvor man kan lave research og spore gamle danses oprindelse. Det kunne også gælde for musikere, studerende, forskere og andre interesserede uden for vores dansemiljø. Et sted med en masse dokumentation på vores gøren gennem alle årene, så vi bliver mere synlige overfor os selv, men sandelig også overfor omverden.

Vi har gennem kulturudvekslingen med Sukumaland - ja også andre afrikanske lande - haft kontakt med utroligt betydningsfulde personligheder og kulturformidlere og kulturbærere. En dag bliver al vor dokumentation

måske også vigtig for sukumaerne, da vi nok har mere materiale om dem, end de selv har. Tænk på de videooptagelser af rejser og besøg hos forskellige dansegrupper, som bare ligger hjemme på hylden, og tænk på hvilken historie de fortæller. Tænk hvor vigtige personligheder vi har haft besøg af på lejren og i andre sammenhænge, og hvor vigtig denne dokumentation vil være i fremtiden. Tænk hvor vigtigt det er i vores historie.

Vi ser for os et arkiv, der ikke skal drives af private personer, men bør være en del af Utamaduni Kulturforening. Det er vigtigt, at der er en organisation bag, dels for at sikre at materialet ikke bare er privat eje, men virkelig bliver et levende bibliotek, som man kan henvende sig til og få lov til at låne materiale hos. En anden grund er, at det muligvis koster noget i materialer at drive et sådant sted. Utamaduni Kulturforening er den eneste organisation, der findes, som også har power til at køre et sådant projekt.

En ide er, at man kan sende sit materiale ind, så det kan blive kopieret, og originalmaterialet vil blive returneret til ejeren. Alt fra rejsefortællinger, fotografier, video, lydoptagelser, tekstmateriale osv. Ja, der er faktisk ingen grænser. Bare det har noget med kulturbroen og dansemiljøet - på den ene eller anden måde - at gøre. Vi mener, at det er en vigtig investering.
Det er noget helt unikt, der er opstået i Danmark, og som vi alle er med til. Den kultur – eller subkultur – der er opstået, og virkelig er blevet stærk, har jo for rigtig mange udviklet sig til en hel livsstil. Man kan forsørge sig ved at undervise i dans, sang og trommespil. Man kan faktisk have både sin familie og vennekreds indenfor dansemiljøet. Vi er blevet en egen kultur i Danmark, men alligevel er vi stadig ret usynlige. Vi har haft rigeligt i os selv på en eller anden uskyldig, og absolut ikke ondt ment, måde.

Der er mange, der gennem årene har dokumenteret vores unikke interesse, og der ligger derfor en stor guldskat derude, som det vil være berigende for både os og andre at få samling på. At få fat i denne dokumentation vil desuden for mange være som at genopdage et kært gammelt familiealbum. Afrikansk dans i Danmark, kulturudvekslingen og Utamadunilejren er et stykke historie, som vi har skabt, og som kun vi i fællesskab kan formidle videre. Vi vil gerne gøre det nødvendige arbejde for at få gennemført vores drøm, og vi håber, at I alle vil hjælpe os med at dele jeres minder, materiale og dokumentation. De nærmere detaljer omkring den praktiske side af projektet vil I høre nærmere om, men nu er tanken sået og kan vokse videre ovenpå de dybe rødder, vi deler i vores enestående fællesskab.

Kærlige hilsener fra *Johanne Shoma, Karin Ngole, Tine Pingvin, Nana Mihayo, Jacob Misenso og Marco Masala Kulangwa*

Trommenyt fra Sukumaland 2011.
af/Sander Machombo

I oktober måned 2011 befandt jeg mig på efterårsferie i Sukumaland. Vi havde sendt en kontainer fra Grenå Produktionsskole i august og nu ankom den på en kæmpe lastbil, med traktor-anhænger og andet landbrugsgrej, renoveret værktøj, senge og madrasser til helseklinikken, computere og stole til skolen samt to stykker aske-træstamme fra Sostrup Skov.

Det hele landede i landsbyen „Ntulya" omkring den sælsomme kæmpesten hvor elefantjægernes efterkommere bor. Deres tromme-stil og slægt er oprindelig fra Shinyanga langt mod syd og kaldes bayege der spiller bugunda. I mange år har vi ikke set dem lave nye store shikija-håndtrommer og træskæreren Kishosha Njile er meget gammel nu, og hans ivrigste lærling, Ng'wenhwandege, er jo død. Derfor har vi sendt de to store stykker friskfældet aske-træ, så der kan laves et par store tvillinge-trommer ud af dem.

Straks blev de to tunge, runde, plastikpakkede træstykker rullet over til mzee Njile's bopladsog lidt efter kom de unge med en kæmpe tomands skovsav og savede det overskydende af længden så klodserne kunne stå oprejst med enden gravet 30 cm. ned. Næste morgen begyndte så udhulningen af begge to side om side.

Hos den gamle bugundatrommemager mzee Kishosha Njile er det de yngre lærlinge, som udfører det fysisk krævende udhulningsarbejde med de to langskaftede "stemmejern".

Mlalahasi og Lubasha viser asketræstykkerne fra Sostrup skov, der i august blev pakket med i containeren.

Ved ankomsten til Ntulya-landsbyen tilpasses størrelsen af asketræstykkerne til rette forhold imellem længde og tykkelse til bugundatrommer.

De to unge gutter, Busu og Mahenda, skiftedes til at finde på sange der kunne akkompagnere de rytmiske hug med chimbo'erne, udhulningsværktøjerne, som vi havde to af fordi jeg havde een med helt hjemmefra som Makungu smedede af en bil-fjeder på sommerlejren. Skaftet blev lavet i Ntulya og udhulningen tog hurtigt form som en konkurrence i styrke og udholdenhed.

Da de allerede på trediedagen havde fået nok med chimbo'erne og var blevet gravet fri skulle der fortsættes med økse for at begynde den udvendige form. Da blev Busu ramt i ansigtet af en vildfaren træstump så han måtte tage sig en velfortjent pause, hvor jeg så fik lejlighed til at give min indsats og arbejde nogle timer med fin-udhulnings-ng'wabo'en, der ligner træskomagerens hulningsjern.

Al den aktivitet der opstod omkring fremstillingen af de to nye tvillingetrommer vidner om at det nok var en god idé at opgradere Ntulya's traditionelle aktiviteter på linie med andre tekniske hjælpemidler i forbindelse med dyrkning af fødevarer, etablering af drikkevandsbrønd og håndværksfaciliteter samt helseklinik.

Allerede på vejen derfra modtog vi sms-besked om at nu manglede trommerne kun at blive pudset med sandpapir, så ville de blive klare til at få sat skind på, -sådan !

Drømmen er at den ene af de to tvillinge-trommer kommer til Danmark således at den kan indgå i aktiviteterne omkring sommerlejrens 30 års jubilæum. Vi drømmer om at nytække lejrens afrika-hus, iduku'en, der sandsynligvis skal indvies om torsdagen - lejrens egen afslutnings-festdag.

Torsdag er Ntulya-folkenes ugentlige hviledag, som om morgenen starter med bugundatrommer og -korsang og slutter ligeledes ved solnedgang.

I samme tidsrum vil vi svare med bugundatrommerne så de to nye tvillingetrommer kan spille samtidigt her og der ved den lejlighed.

Når vi fraregner 1 times tidsforskel og de ca. 4000 kilometers afstand skal vi nok ramme hinanden på en vis symbolsk måde.... og dermed konsolidere et stort og varigt venskab og samarbejde med folk som bibeholder en dyb forankring i sin traditionsrige fortid og samtidigt lader nutidens luner og vilkår spille med i udformningen af fremtiden. Kærlig hilsen fra

Sander Machombo Lubasha

ÅBENT BREV
FRA AARHUS' BORGMESTER

AARHUS KOMMUNE

Den 23. februar 2012

Aarhus hylder tolerancen

Aarhus Kommune
Borgmesteren

Jacob Bundsgaard
Rådhuset
DK-8100 Aarhus C

Telefon 8940 2000
Direkte telefon 8940 2100

E-post borgmester@aarhus.dk
www.aarhus.dk

Kære Alle,

Som det har fremgået af medierne, har den højreekstremistiske gruppe Danish Defence League planlagt en demonstration i Aarhus den 31. marts med deltagelse af underorganisationer fra hele Europa.

Sådanne ekstremisters modbydelige menneskesyn må ikke stå uimodsagt – her eller andre steder. Aarhus vil ikke se passivt til, når vores by misbruges som platform for deres synspunkter. Derfor har jeg, med opbakning fra samtlige partier i byrådet, taget initiativ til en tværpolitisk fejring af tolerance. Alle byens borgere, foreninger, organisationer og erhvervsliv med videre inviteres til at bakke op om dagen.

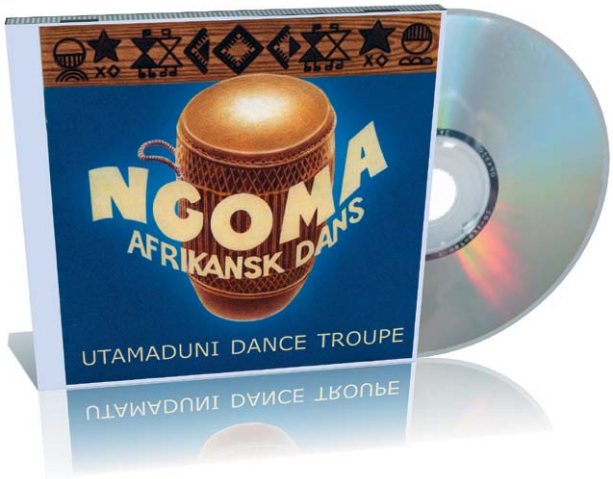
Manifestationen af ekstremisme er ikke en begivenhed, der kan isoleres til Aarhus. Derfor håber jeg, du vil støtte og deltage, og at du vil opfordre bredt til at møde op, så vi sammen kan sende et stærkt budskab til omverdenen, ikke blot på vegne af Aarhus, men på vegne af alle gode kræfter.

Markeringen finder sted onsdag d. 21. marts 2012 kl. 16.00 med musik, taler og underholdning på Bispetorv i hjertet af Aarhus.

Læs mere og følg med på www.facebook.com/fortolerance

Med venlig hilsen

Jacob Bundsgaard

NGOMA
-AFRIKANSK DANS

I Utamaduni Dance Troupe er vi stolte over, at vores cd NGOMA fra år 2000 er helt udsolgt!
Det betyder, at der findes et eksemplar af cd'en 2000 steder rundt omkring i Danmark...
Efterspørgslen har, siden vi løb tør sidste år, været stor. Så vi har besluttet at genoptrykke den i et tredje oplag.
Det har desværre været utroligt bøvlet og har derfor trukket meget ud. Vi håber dog, at den vil være klar til salg på årets lejr.

VIDSTE DU...

... at på lejren 2011 havde vi også overskud til at tænke på de, som sulter i Østafrika. Det lykkedes at indsamle ikke mindre end 8.357,50 kr i Røde Kors raslebøsserne. Det skabte en sand lyd af 'pengeregn', da de gik rundt under lejrens ceremoni, og senere da de stod på disken i kagefeen, chaihuset og baren.
Udover indsamling i raslebøsser besluttede kulturforeningens U-kasse også af bidrage med 5.000 kr. til indsamlingen, hvilket bragte vores samlede bidrag op på 13.357,50 kr., som Røde Kors har takket mange gange for!

LEJREVALUERING 2011

Igen i år har der været mulighed for at evaluere lejren skriftligt via et link på hjemmesiden. Godt 60 mennesker har svaret på en række spørgsmål og luftet deres visioner. De ansvarlige på lejrens områder har fået tilsendt svarene, så vi på denne måde får en mulighed for bedre at forstå hvad "lejrdeltagerne" tænker og mener.
Christoph har kigget det hele igennem og giver her et bud på en slags 'sammenfatning' af alle de mange og ind imellem modsatrettede kommentarer og holdninger som er kommet.

Lidt statistik

7 mænd og 56 kvinder har besvaret onlineevalueringen i år. Sidste år var det 7 mænd og 34 kvinder. Jeg kan desværre ikke finde ud af, om det er de samme 7 mænd, men jeg ved med sikkerhed, at 1 mand går igen. 17% af dem der udfylder evalueringen er helt nye, 11% kom for anden gang og 6% for 3. gang. 17% kommer fra lejrdeltagere, som har været på mindst 20 lejre. Så man kan sige, at de nye, med mindre end 4 års lejrerfaring, er let overrepræsenteret med 25%.
37% har ingen børn, og 4% ved ikke, om de har børn. 42% er lejrdeltagere, 17% arrangører, 8% er gratister. 98% synes, at lejren IKKE er for dyr. Et meget interessant resultat da vi lige har hævet priserne. Det viser sig, at kun 7% ikke danser, og 22% spiller trommer, 33% danser kun øst, 16% kun vest og 57% både øst- og vestafrikansk dans. Den samlede vurdering af lejren er klart positiv, med 95% som synes, at den er over 6 på en ti-trinsskala fra "elendig" til "fantastisk". Meget interessant er det også, at der er rigtig mange besvarelser den 21. og 22.august af både lejrdeltagere og arrangører - gad vide hvorfor?

Kommentarer

Efter mange år med evalueringer er det meget tydeligt for mig, at det er kommentarerne, som er det egentlig interessante ved evalueringen. Der er rigtig mange af dem, og det er meget spændende læsning. De fleste kommentarer virker seriøse, og det er dejligt at mærke, at der generelt er en meget positiv tone, også i de kritiske kommentarer. På generalforsamlingen skal vi snakke visioner og siden mængden og kvaliteten af de indslag, som de 7 mænd og 56 kvinder har gidet at formulere højt, så de har selvfølgelig stor indflydelse, når vi skal snakke om, hvordan lejren skal udvikle sig de næste år.
Det er umuligt at gengive bare tilnærmelsesvis den mængde af tanker og ideer, som evalueringen afspejler. Jeg har læst dem allesammen. Da vi skal snakke om visioner på generalforsamlingen, vælger jeg derfor dem ud, som er "visionsrelateret" på den ene eller anden måde.
For kort at gengive lidt om de områder som ikke er nævnt nedenunder, ser det ud til, at **onlinetilmeldingen** er blevet taget meget godt imod, der er kun én, som savner indbetalingskort.

Indbydelsen, Førstehjælpen, Kagefeen, Maisha Safi, Ildstedet, Nusunusu og **Dukaen** får generelt meget positive kommentarer. Kommentarer til **Baren** er fulde af ros og som altid meget specifikke mht ønske om fx Blå Gajol og flere snacks, flere slags sodavand, varmere kaffe. Flere påpeger, at der er forskel i personalets venlighed, og at slikboden fylder for meget. Men generelt: dejlig bar, god betjening, gode priser.
Opvasken: Generelt meget stor ros, genialt system og "fungerer fint", dog springer mange køen over og vasker ikke nok op. En tydeligvis frustreret opvasker kommenterer den hårde tone, det er vigtigt at holde energien oppe og tale fornuftigt til hinanden. Måske kunne man sætte baljer med vand frem om natten, så tingene kunne stå i blød.
Tjansesystemet får mange kommentarer: Tjanserne kan være lange, der kan være stor forskel på de enkelte tjanser, og at det er meget vigtigt, at man møder op! **Pladsmændene** er dejlige, behjælpelige og venlige. De skal være der under teltopslagningen og være eninge om, hvor teltene skal stå, så folk ikke skal flytte dem. **Info** og modtagelsen får generelt meget positive kommentarer. Nye deltagere vil gerne have mere at vide, om hvordan tjanserne fungerer, og enlige forældre med småbørn skal gøres opmærksomme på tjansernes længder. Fin **ceremoni**, nogen synes, den var for lang, nogen for kort, men flere synes, det var stemningsfyldt og med et godt budskab. **All Stars** fylder meget i løbet af ugen for dem, som skal deltage, og der er mange. For nogle er den en af de bedste aftener, andre vil hellere danse afro.

Plads og telte

Generelt flere negative kommentarer mht teltpladserne. Der var ikke nok plads. Mere selvdisciplin af lejrdeltagerne og mere styring fra pladsmændene ønskes.

Citater:
"Teltene stod meget tæt i år", "Lidt tæt, pludselig stod der et nyt telt, så det var noget af et forhindringsløb at nå frem til teltet uden at falde over barduner", "Teltene ligger for tæt. Jeg blev vækket hver eneste nat af grædende børn rundt om.", "Det er helt utilstedeligt, at der er så lidt plads til teltene. En ting er risiko for brand, men det er bare også ubehageligt, at man ligger så tæt, at det end ikke er muligt at gøre sig en illusion om et privatliv. Folk (ikke mig) har formodentlig fået større telte med årene. Det kan I næppe ændre på. Men I bør stærkt udvide det område, man kan campere på. Som garvet ø-lejrkvinde var jeg chokeret over forholdene.", "Ok","På den nederste plads kunne jeg tænke mig at foreslå, at der blev byttet om på p-plads og teltplads, så vi kunne ligge på et plant areal.","Der er egentlig brug for, at der er pladsmænd på campingpladsen, der kan vejlede hvor og hvor tæt teltene skal slås op", "Fællesteltet er alt for lille. Hvis vi skal opfordre flere til at bruge det, er det nødvendigt at det oppriorites kraftigt. Der bør ikke være uledsagede småbørn (10 år) i teltet.", "Nej, der var overhovedet ikke nok plads til vores telte, så folk der kom f.eks. søndag el. mandag havde seriøse problemer med at finde plads. Vi kom lørdag, og allerede dér kneb det med pladsen, så området blev udvidet.", "Hvilket fællessovetelt?", "Bedre styring, så teltene ligger tættere"

Maden:
Mange lange kommentarer til maden, generelt stor ros til maden. Stor variation, grill, salater, vegetar …. alt er lækkert og fantastisk. Der er forbedringsforslag, som fremgår af nedenstående citater:
Citater:
"Dejlig mad stor ros til køkkenet - savnede lidt olie-eddike dressing :0)","Lækkert med grill :-) generelt fantastisk godt. Dejligt med så meget frisk frugt i løbet af dagen. Måske noget rugbrød til mellemmåltiderne - ungerne får godt nok spist meget hvidt brød ;-)","I år oplevede jeg at komme lidt senere en aften, og da var kødet spist. Måske blev der sparet på maden i år? Eller måske var der for mange uanmeldte ankomster?", "Skøn mad, fantastisk grilldag, super kødpålæg, dejligt brød osv....", "Maden var rigtig god, og der var rigelige mængder", "Jeg har altid syntes, at maden har været enormt lækker, og at køkkenet yder en stor service. Men i år synes jeg simpelthen, vegetarmaden var alt for kedelig. Det var meget sjældent, at man fik noget protein i maden som substitut for kød, og det var bare ikke specielt spændende, bortset fra de to vegetardage. Det blev jeg ret skuffet over i år. Desuden blev der ikke skiltet med eller sagt særligt meget om, at bordet til venstre er forbeholdt vegetarer, så hvis der blev lavet noget til os som fx tærte, var det tit væk når man kom, fordi kødspiserne også tog derfra. Det var ret træls, og det håber jeg bliver bedre til næste år. ", "Knap så børnevenlig mad i år. Til gengæld skøn voksenmad.", "Meget god mad, specielt da der blev grillet. Virker som om køkkenet fungerer som det skal", "Der var lidt for meget koriander i maden i år. Det smager af sæbe."

Hygiejne
Citater:
"Primitivt men fint", "Det var fint at badet var udvidet nede på campingpladsen ", "Meget imponeret over toiletter og hygiejne", "Rigtigt godt. Der er ikke mange lejre, der kan leve op til Utamaduni på det punkt.. folk skal dog være bedre til at hjælpe med at fylde sæbe op", "Dejligt med nye (toiletter /red), særligt det nede ved søen. Tisseline er fantastisk og en nødvendighed!", "Dejligt at tisseline er tilbage. Og fedt m. et udendørs børnetoilet."

Undervisningen, dans og kultur
Citater:
"Det var en super balance mellem workshops, der var i to dele og små enkeltworkshops. Jeg savnede noget mere kulturinfo...eller viden bagom det hele. Mange har selvfølgeligt været i Afrika og ved en masse, men for os nye:)", "Elsker Jens Idoke og hans skilt", "For meget kursus, for lidt træf - for lidt knald-ud-lyst blandt gamle dansere - er vi bare for gamle???", "Måske en dansegruppe fra Guinea - frem for Ghana. De kan noget andet/ mere.", "Der var rigtig mange gode tilbud om undervisning af børn fra 8 år. Det var dejligt at de udover hip-hop også fik mulighed for 2 andre danse. Tak til Ria og makker - det var flot.", "Voksen hiphop var der alt for lidt af. ", "Glem ikke alle os der kun danser den ene gang om året!!! Altså det bliver ofte lidt for kompliceret og så opgiver mange.....Vi vil så gerne, men knæene gør måske lidt ondt og måske er vi lidt "fat-svage", os der ikke har danset siden 1980érne!!!", "Mer' tromme, dans og sang! ingen elektronisk musik!", "Mere sang!! F.eks som det Janie lavede sidste år eller lignende!", "Kunne man evt. lave en smule swahili-undervisning???", "Jeg kan godt lide, at der ikke er blandet ikke-afrikanske danse workshops ind i programmet, så bliver der mere plads til det afrikanske!", "Mere moderne afrikansk dans, der er så meget fantastisk, som kunne

være sjovt at inddrage.. det savner jeg rigtigt meget", "Sindimba", "Mere Jesse hiphop til unge og voksne", "Jeg kunne godt tænke mig noget sang på programmet - jeg kunne ikke danse så meget pga. af dårlig fod og kunne ikke være længe oppe pga. barn, det ville have været skønt at synge om eftermiddagen - evt flerstemmigt eller til trommer. ", "Selamta gjorde det fantastisk, kunne være fedt med både Selamta og African Footprints. Rigtig rigtig godt med hulepindsvin-solo-impro-workshoppen...(læg den ikke igen samtidig med Jyttes grundbevægelser)", "Morgenopvarmning er rigtig godt. Jyttes kl. 17 dans også.", "Var med til djembeworkshop med ham guineaneren med det orange hår. Jeg kunne godt følge med, men han var ikke særlig pædagogisk, og jeg blev ikke i godt humør, øv!", "Savnede middagstrommer med Mads", "Jeg var på workshop med Hans Martin og det var en rigtig dejlig oplevelse. Der var god stemning, og jeg følte mig tryg.", "Elsker de alsidige formiddagsworkshops hvor der deltager rigtig mange. Det er en fed fornemmelse, at være såå mange der danser sammen. I år synes jeg, der var et hul om eftermiddagen, hvor der ikke rigtig var noget dans for ikke-nybegynder, men det er småting. Faktisk synes jeg, der var næsten alt for mange tilbud, sådan at hvis man dansede på dansepladsen, kunne det være svært at høre trommerne for trommerne i det store cirkustelt."

En længere kommentar om at være sort eller hvid på lejren

Citat:

"Jeg håber at foldboldkampen på Utamaduni vil blive taget op til debat til jeres evaluering.
Som mor til en lille brun pige og som antropolog må jeg sige, at der er et problem i forhold til måden, hvorpå rammerne for fodboldkampen er sat. Utamaduni er en integrerende lejr hvor sorte, hvide, farvede mm. kan mødes på et fælles grundlag og nyde den dansk/afrikanske kultur i en sammenblanding.
Det der sker, når fodboldkampen traditionen tro bliver igangsat, er Danmark mod Afrika - for de voksnes vedkommende er det som sådan okay i forhold til, at folk faktisk kommer fra Afrika og Danmark, men som alle kan se, er der rigtigt mange mulatbørn på lejren, som bliver sat i et dilemma, et dilemma som de møder ofte i deres dagligdag, at folk, og nogle gange dem selv, dømmer dem på deres farve.
De bliver opfordret til at spille på det afrikanske børnehold, fordi de har den farve, som de har, ikke i forhold til hvad de føler selv, de har lyst til, det samme gælder de hvide børn, som er på afrikansk lejr, men pga. deres farve skal de være på det danske hold.
Dette er i stærk kontrast til, hvad lejren ellers går ud på, nemlig at farve intet betyder, hvorimod kultur og individet er det vigtige. Det, at vi møder hinanden som ligeværdige mennesker og etniciteten, opløser sig. Som antropolog ser jeg, at integration først rigtigt finder sted, når kategorien sorte og hvide ophører, og det er mennesket, man møder.
Børnene, som står ved tavlen og skal skrive sig på hold til kampen, udtaler sig forskelligt omkring, hvorfor de helst vil være på det ene eller andet hold, eller faktisk vil alle helst være på det afrikanske hold. (det er jo også en afrikansk lejr). En dreng sagde: "Jeg vil hellere være på det afrikanske hold, fordi jeg hellere vil være sydafrikaner end dansk", på trods af at hans far spillede på det danske hold. En anden synes: "Afrikanere spiller bedre fodbold". En tredje så bare undrende på mig, da jeg spurgte ham, hvorfor han valgte det hold. En lille hvid dreng plagede sin mor, om han ikke nok måtte spille på det afrikanske hold, men det måtte han ikke, fordi han ikke var sort, og der skulle jo også være nogen, der skulle spille for det danske. En pige måtte ikke være med for drengene, fordi hun sikkert ikke kunne spille fodbold, og de ville lave en optagelsesprøve, før hun måtte være med osv. Så på forskellig vis viser dette, hvorledes børnene tager nogle valg baseret på deres erfaringer om køn og farve og måske ikke på deres reelle ønsker.
Mit råd ville være ikke at opdele hold i forhold til farve/køn. Skabe en stemning hvor børnene evt. kan finde på to navne, evt afrikanske navne til hvert hold, få et rødt eller grønt armbånd om armen således at de kan se, hvem de spiller med/imod.
For således at lade fodbolden være et område, hvor børnene kan lære hinanden at kende, arbejde sammen og føle sig som en hel Utamadunibørnegruppe."

Fredagsfesten

Mange meget forskellige kommentarer. Fra fedt til kedeligt. Flere påpeger, at der var høj musik til den lyse morgen, og man slet ikke kunne sove. Mange var taget hjem, og andre synes, at det var dansevenlig fed musik.

Visioner for lejren

Citater:

"At vi bevarer mangfoldigheden, og at der er plads til alle!!", "Den skal ikke blive større men til gengæld mere og mere brobyggende. Det kunne

f.eks. være dejligt, at få feedback fra de afrikanske gæster om hvad lejren har betydet for dem, og hvilke erfaringer de tager med hjem. Hvad de har manglet fra os danskere.", "At lejren bliver ved i samme ånd, samme antal mennesker, samme glæde og gode humør :-)".
"Det Mads sagde til Åbent Hus om, at vi er ekstra søde mod hinanden her på lejren, må også gerne siges på intromødet om lørdagen - for det er lige sådan, man skal tænke fra start.", "Håber det bliver ved med at være et sprudlende og kreativt kulturmødested. Håber at de mange unge, der efterhånden er kommet til, vil blive ved med at lægge energi (både i lejren - men også i dansegrupperne) - håber at der vil være plads til nye ideer og udvikling - at de unge, med masser af "mod på det hele", kan blive integreret i den fremtidige planlægning.", "At Utamadunilejr bliver ved med at være Utamadunilejr. Den må ikke blive større!"
"At vi fortsætter den gode ånd og husker at gøre plads til det mangfoldige - selvfølgelig med respekt for vores kultur på sommerlejren."
"Hold fast i konceptet og ikke mindst størrelsen på træffet. 700 mennesker virker som det rette loft, for hvor mange mennesker der max. må være. Overvej derfor åbningen af fredagen til gæster. Hvad med om gæsterne blot er velkomne i eftermiddagstimerne? "
"Jeg ønsker for lejren, at vi fortsat vil være et KULTUR-udvekslingssted, hvor vi, ud over dygtige dansere og trommeslagere, prioriterer at invitere store kulturpersonligheder, sådan som vi har gjort i år med fx Mleka, Milundumo, Gamale og Minyaro og førhen har gjort med mange andre - fx Kang'wina og Maganigani for at nævne et par stykker. Desuden vil jeg gerne, at vi ikke vokser i hverken antal personer på lejren eller aktiviteter på lejren. Jeg synes et skrabet program på lejren giver fællesskabsfølelse, fordi der er så mange på hver workshop. Fedt at stå på en formiddagsworkshop og føle man danser med hele lejren."
"Mere træf - vi må visionere på det", "At den ikke vokser sig alt for stor og dermed med fare for at blive mindre familiefest-agtig. At der skal være plads til det spontane, ved siden af det planlagte. Fx ud med All-Stars. Det er ofte det spontane som er uforglemmeligt."
"At den bliver lidt mindre med færre boder og måske også lidt færre deltagere..:) 50-100 mand mindre ville være perfekt."
"Ikke noget særligt. Kommer nok ikke igen."
"At der er lidt mindre fætter-kusine-træf over det. Som rimelig ny på lejren og uden en dansegruppe, kan miljøet omkring Utamaduni godt virke lidt indspist... Ellers ville det passe mig fint, at der ikke blev ændret så meget. Det er en dejlig lejr med skøn og berigende energi!", "Min vision er, at der kan blive lidt mere åbenhed og nysgerrighed overfor nye. Jeg synes, der skal et helt gennemtænkt system til for at inkludere nye. Tjansen er god til formålet faktisk, da man møder andre. Og ligeledes informationsmødet. Jeg lagde også mærke til at folk blev opfordret til, at ta' godt imod de nye, så jeg går ud fra det måske er et issue, I er opmærksomme på? Derudover synes jeg, det er en dejlig lejr."
"Danse en masse, møde nye mennesker, hygge og feste.", "Forslag: Et skønhedstelt hvor der sættes en koordinationstjeneste. Der skal der flettes hår til en bestemt pris for børn og for voksne, binde tørklæder, og lignende. Indtægten fordeles mellem kunstnere og et formål i U-kassen eller lignende. Der tjenes mange penge på hårfletningen på lejren, som går til private, hvis det koordineres, ville der kunne optjenes et godt beløb til et godt formål.", "At den må vare til evig tid", "Det var en meget kærlig lejr vi havde i år, og jeg ønsker mig, at vi bare vil fortsætte den vej!", "SUKUMA-lyd, dans og trommer skal gennemtrænge sanser og væsen igen og igen. Kunne savne at aftenerne bestod lidt oftere af fællessang med dans evt. få skrevet sange op i kæmpestørrelse så alle kan læse - så synge og danse og danse og synge med trommer.....", "At videreføre det gode der opstår, og give inputs så det næste kan opstå på ny i sin helt unikke form. "At videreføre den familiære følelse... at være en del af Utamaduni-familien." "At blive ved med at finde det unikke frem som min søn og jeg kan tilføre lejren."

Til sidst: Hvad var din bedste oplevelse på lejren?

Citater:

"At det bliver bedre og bedre at være på lejr jo flere år man har været med.", "Da de unge skulle optræde med deres unge sukuma-workshop, og se hvilken succes det havde været at lave den workshop ", "At høre to afrikanere diskutere dialekter i eget land - på jysk og københavnsk :-) blandt andet - og så var der jo det fantastiske gode vejr, de mange gode indslag i ugens løb og nogle vældig hyggelige aftener med gode knald ud-sessions og god stemning i baren.", "At lave mad en hel dag!", "Skattejagt, masai der kom på besøg, god stemning i pladsmandsteltet, ikke druk- og tjaldbule længere! Det er virkelig godt for lejren.", "Sjovt nok Marcos sangsession med "Kender du det"... fordi så mange deltog, og fordi det at sangen var på dansk inviterede alle nye til at være med.", "Wangoko, så sejt at de var der!", "Masai hop."

VINTERKUCHEZA 2012: OYEEEEHHH!!

Tidspunkt:
16.-18. marts 2012.

Ankomst:
Fredag omkring kl. 17.

Afrejse:
Søndag omkring middag efter fælles morgenmad, oprydning og en fælles dans/sang.

Sted:
Holluf Pile Skole, Nøglens Kvartér 10, 5220 Odense

Vi søger:
Folk/grupper, der medbringer trommer. Kontakt Anton tlf. 42213332 eller Johanne tlf. 26117933 hurtigst muligt og senest 3 uger inden kuchezaen, så vi kan få et samlet overblik.

Tilmelding:
Er nødvendig!
Indbetal via netbank på Reg.nr.: 5391 Kontonr.: 373629.
Oplys om: Navn, efternavn og dansegruppe, så vi kan identificere jer. Laver I en samlet tilmelding, så skriv alle navnene på dem I tilmelder. Er du vegetar skal du tilføje: "veg". Af hensyn til arrangørerne er der kun én pris for hele weekenden. Man kan ikke få sine penge tilbage, hvis man bliver forhindret i at komme. Men: Man kan give pladsen til en anden – dette oplyses til Lotte tlf. 2071 8810 eller på mail misslottepedersen@hotmail.com, så snart man ved det. Oplys navn, efternavn og evt. "veg" på den der får pladsen. Hvis man er under 18 år, kan man kun være med, hvis man har en forælder eller værge. Dette skrives også på netbanken eller oplyses til Lotte på ovenstående mail.

Pris:
0-3 år = Gratis / 3-13 år = kr. 125,- / 14 år-voksen = kr. 275,- Undervisere = kr. 100,-
Tilmelder man sig efter den 5. marts, koster det kr. 400,- at deltage.

SÅ HUSK TILMELDINGSFRIST!

Medbring:
Ske, kniv, gaffel, kop, viskestykke, sovepose, underlag, toiletartikler m.v.

Vi glæder os til at se mange, dejlige, glade og kærlige folk i det fynske friske næsten-forår, til endnu en uforglemmelig kucheza – oyeeeh!

Hilsner fra "Cheza Mjini", dansegruppen i Odense.

I mangel af et foto fra Vinterkucheza i Odense, bringer vi her et "Oyeehh-foto" af deltagerne ved Vinterkucheza for 22 år siden, hvor Svendborggruppen "Watoto" havde lånt Oure Efterskole til arrangementet.
(Foto: Mads Bischoff)

BONGO FLAVA

- GENRENS UDVIKLING DE SENESTE 10 ÅR

I denne artikel skriver Mzungu Kichaa om Bongo Flavas udvikling de sidste 10 år. Han kommer blandt andet med nogle bud på, hvordan genren kan styrkes, så den en dag kan anderkendes som en international genre. Mzungu Kichaa er en stor stjerne i Østafrika og er ofte på turne i Danmark, blandt andet har han spillet til Utamadunis afslutningskoncert med sit band fra Tanzania. Han har etableret et pladeselskab, der hedder Caravan Records, som blandt andet arbejder med distribution, promovering af østafrikansk musik og artistudvikling. Hans rolle i musikbranchen i Tanzania har været så markant, at han i 2010 blev valgt som dommer til Tanzanias version af X-Factor, Bongo Star Search.

Mzungu Kichaa & Fid Q under deres turne i Danmark 2011. (Foto: Louise Kamin).

Bongo Flava er en af Afrikas største hjemmedyrkede musikgenrer, lyttet til og elsket af alle aldersgrupper, men især den unge generation. For at kunne leve op til sit fulde potentiale og for at blive anerkendt som en international musikgenre har den tanzanianske musikindustri brug for støtte i form af teknisk ekspertise og finansiering. Tanzanianske musikere er også nødt til at vise en mere fælles front, hvis det skal lykkes at skabe en sund musikindustri. Men det er også værd at fejre de succeser, Bongo Flava har haft i det seneste årti, siden den startede som en undergrundsgenre og nu er vokset til at være anderkendt som en af kontinentets største musikgenrer.

Men hvor kom Bongo Flava fra, og hvor er genren på vej hen? Bongo Flava var hurtig til at blive et af de mest socialt bevidste medier, ofte brugt af sangere til at diskutere udviklingsspørgsmål og samfundet i al almindelighed. I dag er nogle musikere utilfredse med Bongo Flavas udvikling og vælger at distancere sig fra genren, de vælger at tilknytte sig HipHop-miljøet i stedet for. Denne nye trend er værd at være opmærksom på, fordi Bongo Flava reelt startede ud som en afart af traditionel HipHop. Hvad er det, disse musikere distancerer sig fra? Kan deres kritik være berettiget? Det er i hvert fald værd at undersøge.

Bongo Flava blev født i år 2000, da en ung radio-studievært ved navn Stevie B. lancerede et program på Clouds FM kaldet Bongo Flava. Han spillede musik fra den spirende undergrunds HipHop-scene. Programmet fokuserede især på de lyde, der kom ud af pladeselskabet Bongo Records, hvilket inspirerede til navnet Bongo Flava. Bongo betyder bogstaveligt hjernen eller sindet, men er også slang for Dar es Salaam. I dag er ordet brugt som et kælenavn for hele fastlandet. Mens Bongo Flava-genren defineres, redifineres og ændres, er der uden tvivl mange af de mennesker, der grundlagde genren, der ikke er tilfredse med, hvordan genren har udviklet sig. Samtidig er der også sket mange gode ting, som har gjort Bongo Flava populær. I Danmark er der etableret et Bongo Flava-miljø med en årlig Bongo Flava-støttefest og et ugentligt radioprogram, som udelukkende spiller Bongo Flava. Vi spillede med vores band til deres seneste event på Bolsjefabrikken i København, hvor vi havde Fid Q, samt Karen Mukupa og Little Kaka med.

Jeg blev involveret i Bongo Flava i 2000, da jeg var tilknyttet Bongo Records og havde indspillet guitar og vokal på en række udgivelser, blandt andet sange med Juma Nature (Hili Game) og Mangwair (She Gotta Gwan). I 2001 blev Mambo ya Pwani udgivet, en sang jeg havde lavet sammen med Solo Thang, og som blev et kæmpe hit i Østafrika. Jeg tror, at det, der tiltalte folk ved den sang, var at den blandede den amerikanske HipHop-produktion med lyde og rytmer fra Tanzania, hvilket skabte en unik og ny lyd. Gennem Bongo Flava blev et nyt sprog født, og den unge generation begyndte at tage swahili poesi alvorligt og gjorde det til deres eget. I Bongo Flava er det altid teksterne, der anses som værende den vigtigste ingrediens, og musikken ses egentlig som sekundær. Gennem de sidste ti år har dette også ændret sig en del.

Mens genren er blevet bredere og mere kommerciel, er mange af grundlæggerne blevet overhalet af nye stjerner som Ali Kiba, Marlaw & Barnaba, for blot at nævne et par stykker. Det er endda nået et omfang, hvor den nye lyd har defineret mange folks opfattelse af, hvad genren står for. Hvad med genrens grundlæggere som Juma Nature, Mangwair, Jay Moe & Professor Jay? Repræsenterer de ikke genren længere? Det, at de store helte bag Bongo Flava bliver glemt, skyldes blandt andet, at musikinfrastruktur i Tanzania ikke prioriterer management og distribution. Der er også en tendens i Dar es Salaams storby-miljø til, at man alt for hurtigt siger "ud med det gamle, og ind med det nye". Hvorfor er Inspecta Haroun's album Pamba Nyepes udgået, og hvorfor kan jeg kun få Fid Q's første album på kassettebånd? Musikindustrien har brug for struktur, så musikbranchen i Tanzania kan udnytte og få glæde af det potentiale, der reelt findes for tanzaniansk musik, ikke kun i Tanzania men også internationalt. Med den struktur, som findes i øjeblikket, er der fare for, at Tanzania langsomt mister dets kulturarv, samtidig med at kunstnerne mister vigtige indtægter.

Lad os komme tilbage til spørgsmålet omkring Bongo Flavas udvikling. Mange kunstnere, især i de regionale byer som Arusha, har distanceret sig fra genren i takt med, at der er kommet flere kunstnere på markedet, hvilket har skabt større konkurrence. Er det ud af fortvivlelse, eller kan det være berettiget, at nogle kunstnere vælger at distancere sig fra Bongo Flava som genre? X Plastaz fra Arusha har kæmpet for at opnå anerkendelse i Bongo Flava, og det var først efter, at de kaldte deres musik Maasai HipHop og blev en international succes, at de blev accepteret på nationalt plan. Andre fra Arusha har også haft det på samme måde, som for eksempel Jo Makini, Nako 2 Nako, JCB og senest Dogo Janja. Men der er ingen af dem, der har valgt at kalde deres musik Bongo Flava. Med andre ord har de måttet kæmpe for at opnå anerkendelse og føler derfor, på trods af deres succes, at de ikke tilhører mainstream-genren Bongo Flava.

Fra et marketingsperspektiv synes jeg stadigvæk, at Bongo Flava har et stort potentiale som "genre-navn". Men det kræver at produktionerne forbedres, og at kunstnerne lærer at performe deres musik med livebands og ikke blot med singback eller playback. Det vil også kræve, at man kigger på det kunstneriske, der går udover teksternes budskab, så et internationalt publikum, der ikke taler swahili, stadig vil finde musikken interessant.

... fortsættes ...

Mzungu Kichaa live at Busara festival, Zanzibar (Foto: Louise Kamin).

... fortsat ...

For at tanzanianske musikere skal kunne opnå international succes, har vi brug for at se en mere forenet front, når det kommer til at markedsføre og sælge os selv. Men når nogen skriver en graffitibesked i ghettoen med ordene; "HipHop lever, Bongo Flava er død", er vi nødt til at tage det som en advarsel og finde ud af, hvordan vi kan forbedre vores genre til gavn for den tanzanianske musikindustri og kultur. En ting, jeg personligt savner i Bongo Flava, er de socialt bevidste budskaber, der var så stærke i starten. Vi er nødt til at genopfinde os selv, men ikke glemme de forcer, der allerede eksisterer i genren.

Så hvor er Bongo Flava på vej hen? Bongo Flava har helt sikkert sat sit præg fast i hele Østafrika. I lande som Kenya modtager genren mere airplay end nogen anden genre. Lydmæssigt er musikken til gengæld ved at miste sin originalitet, og den Bongo Flava, der dominerer radio stationerne i dag, lyder altsamment ens; Enten lyder det som Zouk, eller også lyder det som en dårlig kopi af, hvad der er hot i USA. På grund af den øgede konkurrence mellem kunstnere og produktionshuse har folk ikke længere tid til at udvikle deres produktioner og deres lyd. Dette skal ændres, hvis det skal lykkes Tanzania at komme ind på det internationale marked.

Det er især disse spørgsmål, jeg som producer og kunstner arbejder på at forbedre i Tanzania. Men det er hårdt, og en gang i mellem får jeg lyst til at opgive min kamp. Heldigvis har Tanzanias musikindustri en naturlig evne til at tilpasse sig nye vilkår og nye tider, hvilket er årsagen til, at den klarer sig så godt på det lokale og Østafrikanske marked. Takket være de unge tanzanianeres opfindsomhed er det lykkedes Bongo at blive en af Afrikas største genrer. Personligt håber jeg, at et internationalt gennembrud for Bongo Flava blot er et spørgsmål om tid.

Mzungu Kichaa
AKA Espen Sørensen

LIDT FRA EN DANSE / TROMMESTUDERENDE PÅ

FOLKLORIC SELAMTA CULTURAL CENTER

NUNGUA, GHANA, VESTAFRIKA

En kærlig hilsen fra landet af guld og kakao - og så meget andet.

Sweating like a pregnant fish

'Sit on your hips' bliver der råbt utallige gange under den daglige danselektion. En evne enhver ghaneser besidder – altså det med at strutte med måsen – det er sikkert: alle ghanesere kan danse! Og i den sammenhæng har jeg meget at lære. Mine to lærere fra den landskendte dansegruppe 'Folkloric Selamta' lærer mig tålmodigt traditionelle danse.
Det kræver sin sved i 28 graders varme – hertil bruger de lokale ovenstående udtryk: "Sweating like a pregnant fish". Selvom det i mine ører lyder meget fristende på kropstemperaturen at

Huset i Nungua, "Folkloric Selamta Cultural Center"

være en fisk i havet – gravid eller ej! Jeg har efterhånden lært fem danse og er ved at være på et niveau, hvor selv mine lærere må diskutere, hvordan dansen og trommerne forløber.
Det var opdagelsesrigt at leve mig ind i den afrikanske rytme. Jeg opdagede også, hvordan bevægelsen kan fylde kroppen med glæde og en følelse af - at være tilstede i nuet. En følelse som hurtigt indfrier sig i denne varme kultur.
Alt sammen i den store sommerhytte i haven til det store familiehus, som tager imod deres gæster som en del af deres rummelige familie. Undervisningen bliver tilrettelagt efter dig - du skal bare fortælle.

Dansegruppen Folkloric Selamta bevægede mig med deres bevægelser. Deres overvældende - nærmest magtfulde - optræden gik i hjertet på mig. Og så bevægede min krop sig pludselig med hjertet. Bevæget af en smittende umiddelbar glæde. Det tror jeg, vi kan lære meget af i den vestlige - til tider - kropsforladte verden.
Når Folkloric Selamta danser, er det svært at sidde stille. Heldigvis vil de gerne danse med dig - og her kan man blive overrasket over sin egen danseglæde.

Udover den daglige dans, afrikansk krydret mad spist med fingrene og et varmhjertet hjem med masser af børn, hunde og firben, har jeg nydt landet på må og få. Jeg har boet fem dage i Perpetuals landsby, hvor jeg havde mine lærere med mig. Landbyen er fuld af imødekommende børn og voksne, og du bliver behandlet som en prinsesse. Jeg så et smukt vandfald, badede i landsbyens vandfald og fodrede venlige aber med bananer.

Derudover har de noget, som ikke er nemt at finde i Europa. The people: De er det mest venlige, ærlige, gæstfrie og lutter glade folkefærd. De kan alle danse, og ingen kan svømme. Jeg er blevet overfaldet på dansegulvet, til jeg dansede energisk nok, har været til festlige begravelser og snakket med 100 årige koner med et strålende humør.
Det er Ghana, når det er bedst. Her er ikke de store bekymringer – livet leves i nutid – ikke da- eller fremtid.

Gry Drejer Tittmann, 2011.

Ture til Ghana året rundt, dans sang og musik ved FOLKLORIC SELAMTA: www.afrikanskdans.dk & www.selamta.dk

Folkloric Selamta i Danmark 2011 på "Ofelia Beach" Skuespilhuset, København.

U-KASSEN STØTTER KOMPRESSOR TIL DET FATTIGE VEST-TANZANIA

Af Anders Forchhammer og
Johanne Olivia Grønne Kühl

U-kassen valgte i det forgange år at støtte landsbyhospitalet HERI i det vestlige Tanzania med ca. 1000 $ til en luftkompressor til operationsbrug. Der lyder en kæmpe tak fra hele hospitalet og Dr. Morten Øster, der står for den danske støtteforening HERI.

Landsbyhospitalet Heri ligger i det vestlige hjørne af Tanzania, 80 km fra Kigoma og få km fra grænsen til Burundi. Hospitalet er et privathospital, der ejes af Adventistkirken i Tanzania. Hospitalet behandler alle patienter med akut behov - uanset etnisk oprindelse, økonomisk formåen, hudfarve eller religion. Ikke-akut behandling forudsætter dog en beskeden brugerbetaling. Hospitalet har i alt 97 senge, omkring 50 ansatte og 10 – 15 frivillige om året, heriblandt Dr. Morten Øster.

HERI betjener hovedsageligt lokalområdet Munanila med ca. 700,000 indbyggere i distriktet (2010). HERI modtager også patienter fra andre dele af det vestlige Tanzania og Burundi, som rejser hertil for deres høje lægelige niveau og behandlingsmuligheder. HERI tilbyder behandling af kirurgiske og traumatologiske patienter, desuden har hospitalet en del gynækologi og obstetrik (graviditet og fødselshjælp). Der er også mange medicinske patienter blandt de behandlede.

Der er stort behov for hospitalet i området, da det nærmeste regeringshospital ligger ca. 80 km væk i Kigoma, og det tager omkring en time nu, efter vejen er blevet lavet. På de gamle jordveje tog turen imellem 3 og 4 timer hver vej. Den løbende forbedring af infrastrukturen i regionen, med flere nye asfalterede veje, medfører dog flere trafikuheld. HERI behandler således i gennemsnit 50 trafikofre om måneden.

Med den nye kompressor til medicinsk og dental brug kan HERI Hospital nu lave ortopædkirurgiske operationer (knoglebrud) og tilbyde tandlægebehandlinger til sine patienter. Hospitalet laver mange operationer indenfor ortopædkirurgi allerede, men med nedslidt og utilstrækkeligt udstyr, der altsammen skal drives med håndkraft. Med kompressoren kan lægerne benytte hospitalets luftdrevne udstyr som bor og save, som hospitalet lige har fået doneret andetsteds fra.

I en mail fra Tanzania skriver lægen fra HERI Hospital om sin nye arbejdssituation med kompressoren, bor og sav:

Yes, Anders, I have used the orthopedic air drills with the donated compressor with very good success and best results. It has cut down on the time used to drill especially into big heavy bones of the legs during "open reduction and internal fixation" (ORIF) procedures for fractures secondary to motor vehicle accidents. With the new road now being used more and more by dala-dalas and motorcycles, there have been many accidents and traumatic incidents, and these patients have been filling most of our hospital bed space!
…

We have had excellent results, and patients are very happy to be back to their normal activities (except football!). Normally I sweat and exert much effort when using the manual or hand drills, but now with the air drills and compressor, I do not have to work so hard as before. Of course I still use the manual drills for smaller bones, like for the arms and hands, where I need to use gentle, careful and precise pressures and positionings.

So thank you so much for your donations, and we look forward to working with you on other projects to benefit our community.

God bless you.

Alvin Rocero, MD

Med kompressoren kan HERI, udover til operationsbrug, også oprette en tandklinik på hospitalet og tilbyde tandbehandling; den nærmeste tandklinik er i Arusha 1000 km væk. HERI Hospital har længe ønsket at oprette en tandklinik, og det er lykkedes at skaffe brugt, fuldt funktionsdygtigt udstyr til en tandklinik.

Udstyret er for nyligt ankommet til HERI i en container sammen med andet nødvendigt udstyr til hospitalet. Kompressoren er købt fra et hospital i Dar-es-Salaam, som havde ændret behov og ikke længere havde brug for den, men den er perfekt egnet til ortopædkirurgisk og dental brug. HERI Hospital har kunnet købe kompressoren uden fragtomkostningerne fra Tyskland til Tanzania, men kun selve indkøbsprisen.

Alle fotos: Morten Øster og Miriam Kellich

TANZANIA-TUR 2011

Mleka og en trup af danseglade børn i Bungwe.

Lille Maggie hilser.

Mashaka og hendes to døtre.

I oktober og november 2011 rejste jeg til Sukumaland i Tanzania, dels for at foretage observationer i forbindelse med mit bachelorprojekt, men også for at besøge gamle venner. Jeg er ved at uddanne mig til psykomotorisk terapeut (tidligere kaldet afspændingspædagog), og mit bachelorprojekt gik ud på at argumentere for, at psykomotoriske terapeuter med fordel kan anvende slyngen/ viklen som et pædagogisk redskab, i fx motorisk træning af spædbørn.
Inden afrejse pakkede jeg en stor stak med bøger, og sørgede for at notesblok, pen, papir og kamera var på plads til min studieundersøgelse. Lige inden afrejse nåede jeg også at møde Marie, som sammen med Vipepeo havde samlet alle de gode minder- i billedform, fra sidste års besøg af Wangoko.
Så sad jeg igen i flyveren på vej til solen, varmen, bålet, trommerne, sangene, smilene og vennerne i Tanzania. Det kriblede i maven. Jeg kunne ikke lade være med at smile for mig selv, da jeg nok en gang sad på bænken i Dar es Salaam lufthavn og mærkede solen stå op. Så kom Sus og hentede mig, og vi kørte hjem til det hus, hun og Kay bor i sammen med nogle andre søde mennesker. Efter to dejlige dage med lange snakke, chai, god mad og måneskin, kørte Kay mig til bussen, som skulle fragte mig til Kisesa. 18 timer senere (med rysteture der vil noget, og en fart der gjorde, at bussen næsten lettede fra vejen) var jeg endelig fremme, og det skulle fejres med en "lille" smule Konyagi, grin og snikkesnakke til solen stod op.
Jeg boede i Renatus og Lunas hus med en utrolig udsigt over markerne. De runde sten og selv Victoriasøen kan ses.
Efter at chaien og ndazien lå godt i maven, gik turen af sted til vennerne på Bujora, i Kisesa og til sidst i Isangijo, hvor mange af bununguledrengene fra Wangoko holder til. De blev alle så glade for billederne og talte om alle de gode minder fra Danmark, lejren, Sverige, Odense, København og Hinnerup. De savner jer!
Efter et par dage i Isangijo med trommer, sang og dans, gik turen videre til Bungwe og Mashakas hjem. Ved Bungwe-centeret blev jeg mødt af Gamale, Mashaka og Philipo, og vi delte en sodavand og talte om Danmark. På stien, som førte os til Mashakas hjem, fjollede vi med de danske ord, de havde lært og mit gebrokne Swahili, og samtidigt forsøgte jeg skiftevis at bøje let i knæene for at hilse seriøst og høfligt på de passerende: "Dila gawisa mayu... ulimhola?" Efter en del latterkramper, bøj i knæ og hilsner var vi endelig fremme, hvor Mashaka og hendes fem børn bor.
I tre dage observerede jeg Mashaka og hendes lille datter Maggie, som også var på sidste års lejr. Hun er nu blevet en 4 mdr. gammel tyksak, som smiler konstant. Mit formål med at observere var at iagttage, hvordan hun blev båret i slyngen, hvordan og hvor meget hun var i fysisk kontakt med sin mor og hendes interaktion med andre mennesker. Dette blev så senere anvendt i min bacheloropgave, som handler om de fordele og ulemper, der kan være ved at bære børn i slynge/vikle.
En morgen vågnede jeg ved, at der dryppede regn ned i mit ansigt. Det var regntid i Sukumaland, og endelig fik markerne slukket sin tørst! Det har ellers været et hårdt år med kun lidt regn og derfor tårnhøje priser på blandt andet risen. Jeg skyndte

mig ud for at søge dækning i det nye hus, Mashaka havde bygget. Huset har bliktag (hun har ellers kun to små huse med stråtag), og hun fortæller stolt, at hun har sparet godt på de lommepenge, hun fik fra sidste års Danmarkstur til at bygge dette hus.
Efter tre dage nåede jeg at have nogle fede øvere sammen med halvdelen af Wangoko i Bungwe, inden jeg rejste tilbage til Bujora. Desværre er situationen lige p.t., at de ikke øver sammen- den ene halvdel øver i Bungwe, den anden i Isangijo. Jeg ved heller ikke, om de bliver samlet igen.
Efter 5 uger med observationer, regn, øvere og gode stunder, vendte jeg snuden hjemad mod det kolde nord. Imens jeg skriver dette, kigger jeg ud af vinduet, hvor himmel og mark nærmest går i et med hinanden i grå nuancer, og jeg finder trøst i at, vinterkucheza er lige om hjørnet og sommerlejren ligeså- Utamaduni Oye!

Skrevet og fotograferet af Monica Sele mama kahawa Stensland.

Mleka og hans søn.

Philipo foran Mashakas nybyggede hus.

Maggie i vaskefadet.

Foreningen Faraja takker U-kassen for støtten!

Faraja Home.

Foreningen Faraja i Danmark støtter skolen Faraja Home i det nordlige Tanzania. Skolen er en kostskole for fysisk- og psykisk udviklingshæmmede børn og unge. I 2011 var vi i foreningen Faraja så heldige at få 5000 kr. fra Utamadunis U-kasse til at lave lofter i skolens sovesal. Det var tiltrængt! For tidligere var der kun et utæt bliktag, og det betød, at fugle, flagermus og rotter havde let adgang til huset, hvilket var sundhedsskadeligt for børnene.

Med udsigt til Kilimanjaro, sukkerrørsplantager, ris- og majsmarker og selvfølgelig under den bagende afrikanske sol, ligger den lille skole i landsbyen Kwa Ginja. Faraja Home ligner ikke almindelige afrikanske skoler, for her er kun udviklingshæmmede børn, ingen uniformer, ingen tavle og ingen skolepulte. Til gengæld er der en kæmpe mark med bananer, grøntsager og blomster, en legeplads og små indhegninger til geder, grise og høns. Der er også et klasselokale med legetøj, en sovesal, et træværksted og en systue. Børnene er mellem 6 og 25 år, flere har Downs Syndrom, men de fleste er psykisk udviklingshæmmede eller har et fysisk handikap, der ikke er diagnosticeret. For tiden er der 17 børn og unge på Faraja Home og 10 ansatte.

Faraja Home har eksisteret i 10 år og er et unikt udviklingsprojekt, fordi det blev startet af en lokal ildsjæl, den tanzanianske kvinde Martha Masenge. Hun voksede op med en udviklingshæmmet bror og så ham blive diskrimineret og socialt udstødt i samfundet, inden han i en ung alder døde af ubehandlet malaria. Som voksen og nygift med en fattig bonde valgte hun at huse 4 udviklingshæmmede unge i sin mors lille hus, og for egne beskedne midler sørgede hun for pædagogiske aktiviteter, logi og mad til de unge. Martha kom efter et års tid i kontakt med en dansk kvinde, Lotte Lund, der som frivillig for Ungdommens Røde Kors, arbejdede i området. Det blev starten på en lille dansk forening, der i de sidste 10 år har ydet økonomisk støtte til Farajas Homes socialpædagogiske arbejde med udviklingshæmmede børn. Børnene kommer fra fattige familier, og derfor støtter foreningen Faraja alt fra mad, malariamedicin, lønninger og læringsaktiviteter. Med støtten fra Danmark har det været muligt for Martha at fortsætte sit pædagogiske arbejde, hvis vision fortsat er stærk og klar: Udviklingshæmmede har ret til et værdigt liv, de har mulighed for at lære nyt og for at deltage i samfundet. Derfor skal de involveres i daglige aktiviteter som madlavning, opvask og havearbejde, sådan så de på længere sigt kan gøre nytte i deres familier og i samfundet og på den måde få et liv med muligheder og indhold. De har ret til omsorg, respekt og kan lære og udvikle sig – hvis man giver dem de rette muligheder.

Martha Masenge, grundlæggeren og lederen af Faraja Home.

Foreningen Faraja har 70 medlemmer, der betaler 100 kr. årligt til foreningen. Desuden søger foreningen større og mindre fonde, afholder hvert år støttearrangementer og foretager forskelligt oplysningsarbejde for fortsat at kunne sørge for både drift og læring på Faraja Home. Foreningen drives af en lille frivillig bestyrelse på 6 mennesker, der mødes en gang om måneden i København - og der har igennem årene været flere frivillige danskere på centeret, der i kortere eller længere tid har deltaget i det daglige, pædagogiske arbejde.

Bestyrelsesmedlem, folkeskolelærer Kristine Bundgaard Jensen har med stor begejstring været på Utamadunilejr flere år i træk, og derfor var det oplagt at søge U-kassen, der netop støtter små lokale projekter i Tanzania. Med de løbende driftsudgifter har vi i foreningen Faraja

Nursura (tv) er fysisk udviklingshæmmet, men har lært at gå mere sikkert og kan nu også løbe, efter at hun har trænet med gangstativer på Faraja Home. Manka har Downs syndrom. Begge piger elsker at lære nyt og er for tiden meget optagede af at sy i det nye lille syværksted på skolen.

Key er 12 år og normaltbegavet, men mere eller mindre stum - muligvis pga. et mindre fysisk handikap i munden. Hans talebesvær, der i vores del af verden muligvis ville kunne være afhjulpet ved en mindre operation eller med hjælp fra en talepædagog, har i Tanzania eksluderet drengen fra normalskolen på tragisk vis. Han blev gennem flere år drillet og mobbet voldsomt i den lokale primary school pga. hans store talebesvær og derefter smidt ud, fordi lærerne mente, at han ikke kunne lære noget. Efter flere år som vogterdreng kom Key til Faraja Home, hvor han kan ALT og er glad for at være.

Målet er dog, at han skal sluses ud i en almindelig skole igen, men det er svært, fordi Key føler sig mere tryg sammen med udviklingshæmmede end med almindelige børn og trives på en skole, hvor der er plads til alle, og hvor de voksne ikke slår børnene.

Nogle af børnene og et par ansatte på Faraja Home en varm eftermiddag i december 2011.

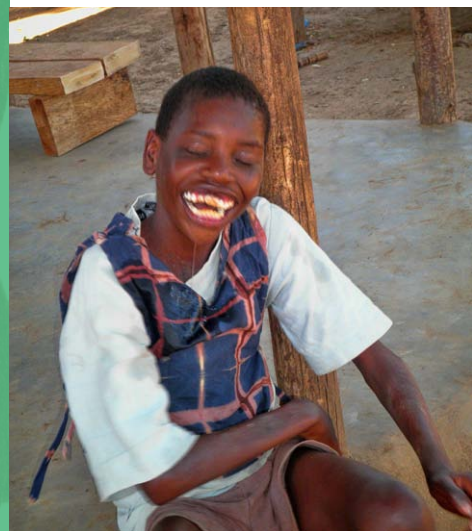

De nye lofter på Faraja Home , som U-kassen har finansieret.

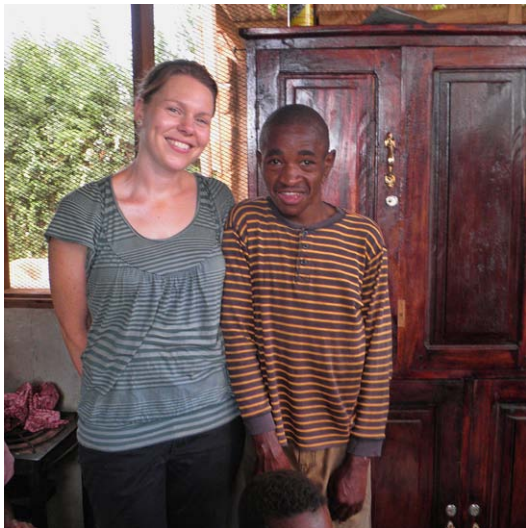
i flere år ikke haft råd til at få lavet lofter, og derfor var det dejligt at kunne få denne post dækket af U-kassen. Kristine var i Tanzania i december 2011 og kunne med egne øjne se de nye lofter, der nu beskytter børnene på Faraja Home mod sundhedsskadelige dyreekskrementer.
Læs mere om foreningen Faraja på www.faraja.dk eller find os på facebook. Vi kan også fanges på vores mail: info@faraja.dk, og er altid glade for at skabe nye kontakter, høre om lignende projekter eller byde velkommen til nye medlemmer og kommende frivillige.

Tekst og fotos:
Kristine Bundgaard Jensen

Kristine Bundgaard Jensen og Martin, en af de unge på Faraja Home, december 2011. Martin er meget positiv og smilende og er meget dygtig til trærarbejde. Han er også god til at hjælpe de mindre børn og kører tit rundt med en lille dreng, der sidder i kørestol.

Ezikia er 12 år. Han kan godt lide at vaske op og danse.

NYCIRKUS I GHANA

African Footprint International og Højskolen Performers House har siden august 2010 samarbejdet om projektet "Contemporary Circus in Ghana". Projektet, som er støttet af Dansk Center for Kultur og Udvikling, løber over 3 år. Målet er at integrere cirkusdiscipliner som vertical dance, tissue, trapezkunst og akrobatik i AFI's kunstneriske udtryk.
I løbet af projektperioden skal to grupper á fem AFI medlemmer gennemføre et 40 ugers ophold på Performers House. Tilbage i Ghana skal disse 10 "ambassadører" sammen med resten af Footprint skabe en ghanesisk udgave af moderne cirkus.

Musikerne under øvning på stranden.

Hjemvendte ambassadører

Det første hold ambassadører er nu vendt hjem og i december 2011 gennemførte de to ugers intensiv workshop for AFI og andre interesserede i hjembyen Cape Coast. Workshoppen blev afviklet under ledelse af deres lærer fra Performers House, Esther Wrobel og hendes kollega fra cirkusverden Ariellah Winther, som er specialist i rigning af de reb og sikkerhedsforanstaltninger, der skal til for at kunne udføre luftdisciplinerne.

Sikkerheden

Arbejdet med især luftdisciplinerne er krævende på alle måder. Ikke alene stiller de store krav til artisternes mod og fysiske formåen. Hele den tekniske og sikkerhedsmæssige side af sagen er utrolig vigtig og udfordrende. Derfor er det altafgørende for projektets fremtid, at kapacitetsopbygningen, udover selve træningen i de forskellige discipliner, indeholder grundig uddannelse i, hvordan det specielle udstyr som klatrereb, seletøj og tissue skal håndteres.
"I Ghana er vi meget opmærksomme på menneskers sikkerhed. Vi tillader ikke folk at iværksætte aktiviteter, der ser farlige ud", siger Kweku Addison, leder af AFI. Han forklarer, at hvis lokalsamfundet får mistillid til sikkerheden, kan hele projektet blive misbilliget og være i risiko

for at gå i stå. "Selv om vi er vant til at træne eksempelvis akrobatik på cementunderlag og opfatter det som normalt og forsvarligt, så indeholder dette nye cirkus nogle elementer, der i vores øjne ser meget farlige ud, men vi har lært af arbejdet med Esther og Ariellah, at det kan gøres fuldstændigt sikkert, når man følger deres specielle anvisninger. Med deres hjælp har det været muligt at vise nogle ting for publikum her, som overgik alles vildeste fantasi!"

Nycirkus som brobygger

Ifølge Kweku er nycirkus en kunstform, som har meget positivt at bidrage med i den afrikanske kultur." Hver gang vi træner, kommer børn og folk som er mindre privilegerede - folk der hænger på gaden en stor del af dagen - og ser, hvad vi laver. Det er folk med masser af energi. De bliver automatisk tiltrukket af de forbløffende aktiviteter og kan med det samme se sig selv i det. Samtidig tiltrækker cirkusdisciplinerne folk med høj uddannelse, fordi de bliver udfordret mentalt og kan bruge deres viden i forhold til rigning og sikkerhed.

Ud fra de workshop og shows, vi har nået at lave, kan jeg allerede se, at dette kan virke som en fantastisk brobygger - både mellem mere og mindre privilegerede i samfundet og mellem afrikanere og europæere. Igennem de 11 år jeg har været leder af AFI, er dette det første, jeg har set, som appellerer lige meget til det afrikanske og det europæiske publikum. Jeg ser en stor fremtid i det. I mine øjne er dette, hvad globalisering handler om."

Globale cirkusdrømme

At kunne forbløffe og tryllebinde både det afrikanske og det europæiske publikum med spektakulære performances er en drøm som Kweku Addison deler med Esther Wrobel. "Jeg tror, at hvis AFI fortsætter med at udvikle sig, som vi har set det i workshoppen, så kan de i fremtiden være med til at ændre hele kunstarten og lamslå publikum i hele verden. De har så meget at bidrage med, at man ikke engang kan forestille sig, hvor vidt det kan føre! Hele deres måde at danse og bevæge sig på - deres rytme, og den måde de fortolker udtrykket og færdighederne på, er så anderledes. I den afsluttende præsentation af vertical dance har vi arbejdet med en af gruppens traditionelle koreografier på muren af det gamle slavefort Cape Coast Castle. For mig er det helt fantastisk at se dem nyfortolke deres eget materiale på den måde."

Fremtiden og udfordringerne

Når projektperioden slutter, håber Esther at se en masse mennesker, der har set, hørt om eller selv prøvet de discipliner, og at nycirkus er på vej til sprede sig til mange lande i Afrika. "Jeg håber at se, at de stadig arbejder lige så entusiastisk med materialet, og frem for alt håber jeg at se et NYT nycirkus - et afrikansk nycirkus. Der er mange udfordringer forbundet med at få dette til at lykkes, men i disse to uger har vi taget de første vigtige skridt på vejen. Jeg er virkelig positivt overrasket over hvor meget, vi har nået på denne korte tid. Alene det at finde velegnede steder til både træning og optræden var en stor bekymring for mig, før jeg rejste. Men det lykkedes, og jeg er meget stolt over hvad vi har opnået - også når man tænker på hvilke udfordringer, der har været i det kulturelle møde. Hele tilgangen til planlægning og gennemførsel af et sådant projekt er så anderledes her i forhold til den tradition, jeg kommer fra. Beslutninger træffes for det meste på dagen, og situationer ændrer sig drastisk uden varsel. Og folk i Footprint er ikke bare dansere i et kompagni. De har mange andre forpligtelser i forhold til

Artisttræning i Cape Coast, hvor vi også deler erfaringer med andre grupper.

arbejde og familie. Men jeg må også sige, at det har været meget positivt for mig at opleve deres måde at arbejde på. Måden, de samles om et projekt og motiverer og bakker op om hinanden, har været meget inspirerende for mig. De største udfordringer ligger dog stadig foran os: At få sat regelmæssig træning i system, så medlemmerne fortsat kan udvikle deres færdigheder, at finde flere og større locations til både træning og performances, at vedligeholde og udvide det specielle udstyr og ekspertisen indenfor rigning, så gruppen kan begynde at turnere med cirkusdisciplinerne - jeg er meget spændt på at se, hvad fremtiden vil bringe!"

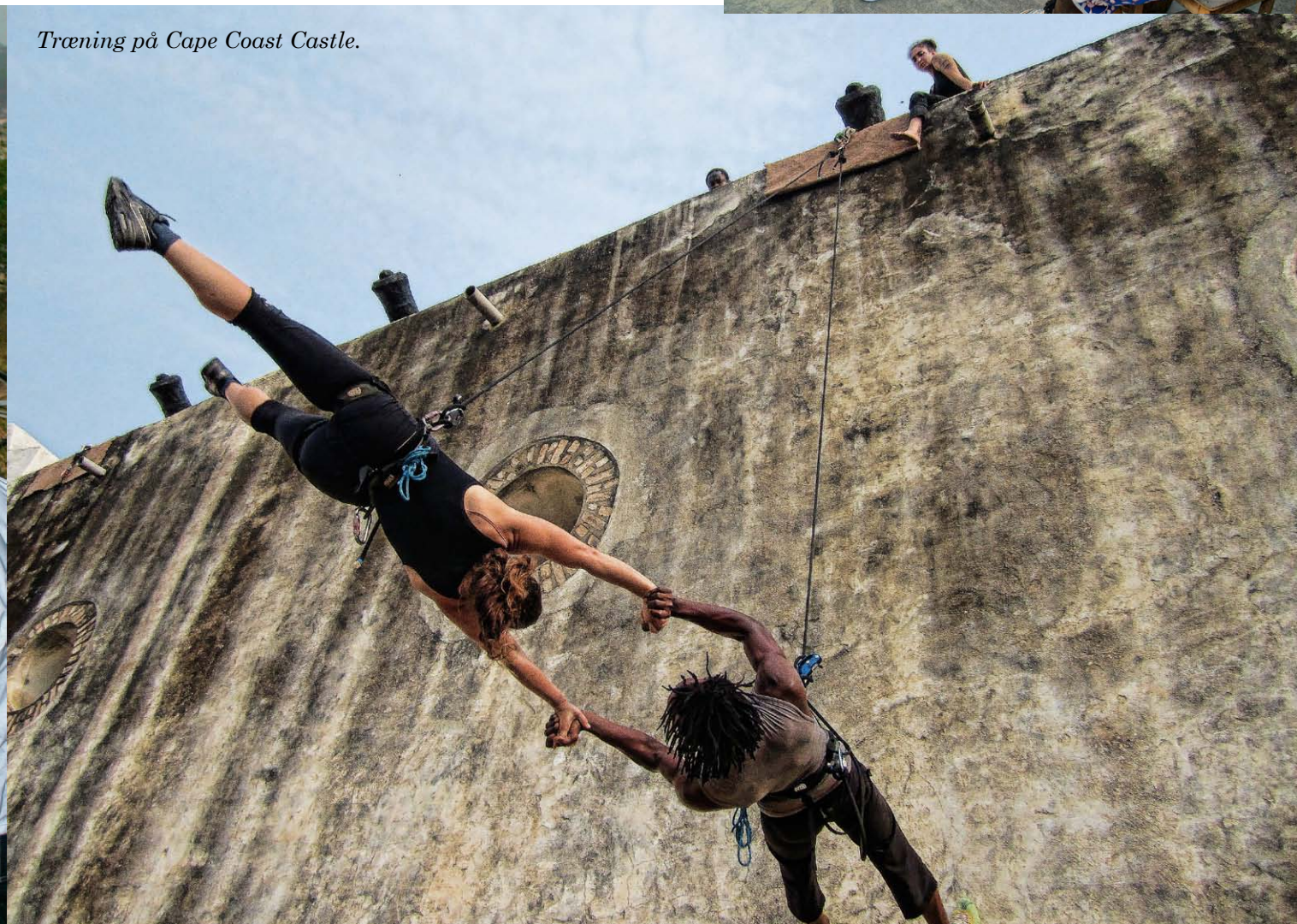
Hilsen Signe Thorborg og Samuel Kweku Adison.

Musikerne øver.

Esther fra Performers House i Silkeborg underviser.

Træning på Cape Coast Castle.

NYT SYN PÅ TANZANIA

Optikerkæden Louis Nielsen A/S, der er en af Danmarks største optikerkæder, har siden oktober 2010 drevet mobil optikerklinik i Tanzania. Samarbejdspartneren Vision Plus Ltd - The Eye Clinic, er en af Tanzanias mest veletablerede optikerkæder med ca. 10 medarbejdere fordelt på fire afdelinger i Dar es Salaam. Udover butikkerne har Vision Plus egne værkstedsfaciliteter og udstyr til eksempelvis at slibe og polere glas til briller og montere dem i brillestel.

6 til 8 gange om året kører den rullende optikerklinik ud til sundhedsklinikker rundt om i Tanzania for at tilbyde synstest og briller til mennesker, der ellers ikke ville have mulighed for at få hjælp til et bedre syn. På en god dag kan holdet, der består af 2 til 3 medarbejdere fra Louis Nielsen og nogle medarbejdere fra den lokale partner lave synsprøver og uddele briller til mere end 100 mennesker.

Udover selve brilleturene bliver medarbejderne fra de forskellige sundhedsklinikker og de lokale optikere løbende oplyst om og uddannet i emner, der har at gøre med syn og øjensundhed.

Vi kan ikke hjælpe alle, men det er jo ikke et argument for slet ikke at gøre noget. For hvert eneste menneske vi hjælper til briller og et bedre syn i Tanzania, har vi gjort en forskel.

Kommunikationschef og ophavsmand til projektet Tino Pedersen fortæller, hvor gribende det er at opleve den forskel projektet har gjort for mennesker, der lever med voldsomme synshandicap. Der er mennesker, der har haft behov for briller med en styrke på helt op til 10 -15 stykker. Det er mennesker, der stort set intet har kunnet se, så det er en hel ny verden, der åbner sig for dem.

På den seneste tur, jeg deltog i, var der en lille pige, der blev så glad, at hun spontant løb ud af sundhedsklinikken med armene i vejret, mens hun råbte: "Yes, now I can be number one in my class" Det er noget, der virkelig varmer og gør stort indtryk.

En stor del af de briller, der uddeles i Tanzania, er indsamlet rundt om i Louis Nielsens forretninger i Danmark. Genbrugsbrillerne kommer fra hjælpsomme danskere, der til gengæld får muligheden for at se, hvem der er den nye ejer af deres briller. Som noget nyt og helt unikt har Louis Nielsen etableret et sporingssystem på brillerne og er derfor i stand til at forbinde de danske givere med modtagerne i Tanzania. Der bliver taget foto af alle modtagerne, og når brillerne har fået ny ejermand, får giver en SMS eller en mail. Derefter kan de gå ind på http://tanzania.louisnielsen.dk og se den person, de har hjulpet til en lettere hverdag. Louis Nielsen og Vision Plus donerer også selv et stort antal nye briller til projektet.

Danida har støttet Louis Nielsen med ca. 1 million kroner i første fase af projektet, fordi de kan se en lovende forretningsidé for både Louis Nielsen og deres tanzanianske samarbejdspartnere, Vision Plus.

For den fantastiske ide får optikerkæden Louis Nielsen god PR, og samtidig får de lejlighed til at sælge deres lager af udgående modeller til nedsat pris. Det giver tanzanianerne adgang til bedre og billigere briller, og så skabes der forhåbentlig arbejdspladser i Tanzania.

Den dansker, der har foræret sine briller til et medmenneske på den anden side af Ækvator, kan oven i købet se den taknemlige modtager. Taknemlige er folk, der ellers aldrig ville have fået muligheden for at få nyt syn på Tanzania.

Monica Mahona
(Artikel fra DANTAN's blad KUMEKUCHA)

I Danmark er der 500 optikerbutikker til at servicere en befolkning på godt 5 millioner. I Dar es Salaam, hvor der bor ligeså mange mennesker som i hele Danmark, er der blot 20.

بيت الترابولينة **trampolinhuset** trampoline house

et brugerstyret kulturhus for asylsøgere og danskere, der arbejder for en retfærdig og human flygtninge- og asylpolitik i Danmark

ASYLSØGERE I DANMARK:

FRI OS FOR LEJRENE

Når man træder ind i Trampolinhuset, mødes man af en væg, hvor der står 'VELKOMMEN' skrevet på en lang række sprog, så alle der træder ind kan forstå budskabet. Længere inde ved husets café, ved den lille frisør og i sofaerne omkring, er antallet af sprog ligeså talrige, hvor mennesker oversætter og hjælper hinanden med at udtrykke sig, så alle kan forstå og tale sammen på trods af sprog og kultur. Huset rummer mange aktiviteter såsom kunstworkshops, kvindedage, folkekøkken. Et af de nyeste tiltag er en forårskampagne, der skal sætte fokus på asylansøgeres forhold i Danmark og det danske asylsystem. Trampolinhuset er et brugerstyret hus for danskere og asylansøgere i Danmark, der i fællesskab arbejder for at skabe en mere retfærdig og human asylpolitik og alle aktiviteterne sker med målet om at gøre tingene sammen på lige fod, at lære af hinanden og i fællesskab hæve stemmen og diskutere den danske asylpolitik.

Selvom huset kun er et år gammelt, bliver der til møder snakket om 'Trampolinhusets ånd', hvilket for mig leder tankerne hen på lejerånden på Utamaduni. Trampolinhuset fungerer som et åbent inkluderende fællesskab. Det vigtige er at skabe og udvikle fællesskaber, hvor mennesker kan mødes på tværs af kulturer og lære af hinanden. Utamadunilejren er et godt eksempel på et længerevarende fællesskab, hvor det sker år efter år. Det er vigtigt at blive ved med at skabe et alternativ til et ellers lukket Danmark, hvor regler omkring asyl og indvandring over de sidste år er, blevet markant strammere og hvor det kan være svært at møde åbne fællesskaber. Det er vigtigt at skabe fællesskaber, hvor vi kan lære af hinanden og tale sammen samt få styrke og stemmer til at tale udadtil og råbe op.

Tekst: Nanna Katrine Hansen. Fotos: Katerina Pisackova.

Kampagnen i Trampolinhuset foregår som en åben proces, i samarbejde mellem danskere og asylansøgere. I Trampolinhuset arbejdes ud fra målet om at bryde den isolation, der bliver skabt ved at asylansøgere bor i lejrene, at give asylansøgere værktøjer til at skabe sig en bedre situation samt at gøre den danske befolkning bevidst om den danske asylpolitik og asylsystemet. Kampagnen kommer til løbe over foråret og er åben for alle, der har lyst til at deltage.

Har du lyst til at være med eller vide mere?

Kontakt og information:
Trampolinhuset
www.trampolinhuset.dk
info@trampolinehouse.dk

Skyttegade 3, 2200 København N. (+45) 32 20 02 25

Kampen for en retfærdig og menneskelig asylpolitik

I løbet af foråret 2012 vil Trampolinhuset lancere en politisk kampagne med målet at få politikerne til at holde deres løfte om at lade alle asylansøgere bo og arbejde udenfor asylcentrene efter 6 måneder samt at påvirke politikerne og offentligheden i retning af en mere retfærdig og human asylpolitik i Danmark.

Mohamed fra Trampolinhuset siger: "Vi har rejst langt, og mange af os har gennemgået strabadser som de færreste kan forestille sig. Det kræver styrke. Vi er aktive mennesker. Men livet i asylcentret isolerer folk fra samfundet og gør mange syge. Vi er mennesker som alle andre. Vi vil ud af lejrene og leve et normalt liv!"

"Mange mennesker bliver sendt tilbage til et liv i stor usikkerhed. Deportationer hænger derfor som en skygge over asylsøgeres dagligdag. Vi skal kunne bo og arbejde uden for lejrene, ja - men vi må også have et humant og retfærdigt asylsystem", siger Ahmed fra Trampolinhuset.

MØDEKALENDEREN

GENERALFORSAMLING
- Sidste lørdag i marts (31/3 - 2012)

TILMELDING TIL LEJREN
- Starter online den 15. maj (samme dato hvert år)

JUNIMØDE
- Anden lørdag i juni (9/6 - 2012)

UTAMADUNILEJR
- Uge 30 (lørdag til lørdag) (21-28/7 - 2012)

EVALUERING AF ÅRETS LEJR
- Første lørdag i oktober (6/10 - 2012)

Utamaduni Kulturforening afholder den
ÅRLIGE GENERALFORSAMLING
LØRDAG DEN 31. MARTS
KL. 13 PÅ GRANLUNDEN i Emmelev kær.

Alle medlemmer af foreningen, også gratister og lejrdeltagere, er velkomne til møderne. Alle arrangører får tillige skriftlig invitation samt regnskab fra sidste år. *Vi ses til mødet!*

HUSK AT VI HAR BRUG FOR FRISKE KRÆFTER TIL AT HJÆLPE MED AT ARRANGERE LEJREN!

Hjemmesiden: På www.utamaduni.dk kan du læse en masse mere om lejren og om dansegruppen, se vores fotoarkiv fra lejren, læse om projektgruppen, finde fakta om TZ og meget mere...

Siri: På vores 'hemmelige' hjemmeside kan alle, der kender koden, logge ind og se opdaterede adresse- og telefonlister, mødereferater, regnskaber og meget mere.
Den (ikke særlig) hemmelige kode, der bruges, er:
Bruger: "utacrew" Kode: "utamaduni". (www.utamaduni.dk/siri)

Facebook: Vi har vores egen gruppe på facebook, hvor vi kan dele fotos, tagge vennerne, skrive opslag mv. Man skal være tilmeldt Facebook for at kunne tilmelde sig gruppen.
Pt. er vi over 800 medlemmer (!), og der ligger næsten 1000 fotos i det fælles billedegalleri.

DANSEGRUPPERNE I UTAMADUNI-NETVÆRKET

Bayeye - Slangedanserne
Granlunden, Uffe og Sander
Emmelev kærvej 1
8500 Grenå
8638 7275
slangedans@utamaduni.dk
www.utamaduni.dk/slangedans

Bakomyalume
Lillian Christensen,
Eskildsagre 5, Nørager,
8961 Allingåbro
8648 6603

Bimeji Bembenya
Sidsel Bech,
Hasselvænget 1, 2.tv
7100 Vejle
2940 2721
sidselbech_sb@hotmail.com

Chipu Kizi
(Pt. ikke aktiv)
Jacobo Winther,
Rektorparken 22, 5. tv.
2450 København SV
2674 4816

Cheza Mjini (Odense)
Johanne Olivia Grønne Kühl
2611 7933
johanneolivia@gmail.com

Furahia Group
Bodil Strandby
Kilevej 4, Vedersø
6990 Ulfborg

Igokoloo
Jacobo Winther
Rektorparken 22, 5. tv.
2450 København SV
2674 4816
kontakt@igokoloo.dk
www.igokoloo.dk

Ikumbo
Jeanette Retslov,
Svanholm alle 2
4050 Skibby
bisagela@hotmail.com
www.ikumbo.dk

Malingo
Elin og Anders Sonne,
Skovfogedvej 3
8600 Silkeborg
8680 3370
elin.sonne@get2net.dk

Manongu
Karin Bergdal og
Marco Iaccarino
Trappeberget, Assleröd 33
463 93 Västerlanda, Sverige
trappeberget@telia.com
www.manongu.se

Oslo Gruppen
Tone Ophus,
Lachmanns vei. 80,
N-0495 Oslo, Norge
+47 2245 2246
tone.ophus@hioa.no

Oja (Århus)
Jesse Gor
2275 9329

Oye gruppen
(Pt. ikke aktiv)
Bente S. Carstensen,
Broagermark 8,
6310 Broager
7444 1234

Pole Pole
Mette Rømer,
Ndr. Skovvej 2,
9520 Skørping
9839 2587

Vimoroz (Ålborg)
Jesse Gor
2275 9329

Seelolube (Århus)
(Pt. ikke aktiv)
Tine Carlsen
tine@roots.dk
www.seelolube.dk

Utamaduni Dance Troupe
Granlunden, Uffe og Sander
Emmelev kærvej 1
8500 Grenå
8638 7275
utamaduni@utamaduni.dk
www.utamaduni.dk/dance

Wagalu
Eva Flodin
Vetekornsgata 9
S-43146 Mölndal, Sverige.

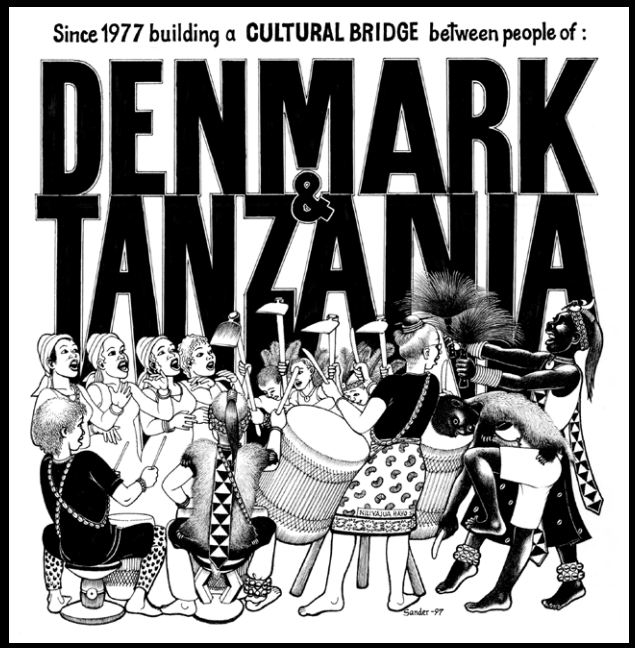
Watoto na Wengine
(Pt. ikke aktiv)
Jens Rossen,
Ragnhildvej 8, kld.
5700 Svendborg
6220 1467

Vipepeo (Århus)
Tinne Lykke Bie
28182944
aklykkebie@gmail.com

Wood 'n' Skin
Lena Hillgaard
Grundtvigsvej 13, 2.tv
8260 Viby J.
6062 8952
hillgaard809@hotmail.com

Yaa asante wa
Elisabeth Lange
Bådsmandsstræde 43
1407 København K
3295 5276
info@afrikanskdans.dk
www.afrikanskdans.dk

Kilde: www.utamaduni.dk/grupper
Opdateret marts 2012.

UTAMADUNI KULTURFORENING

Arrangør af Utamadunilejren siden 1983

v/ Trine Gæstfri • Emmelev Kærvej 1 • 8500 Grenå

86 38 72 92 • info@utamaduni.dk

www.utamaduni.dk